

МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАИНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА 120 МИЛИОНА ГОДИНИ.
СОЛАРНИТЕ КРЪГОВЕ В СТРАНДЖА ПЛАНИНА.
ЗАГАДКАТА ОРФЕОС. БИБЛИЯ БЕСИКА.

ПРИНЦЪТ НА МРАКА. ГРАДЪТ НА СЛЪНЦЕТО.
ЗЛАТНАТА МЕНОРА. ГРОБЪТ НА ЦАР ИРОД.
ХРАМЪТ НА БОГ ДИОНИС. САБАЗИЙ.

ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ НА ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ.
ПИРАМИДИТЕ В БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА.
ВРАТА ЗА ДРУГИ СВЕТОВЕ. ОЛМЕКИТЕ.

ЧАСТ СЕДМА

С част седма на „Тайните подзе-
мия на България“ читателите ще са
прочели две хиляди и двеста стра-
ници от любимата им поредица,
съдържаща над 120 глави и повече от
200 събития, факти и различни тай-
ни, останали неразгадани в исто-
рията на човечеството.

Вплетени в книгата под формата на езотерика,
фантастика и научни открития, те дават въз-
можност на писателя Милан А. Миланов да пред-
стави неочаквани разкрития, които изненадват и
завладяват читателите.

Има ли на Земята места, откъдето може да се
премине в други, паралелни светове? Къде се нами-
ра оригиналът на „еврейската“ Златна Менора?
Къде е изработена загадъчната плочка с надпис
„Орфеос“?

Притежавали ли са олмеките летателни капсу-
ли? Има ли тайни лаборатории за разработка на
космични модули в България? Летят ли към Земята
космични кораби-майки с невероятни размери?

Учени от Британската Кралска академия на нау-
ките съобщават да се готвим за скорошна среща с
представители на извънземни цивилизации.

И в края на част седма от поредицата – една
неочаквана изненада!

29. 06. 2012

ДАТНИК

✓

КНИГАТА ТРЯБВА ДА СЕ ВЪРНЕ НЕ ПО-КЪСНО ОТ ПОСОЧЕНАТА ТУК ДАТА

02.04.2012

21.06.2012

04.09.2012

08.06.2013

08.08.14

01.09.14

02.10.2014

Милан А. Миланов
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМΙΑ
НА БЪЛГАРИЯ

в памет на
Стефанка Мирчева и
Веса Маркова

© Милан А. Миланов, автор
ISBN 978-954-9977-47-9

МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА 120 МИЛИОНА ГОДИНИ.
СОЛАРНИТЕ КРЪГОВЕ В СТРАНДЖА ПЛАНИНА.
ЗАГАДКАТА ОРФЕОС. БИБЛИЯ БЕСИКА.

ПРИНЦЪТ НА МРАКА. ГРАДЪТ НА СЛЪНЦЕТО.
ЗЛАТНАТА МЕНОРА. ГРОБЪТ НА ЦАР ИРОД.
ХРАМЪТ НА БОГ ДИОНИС. САБАЗИЙ.

ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ НА ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ.
ПИРАМИДИТЕ В БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА.
ВРАТА ЗА ДРУГИ СВЕТОВЕ. ОЛМЕКИТЕ.

ЧАСТ СЕДМА

ВЕЗНИ-4

001
1135
1019+930.85
109961+987

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ.

Никаква част от тази книга не може да се възпроизвежда в каквато и да е форма и по какъвто и да е начин – електронен или механичен, включително фотокопиране, аудизаписване или използване на каквито и да било системи за съхранение или извличане на данни, без предварителното писмено съгласие на автора с изключение на кратки цитати в критични статии, книги и рецензии.

Милан А. Миланов
**ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ
НА БЪЛГАРИЯ**

част седма

българска
първо издание

редактор: Ели Миланова

формат 16/60/90
Издателство "Везни-4"
ISBN 978-954-9977-47-9

за контакти с автора:
e-mail: mareia.mam@dir.bg
GSM: 0886 963 500

Мъжът седеше на високия скалист бряг, обгърнал с две ръце коленете си, а долу, в ниското, морето тихо спеше в залива до каменистия бряг. Отправил поглед към синевата на безбрежната шир, той следеше полета на чайките, реещи се в небето, които ту се издигаха нагоре, ту спускаха към водата, оставаха за миг неподвижни, после изведнъж накланяха криле и политаха в омагьосан кръг отново във висините. Обичаше да седи на брега и да съзерцава морето – бризът вееше ризата и панталоните му, галеше лицето му и носеше соления морски дъх. Наближаваше шест часа следобед, слънцето се бе катурнало на запад и осветяваше косо водата, правеше я прозрачна, проникваше до смълчаните подводни камъни, покрити със зелени водорасли. Спомените от миналото се връщаха ярки в съзнанието му, но това бяха само спомени от сегашното му пребиваване на Земята, които мъжът помнеше, а другите...

Преди милиарди години космическият кораб от Сириус, чийто капитан беше той, наближи Земята, навлезе в атмосфера ѝ и закръжи над топлата ѝ повърхност. Уредите отчитаха състоянието на въздуха, който не бе годен за дишане, а Слънцето излъчваше смъртоносна радиация. Земята бавно изстиваше, планините се огъваха – потръпнали под напора на лавата, разкъсваща ги отвътре. Моретата и океаните бяха обгърнати от призрачни изпарения, реките бликаха ненадейно от планините, спускаха се надолу по склонове, все още променящи вида си, проправяха си временни пътища и хукваха към топлите води на океаните, за да се влеят в тях.

Екипът учени, дошъл да изследва Земята, се увери, че е твърде, твърде рано тя да бъде заселена, взе нужните проби от въздуха, от почвата и водата и потегли обратно към Сириус...

Изминаха още милиарди години и Той отново посети синята планета Земя – красива, осеяна с морета, оке-

ани, реки и езера, със зелени планини и свеж въздух, населена от лемурийци, които бяха изградили своите подземни и наземни градове. Пристигаше по собствено желание – молбата му за ново духовно възвисяване бе преценена и одобрена от Великата ложа и той бе изпратен да доразвие своите духовни качества на Земята – училище за живота и смъртта, за радостта и мъката, за страданията, съблазните и необузданите емоции, сред които трябваше да живее... Тук можеше и да не успее, да не оправдае гласуваното доверие, но можеше да продължи напред.

Дойде на Земята с бяла кожа, сред чернокожи братя, несвикнал с необичайната за него атмосфера, като пазеше ясен спомен за миналото си...

По-късно пак дойде – бе един от многото бели братя, но вече не помнеше, нито знаеше, че душата му се бе внедрила в току-що родило се дете, ревящо с цяло гърло. Детето бе пораснало и в този си живот той се бе изявил като архитект – уважаван, но малко надменен, горд от постигнатото...

Изминаха години и той отново бе изпратен на Земята – този път не по собствено желание. Гордостта му го бе впримчила, бе го привързала с яки вериги в неумолимия кръговрат на преражданията. От този кръговрат се излиза, но само тогава, когато напълно осъзнаеше и преодолееше гордостта.

Векове наред той се раждаше и умираше без спомен за родната планета Сириус, за знанията, които бяха заложени в него. Бе станал човек от Земята, на която се раждаше и умираше всеки път и започваше отново живота си като мъж или жена. Земята, която обичаше, където през вековете имаше своите майки, бащи, братя и сестри; жени, мъже, дъщери и снове, внуци... Тук, на Земята, растеше и старееше, тук изживяваше своите любови, радости, страдания и разочарования. Тук, строеше, копаеше, биеше се – ползваше стрели, копия и ятагани. Беше войн, рицар, генерал, пилот, цар, овчар, рибар, селянин, инженер, учен... По време на своите превъплъщения се раждаше в различни краища на Земята, приемаше вярата и морала на страната, в която

се бе родил и така душата му преминаваше през всичките си прераждания. Понякога бе и безбожник.

На Земята се учеше на всичко, което можеше да възприеме и изживее една човешка душа, трупаше опит и знания, усъвършенстваше се, но нямаше спомен за изминалите преживявания, от предишните си животи, грижливо съхранени и закодирани в самия него. Той дори не подозираше, че всяка негова стъпка, извършена в името на доброто и на недоброто, в живота му се записва, анализира и предопределя следващото му превъплъщение... И така, докато душата му се изчисти от полепналите по нея частици, несъвместими със законите на Божествения морал, и да се извиси до Вселенската чистота.

Все още седеше на брега на морето, а някакъв далечен, смътен спомен пулсираше в сърцето му, примамваше го да усеща и да предчувства приближаващото пробуждане...

Този човек можех да бъде и аз. Уви, така безпаметен съм към някогашните си прераждания...

Опрял гръб в ствола на вековния дъб, наблюдавах поредния залез. Станах от дървената пейка, помахах за поздрав на никого, някъде долу, в равнината, и тръгнах към манастира, където ме очакваше игумен Гавраил...

“ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ” НА ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ

Дойде и моят ред да “разсъждавам” върху един от най-прочутите и ценни стенописи в света: “Тайната вечеря”, нарисуван от гениалния Леонардо да Винчи, изобразяващ вечерята на Исус Христос и учениците му малко преди неговата смърт – така, както е описана в Библията. В една от книгите си се спрях накратко на този стенопис, във връзка с Мария Магдалена, и сега бързам да добавя повече за “Тайната вечеря”.

Няма да съобщя нещо ново, което да не е известно досега, относно създаването на стенописа, но правя едно допълнение – реших да “разсъждавам” по-обстойно върху него.

Известно е, че през 1495 година Леонардо да Винчи започва да рисува в град Милано стенописа “Тайната вечеря” в трапезарията на манастира “Санта Мария деле Граcie” по поръчка на херцог Лудовико Сфорца – покровител на художника. Изображението е с размери 460 на 880 см и пресъздава сцената от Тайната вечеря на Исус, описана в Библията: Йоан 13:21, където Исус съобщава, че един от дванадесетте апостоли ще го предаде. Стенописът е завършен през 1498 година.

Леонардо изобразява, по един изключителен начин, изненадата, изписана по лицата на апостолите, и емоционалната им реакция чрез жестовете на ръцете им, след чутиите думи на Исус, че някой от тях ще го предаде.

През 1800 година историците, изследващи изкуството на Леонардо да Винчи, намират ръкопис, съдържащ имената на апостолите, изобразени на стенописа. Преди това са били идентифицирани само Юда, Петър, Йоан и Исус въз основа на останалите подготвителни етюди на “Тайната вечеря” от самия Леонардо.

Изкуствоведите разглеждат композиционно картината “Тайната вечеря” като разделят дванадесетте апос-

толи в четири групи. Отляво надясно: Вартоломей, Яков Зеведеев и Андрей Първозвани образуват композиция от три фигури, чиито лица изразяват изненада. Ръцете на Андрей Първозвани са вдигнати в отчаян жест, той не иска, не може да повярва на казаното от Исус. Другата тройна композиция се образува от Юда Искариотски, Петър и Йоан. В сянка, изолиран от другите апостоли, сякаш заклеен, е изобразен Юда, стиснал в ръцете си торбичка със сребро. Лицето на Петър е застинало в заплахата, той държи в ръката си нож и се готви да извърши разплата с предателя... Апостол Йоан не е на себе си от чутото. Тома, Яков Алфеев и Филип образуват следващата група от персонажи. Тома е силно притеснен; Яков Алфеев, изумен от чутото е вдигнал безпомощно ръце над главата си; Филип, с жест на ръцете си, моли за допълнително обяснение. Матей, Юда Яковов (Тадей) и Симон Зилот са обединени отново в тройна композиция. И Тадей, и Матей са нарисувани обърнати към Симон Зилот, търсещи отговор на въпросите си.

Правилно ли се тълкува замисълът на Леонардо с изрисуваните ореоли около главите на апостолите? Защо Юда е лишен от светия ореол? Защото е предател? Юда също е апостол, а на стенописа Леонардо може би вече го е развенчал и лишил от духовния сан. Но художникът не е отделил Юда от останалите апостоли, а го поставил в сянка. Дали гениалният Леонардо е низвергнал по този начин Юда?

Няма да се спирам поотделно на многократните реставрации на стенописа, започнали още от XVIII и XIX век. Ще спомена само, че последната реставрация, извършена от Пинин Брамбила Барцилон, е продължила от 1978 до 1999 година.

Поради повредите в стенописа, не всички детайли са успешно реставрирани и видими. По-подробни детайли от картината обаче могат да се видят в направените копия на "Тайната вечеря". През 1809–1814 година румънският мозаечен майстор Гиакомо Рафаели прави копие на "Тайната вечеря", с размери 1:1 с оригинала, във Виенската миноритна църква. В папство Тангерло,

Белгия, и до днес се намира добре запазено текстилно копие на "Тайната вечеря", изработено през XVI век, на което ясно се виждат множество детайли, които вече са неразличими в оригиналния стенопис.

През 1997 година писателите Лин Пикнет и Клайв Принс публикуват в "Прозрението на тамплиерите" версия, според която човекът, изобразен отляво на Исус е Мария Магдалена, а не апостол Йоан. Тази версия е използвана и от Дан Браун в "Шифърът на Леонардо", където той твърди, че апостол Йоан (Мария Магдалена) има женски гърди, женствени черти на лицето и грациозно се е наклонил към Петър. А Петър с ръка прави заплашителен жест към гърлото на Йоан (Мария). Дан Браун използва тази версия, за да подсказва, че Леонардо да Винчи е бил глава на тайно общество – "Ордена на Сион", който пази тайната на царската кръвна линия на Исус, както и че наследниците на Христос са живи и до днес.

Вярно е, че поради неуспешните реставрации, правени на "Тайната вечеря", е трудно да се определи дали някоя от фигурите първоначално е била от женски пол. На стенописа има нарисувани тринадесет фигури, всички облечени в мъжки дрехи, и според изследователите, ако една от тях е Мария Магдалена, то тогава един от апостолите липсва. В запазилите се до днес картини на ранните художници на тема "Тайната вечеря" няма изобразено женско лице.

Основавайки се на предположението, че до Христос е Мария Магдалена, а не Йоан, изкуствоведите наемат за "специална връзка" между двамата.

Достатъчно ли е казаното за "Тайната вечеря"? Не, разбира се. Има твърде много и различни интерпретации за това, какво все още крие творбата.

Италианският компютърен специалист Славиза Пеши твърди, че в стенописа е скрит образ на жена, която държи малко дете. Фигурата на жената, която държи детето и се навежда към Христос, се появява, когато върху оригинала на "Тайната вечеря" се наложи огледалното му изображение. Славиза Пеши казва, че при наложените едно върху друго изображения се вижда и бокал

пред Исус Христос, който символизираше благословията му за хляба и виното. Двама пък от апостолите, седящи в двата края на масата, изглеждали като рицари тамплиери. Юда в огледалното изображение се появявал изолиран от другите. "Попаднах на откритието случайно – казва г-н Пеши. – Реших да сканирам изображението, принтирах го на прозрачна хартия, обърнах го огледално и го наложих върху оригинала. Получи се нова картина, с нови фигури. От някои детайли може да се направи заключението, че не става дума за съвпадение, а за точно направени изчисления."

Той не коментира значението на появилите се нови фигури, а подчертава, "че находката отразява добре известния интерес на Леонардо да Винчи към математиката".

Откритието на Славиза Пеши се приема скептично от Алесандро Вецоци, един от най-известните изследователи на творчеството на Леонардо. "Стенописът е толкова изобилен от времето, че е трудно да се правят каквито и да е нови изводи – казва той и припомня, – "че чрез компютри са били състарявани други произведения на Леонардо, като при едно от тях се твърдеше, че прочутата "Мона Лиза" е негов автопортрет."

Друг италиански музикант и компютърен специалист – Джовани Мария Пала твърди, че е открил кодирани ноти в "Тайната вечеря" на Леонардо да Винчи. Той е убеден, че Леонардо да Винчи е кодирал в картината си тържествено музикално произведение за акомпанимент на нарисуваната сцена и обяснява как е интерпретирал музикални елементи от картината, имащи символично значение в християнската теология. "Звучи като реквием, като саундтрак, който подчертава страданието на Исус" – пише Пала в книгата си "Скритата музика". Още в началото, при внимателно разглеждане на картината, Пала осъзнал, че ако начертае петолиние на картината, самуните хляб на масата и ръцете на Исус и Апостолите ще приличат на ноти. Но нотите няма да се свържат в мелодия, докато не се четат отдясно наляво. Нали и Леонардо е писал по този начин. В картината Пала открива още символи, които

му помагат да определя бавния ритъм и продължителността на всяка нота. Той съобщава, че композицията е изградена като църковен химн, с продължителност четиридесет секунди, и предназначен да бъде изпълнен предимно на орган. Пала не е от първите откриватели, който интерпретира ръцете на Апостолите като ноти от григориански псалм. Но интерпретацията за хлябовете е направена за първи път.

Независимата изследователска организация The Mirror of the Sacred Scriptures and Paintings World Foundation публикува в сайта си резултати от изучаване на живописиста и графиката на Леонардо Да Винчи. Изследователите от организацията смятат, че Леонардо е използвал огледала, за да зашифрова в творбите си изображенията на лицето на старозаветния бог Яхве и други сакрални образи. Според изследователите, ако се манипулира с огледала в "Тайната вечеря", ще се открие обърнатият образ на Светия Граал. Същото би се получило и с картината "Йоан Кръстител", където Леонардо е скрил мистично четирикрако създание – символ на сътворението на Човека и на Райското дърво. Изследователите твърдят, че освен Леонардо и други художници, като Микеланджело и Рафаело, са използвали огледала, за да внесат таен смисъл в творбите си.

За Исус Христос, Мария Магдалена и Леонардо да Винчи писах твърде обстойно в четвъртата част на "Тайните подземия на България". Но отново Леонардо продължава да ни изненадва и след толкова векове...

За кой ли път разглеждам на монитора "Тайната вечеря" и, понеже в манастира нямам принтер, на който да я отпечатам, се чудя по какъв начин да коментирам картината с игумен Гавраил. Изключих компютъра, погледнах часовника си – пет часа след обяд е, и се запътих да диря Учителя си. Предположих къде ще го открия, по това време на деня, и не се излъгах – бе поставил статив сред руините на крепостта и с лекота нанасяше мазки с четката върху платното. Двете овчарки лежаха в нозете му и внимателно следяха всяко движение на ръката му. Поздравих, застанах до триножника и се вгледах в странната картина – скали с

изображения на многооки зверове, прилекнали пред синевата на безкраен отвор, сякаш да защитят готвещите се да излетят оттам светли фантастични същества, разперили криле. Скалите, макар и превърнати в зверове, бяха точно копие на хребета. Защо ли игумен Гавраил рисуваше картина за деца с маслени бои? Той нямаше деца...

– Учителю, за някое дете ли рисуваш картината? Интересна е...

Той кимна утвърдително с глава, изрисува още няколко многооки същества, претворени в дървета, после засили със светли цветове небето и сияйността на слънцето.

– Старая се да се възприема като приказка. Какво ще кажеш за картината, дали съм успял?

Погледна ме очаквателно, а аз като мастит изкуствовед се вгледах в картината и... неусетно влетях в нея. Да, бях вътре в картината и се радвах на слънчевия ден... Вървя сред пъстротата на цветята, сред зелени, много зелени треви и чудновати дървета, от чиито стволоче ме гледат многооки и многолики великани. Дърветата, разперили многоръки ръце от клони, внимателно се протягат към мен, тихичко шумолят с листата си. Толкова е красиво, чувствам се като дете, попаднало в приказно царство... Едно неповторимо усещане. Стигам до скалите със срасналите се в тях причудливи великани, които се раздвижват, заговарят, ръкомахат и сочат идващите от безкрая на светлината крилати същества... Стоя очарован вътре във вълшебната картината, сред чудноватите скали и...

– Какво ще кажеш за картината, Ученико? – дочувам гласа на игумена, виждам закачливото пламъче, стаено в очите му и разбирам, че вече съм излязъл от вълшебната гора.

– Харесва ми, наистина е приказка. Бях в нея... За кого е предназначена?

– За сега е тайна. Друг път ще ти я разкрия. – Прибра палитрата и четките в сандъчето с бои, избърса ръцете си в кърпа, навлажнена с терпентин и подхвърли: – Не можа да донесеш цветно копие на картината...

– Нямам принтер.

– Че защо ти е?

Погледнах го учуден, как така за какво ми е! Знае се за какво служи принтерът. Гледаше ме развеселен, с едва доловима усмивка, стаена в ъглите на устните му, после взе картината от триножника и я обърна с гръб към мен.

– Нова картина ли ще рисуваш, Учителю, на гърба на тази картина?

– Не, няма да е нова. От древността е. И не е моя...

Нищо не разбрах, по-точно нищо не схванах. Каква картина от древността може да има върху чисто бяло платно? Досетих се, може би платното е старо, а върху него някога е имало рисунка, която по-късно е замазана от игумена и сега той ще рисува нова картина.

– Искаш ли да я видиш? Ето я!

Привикнал съм на всякакви изненади, но за тази не бях подготвен. На платното се появи "Тайната вечеря" – сякаш току-що нарисувана... цветна.

– Благодаря, Учителю. Изненада ме. Няма да питам как я възпроизведе.

– Защо? Няма тайна, помолих Учителя ми да я фотографира от оригинала и ето я на статива. Сега питай!

– Първо какво представлява картината като цяло?

– Като цяло разкрива знанията, които масоните от висшите нива са имали за бъдещето на Земята и за Висшата Вселенска философия.

– На картината са изобразени общо тринадесет човека, като всеки един от тях е нарисуван с различен цвят на дрехата, с неповторим жест на ръцете и израз на главата. Какво изобразяват дванадесетте ученика, взети заедно, и всеки поотделно като самостоятелни образи? Какво показва всеки жест на ръцете и позата на главата? Какво иска да ни подсказе с тази картина Леонардо?

– Свърши ли? Трактат да пишеш за Леонардо щеше да задаваш по-малко въпроси. А ти наведнъж изстреля стотина... – пошегува се игуменът и посочи с пръст всеки един от апостолите:

– В действителност учениците на Христос са били повече от дванадесет, но в конкретния случай число-

то дванадесет символизира дванадесетте измерения на Вселената, а Христос е обединяващото ги звено – висшият Вселенски разум. Всеки отделен ученик е изобразен с характеристиките на съответното измерение. Във всеки цвят, предмет, жест на ръката и главата е кодирана информация за потенциалите на измеренията, времената, философските норми на различните нива от развитието на расите. Висшата философия дава много точна информация за това, но само висшите посветени масони са имали достъп до тези знания. Знам какво ще ме попиташ, само че времето за разкриването на тези знания все още не е дошло. Но не е и далеч, тогава образите от картината на Леонардо ще разкрият символиката си.

– И в имената на учениците има скрит символизъм, нали?

– За изображението на апостолите Леонардо използва описания на някои от учениците на Христос, както и на самия Исус, а и на съпругата му Мария Магдалена. Картината му е съобразена с епохата, в което е живял художникът – с вярванията и нравите на хората, като целта му е била да кодира тайните знания на масоните. Поради съобразяване с наложените вярвания и догми, Леонардо изобразява Мария Магдалена по-скоро с мъжки образ, за да не предизвика гневни реакции от страна на църквата и обществото. Прав си, имената на учениците символилизират кодирани думи, отнасящи се за прехода към Новото време. Ключът за кода е скрит в картината и след време ще бъде разгадан.

– На масата са разположени хляб, риба, солница с разсипана сол, вино, торбичка с монети и т.н. А единствената чиния, която е празна е тази, поставена пред Юда. Какво изразяват всички тези предмети-символи?

– Всеки предмет, Михаиле, символизира един от основните Вселенски закони, посланието, скрито в символите на предметите. Ключът за разчитането на тези закони е закодиран в картината, в скрити изображения, невидими все още за очите.

– Изследователи твърдят, че при компютърна обра-

ботка се виждала Мария Магдалена с бебе в ръцете. Вярно ли е това?

– Вярно е! Мария Магдалена символизира прехода към Новото време, в което ще навлезе Земята. Скрыто-то бебе е първото момче от новата шеста раса. Мария олицетворява сегашната пета раса, а бебето показва произхода на шестата от петата раса.

Благодарих за разясненията и се замислих за нестандартната композиция на картината, която все още стоеше пред мен. Бях прочел, че геометричните анализи на "Тайната вечеря" са приключили в средата на миналия век и са установени факти в областта на класическата, ренесансова перспектива в картината. Но никъде в тези проучвания не е отбелязано, че въпросната перспектива не е единствена в стенописа. Не искам да натрапвам "изкуствоведските" си познания за стенописа, но не мога да отмина българското участие на талантливите ни художници, които оборват редица анализи на световно известни учени, създали погрешна представа за формата и големината на залата в "Тайната вечеря", откъдето възникват редица противоречия, възприемани като "грешки на Гения".

Тук ще си позволя да цитирам художника Цветан Цеков-Карандаш, който пише, "...първите все още косвени наблюдения върху композицията на "Тайната вечеря" започват през 1941 година с философските сферични картинни композиции на Илия Бешков и през 1942 година с построенията по ренесансова перспектива на професор Симеон Велков, както и с лекциите по история на изкуството на професор Николай Райнов в Художествената академия. Преподавателят по перспектива, професор Симеон Велков, потвърди световното откритие, че трапезата на апостолите по никакъв начин не може да се побере в залата на "Вечерята". При този неоспорим факт, се оказва, че "всички са прави", но най-прав си остава Леонардо да Винчи, който в действителност не е събркал перспективата, а напротив, ние не познаваме неговата картинна геометрия. Това не е само наш грях – картинната геометрия на Леонардо да Винчи е останала неизвестна и за неговите съвременници.

Карандаш: "Тайната вечеря" на Леонардо – геометрична реконструкция.

... Различната технология, при която се анализира всичко в картините – от модулния строеж на картинното пространство, до цялостната, специфична Леонардова сферична и геокосмична перспектива, превръща българското изследване на Леонардовата картинна геометрия, в изследване без аналог.

Решителна опора за изследването беше появата на сферичната композиция в "Последната вечеря" на Салвадор Дали, изложена в "Прадо", Мадрид, през 1955 година. В тази картина, за първи път се появи видимо додекаедърът на Платон – многостенът с 12 еднакви петоъгълни стени – като основно пространство на "Последната вечеря". В качеството си и на учен, Салвадор Дали е първият художник от XX век прозрял съществуването на додекаедър в композицията на Леонардо да Винчи. А новооткритата в българското изследване спирална перспектива в "Тайната вечеря" отменя изцяло изследователския проблем малко "отвъд" хоризонта и перспективните линии на стандартните анализи и построения. Днес изследването има много сътрудници и

консультанти – художници, математици, инженери, кибернетици и критици.”

Загадъчните знаци в “Тайната вечеря”

Отначало в живописния пласт на “Тайната вечеря” и “Портретът на Мона Лиза”, а по-късно и в други Леонардови шедьоври, българското изследване установява множество условни, геометрично-подсказващи, графични елементи. Тези, така наречени, “загадъчни знаци” са оставени от ръката на Леонардо за конструктивно подразбиране и сигурен анализ на неговата непозната картинна геометрия. Точно тези наистина загадъчни знаци опровергават предишните заключения за характера на Леонардовата перспектива. За описание на тези особени знаци са необходими много страници текст, затова тук се посочват само два от тях. Уникалният, и поради това напълно непознат, правоъгълник, в който е нарисувана “Тайната Вечеря” в манастира Santa Maria delle Grazie (Милано), е най-големият и най-загадъчен знак в картината. Този тригонометричен правоъгълник се повтаря невидимо и вътре в картината. Вторият загадъчен знак е златният правоъгълник на стъклото от стъклената врата зад фигурата на Христос.

Не всички условно-подсказващи знаци в картината са непременно правоъгълници, квадрати или триъгълници. Някои от тях са просто точки, петна и гънки в облеклата на апостолите или анатомични подробности и причудливи шарки, каквито са някои от сините бродирани орнаменти върху тежката ленена покривка на масата на апостолите. Особено важни, като маркирани геометрични места в пространството на картината (не само в равнината на фреската), са зениците на Христос и зениците на всички апостоли.

Автентични числа на Леонардо

От така наречените “загадъчни знаци за геометричното подразбиране”, от винаги различната в различните картини геометрична единица за конструкциите под

боите на картините, от сферата и идеалните геометрични тела на Платон, формиращи пространствата в картините, колкото и да изглежда невероятно – възникват отново за живот и автентичните числа на Леонардо да Винчи.

Най-същественото в българското изследване на Леонардовата картинна геометрия са автентичните числа, с които Геният на Ренесанса е оразмерил всичко в "Тайната вечеря", "Благовещението", "Портретът на Мона Лиза", "Дамата с хермелина".

Дано не съм ви отегчил с изкуствоведските писания за "Тайната вечеря", но как да не спомена за ЗЛАТНОТО СЕЧЕНИЕ, използвано така щедро от природата?

Записал съм, че "Хармонична фигура се получава, когато съотношението на по-голямата страна към по-малката е равно на 1.618 – числото, което в математиката се счита за "златно"". И в хармонията на човешкото тяло е заложено златното число Фи – съотношението на височината на тяло към дължината на краката. Числото Фи е изключително комплексно, то съдържа в себе си повече от трилион знака след десетичната запетая и учените и до днес не могат да разгадаят тайния код, който сякаш управлява хармонията и красотата. Какво е скрито в този неразгадан код на числото Фи?

Игумен Гавраил свали картината с приказния пейзаж от триножника, пригответи се да стане, надигна се едва-едва от трикракото столче и отново седна. Кучетата мигновено скокнаха готови да го последват, но озадачени повъртяха опашки и пак легнаха до краката му.

– Михаиле, не знам дали ще отегчиш читателите си с кодове и числа, но за числото Фи е важно да се знае, че в него е кодирана цялата матрица, създала новата пета цивилизация и принадлежащите на нея животински и растителни видове, всичко в природата, което е сътворено на принципа на Вселенската хармония.

– Благодаря, Учителю, само още няколко въпроса. Възможно ли е спиралата да е основен фактор в биологичната еволюция на организмите?

– Разбира се. Спиралата е основният матричен закон, в която чрез милиарди комбинации се стига до създава-

нето на различните живи светове, групи, разновидности, раси, породи и индивиди. Спиралата е основният матричен закон на петата раса.

– Учените допускат, че Златното сечение е “конструирано” и в ДНК, тъй като при пълен цикъл на двойната спирала съотношението между двете ѝ части образува числото Фи. Това се отнася и за всички форми на живот в природата.

– Точни попадения, Ученико. Спиралата и числото Фи са основните звена в матрицата на петата раса... /

Ето на, взех, че направих точно попадение, което проумях някак свише. Проумях го, макар числото Фи да съдържа в себе си над трилион знака след десетичната запетая и набързо реших, че е по-добре вместо мен учените да продължат да се занимават с тайния код, управляващ световите, хармонията и красотата. Изоставих трудно разбираемото число Фи и потърсих в компютъра друг запометен материал, който да не е толкова сложен и открих...

ДЪРЖАВАТА ОСТРОВ АРУБА

Остров Аруба се намира на четиридесет километра от бреговете на Южна Америка и е една от най-малките държави по площ – 193 кв. км. Не стига, че е твърде малък, а и срамежливо се “подава” – надморската му височина е едва 188 метра и това е най-високият връх на острова Джаманота. За компенсация природата е надарила острова с тропичен климат: щедро слънце, безкрайни пясъчни ивици и една от най-пленителните екосистеми на планетата, заобиколена от топлата синьозелена вода на Карибско море. Населението му наброява около 73 хил. жители, столица е Ораниестад. Историята на Аруба е съхранена в националния парк Арикок, където индианците аракауи са резбовали в камъни своите виждания, има останки от холандски селски колонии в Масидури, плантации и изоставена златна мина. Не може да се пропусне и чудото на природата Моста – дълъг тридесет метра и висок седем метра, изработен в продължение на векове от морските вълни, изваяли го от скалистата част на брега.

Отминаха годините на разцвета на петролните рафинерии и добив на злато от острова. Днес туризмът е основният поминък на островитяните.

Островът е владение на Нидерландия, а в миналото е служил и за пристанище на морски пирати, безбройни са легендите за заровени съкровища. Някои от легендите пресъздават истински събития...

Най-известен сред пиратите, пребивавали на острова, е Муньос, чиито баснословни богатства от златото, среброто и диаманти, заграбени от търговски и пътнически кораби, са укрити в тайна пещера сред Червените скали на острова, близо до нос Сан Роман. Историята е почти стогодишна, но и до днес продължава да е актуална за властите във Венецуела, които се опитват да разгадаят тайната за съкровищата на пирата Муньос и на възлюбената му – красавицата Есмералда.

През 1826 година венецуелската войска и полицията правят редици клопки и засади на пирата, но Муньос и Есмералда са неуловими. За своето покровителство той се хвалел с думите: "Аз и моето злато сме под защитата на онзи, който е по-ниско от Бога, но е по-могъщ от него." Ясно кого е визирал пиратът, който бил убеден, че сатаната го покровителства и му помага да обира богатите търговски кораби. Някогашният свещеник Муньос, преди да развее пиратското знаме, е бил служител на Бога, но твърдял че съдбата му е направлявана от друга сила...

Една нощ в църквата, в която служил, при него пристигнала Есмералда – тъй, както майка ѝ я родила, за да поиска опрощение на греховете си, защото току-що била убила своя съпруг. Не е известно дали Муньос е изпълнил желанието ѝ, ала възхитен от прелестите ѝ той забравя Бога, захвърля расото и двамата избягват при пиратите. Явно някогашният Божии служител е бил твърде успешен в пиратския занаят, защото започва да се носи мълва, че двамата с Есмералда укриват големи богатства в пещера на остров Аруба, после ги прехвърляли в железни сандъци и закопавали на различни места из острова. За да не забрави къде са скрити сандъците, Муньос нарисувал картата на острова върху голия гръб на Есмералда и с кръстчета отбелязал тайните места...

След дълги издирвания и заложени клопки най-после властите заловили Муньос и Есмералда. Подложили пирата на жестоки мъчения, за да издаде къде крие съкровищата си, но упоритият главорез не казал нищо и бил убит. Мълвата за нарисуваната карта върху гръба на Есмералда се оказала вярна. Картата била прерисувана, а Есмералда пусната на свобода, заради небивалата ѝ красота...

Венецуелската полиция и войска претърсват и правят местата, означени на прерисуваната карта, но не откриват нищо.

Минават 120 години, пиратството е забравено, но американският търговец на добитък Тери Вайлънс проявява голям интерес към публикуваната в списание

карта на съкровища от остров Аруба – тази, която някога била нарисувана върху гърба на Есмералда. Тери Вайлънс разглежда картата, закупува отбелязаните на нея места, на които щял да строи, и наема работници...

След няколко месеца до остров Аруба хвърля котва американски кораб и от брега с лодки се пренасят и товарят на него железни сандъци. На сутринта корабът, Тери Вайлънс и наетите от него работници са вече далеч... На острова останали само разкопаните терени, но не тези, които са били отбелязани на картата! Истината била друга – след като разгледал картата, Тери Вайлънс се е досетил, че в нея има заложена тайна. Поставил пред картата огледало и се ориентирал от отражението ѝ къде точно са били разположени съкровищата.

Не е трудно да се досетим, какво е извадил и отнесъл в Америка Тери Вайлънс. Говори се, че е предал златото, среброто и диамантите на американските власти, получил за тях огромен процент от стойностите им и е създал свой солиден бизнес.

Интересна и достоверна история за попълване на американските трезори със злато, сребро и диаманти от пиратско съкровище. И все пак, всичко ли е изровил находчивият Тери Вайлънс? Дали не е оставил нещо и за венецуелците? Знае ли човек? Но тъй като аз не знам, а ми се ще да понауча нещо, което да има положителен хепиенд, бързам да разбера истината.

Игумен Гавраил ме пресреща с думите:

– Пак ли за съкровища? Не ми е известно някога да си бил пират, та чак да притреперваш, щом прочетеш нещо за тях. За съкровищата на този, как се наричаше, Муню ли се интересуваш?

– Да, за съкровищата на Муньо и Есмералда. – Разказах какво съм прочел по въпроса и чинно, със затаен дъх, зачаках отговора.

Проницателният поглед на игумен Гавраил ме накара да се почувствам като юноша, който чете увлекателна книга и трепетно очаква описаните събития да имат щастлив край.

– Съжалявам, приятелю, на острова нищо не е останало... – и избухна в смях. – А ти се надяваше. Знаеш,

че не всеки път става така, както на теб ти се ще.

– Жалко, много исках нещо да е останало, да можех да съобща...

– Не виждам причината защо да не съобщиш – видна рамене игуменът.

– И какво да напиша, че на острова няма нищо и съкровището отдавна е изнесено?

– Здраве да има, за друго съкровище ще пишеш – и отново се засмя. – За него ще пишеш, че никой досега не го е открил...

Имаше нещо загадъчно в поведението на игумен Гавраил. Усещах, че търси начин да ме разочарова, да види как ще реагирам, как ще постъпя. За миг наистина изпитах разочарование, че нищо не е останало на острова, въпреки това историята продължаваше да ме вълнува.

– Учителю, все пак до колко е истинска историята за съкровищата от Аруба?

– Помислих че си се отказал – въздъхна той. – От теб отървяване няма – и ме потупа по рамото. – Да погледнем тогава сериозно на този въпрос. В действителност всичко, написано за съкровищата на остров Аруба, е вярно. Муньос е открил пещера, отвеждаща до голямо подземие, дълбоко под земята на острова...

– Знаех, че е истина – тихо прошепнах аз.

– Подземието, което Муньос е открил, е било използвано като банков трезор по времето на атлантите. Тук пиратът е пренасял само най-скъпите и ценни вещи, които е плячкосвал. Останалото – злато, сребро, скъпоценни камъни е укривал в сандъци, закопани на посочените с код места на картата, нарисувана на гърба на Есмералда.

– Тери Вайлънс успява да разчете кода на картата и...

– И изважда голяма част от закопаните сандъци, които транспортира в Америка. Те стават част от американския банков резерв, а той получава от правителството висок процент от стойността на съкровището. – Погледна ме и добави: – И все пак, основната част от богатството на пиратите остава неоткрито и до днес в подземие на Аруба! Така, че можеш да пишеш...

ОЩЕ НЕЩО И ЗА РУСИЯ

“Има шанс дълбоководните апарати “Мир” да са открили легендарното богатство на Колчак.”

Това заглавие и текстът са публикувани в пресата на 02.09.2009 година, те ме заинтригуваха и реших да “поработя” по случая:

“Руските дълбоководни апарати “Мир” открили в езерото Байкал останки от стари железопътни вагони, вероятно от времето на Гражданската война. Вече има слухове, че в тях се намира и легендарното злато на адмирал Александър Колчак, един от лидерите на Бялата гвардия. Останките от влаковата композиция били на 700 метра дълбочина в езерото, на 90 км от железопътните линии, съобщава “Интерфакс”.

Според легендата златото на Колчак е било част от запасите на Руската империя и е попаднало в езерото след железопътна катастрофа по времето на Гражданската война в Русия.

През Първата световна война, страхувайки се от настъпващите германски войски, руските власти скрили част от ценностите на държавата в подземията на частна банка. Въпреки че теоретично нямало как да бъдат откраднати, през август 1918 г. те попаднали в ръцете на белогвардейците, които взели богатствата със себе си, бягайки на изток. Недалеч от Иркутск обаче Колчак срещнал военна част на Чехословашкия корпус, която му отнела богатствата. Част от златото чехите дали покъсно на болшевишки генерал, като в замяна на това били евакуирани безопасно от Русия. Останалата част от богатството (над 180 тона злато) изчезнала и досега не се знае къде се намира. Възможно е да е била пренесена във Великобритания и Япония и все още да стои в банките им. Някои изследователи предполагат, че благодарение на изчезналото злато Чехословакия преживяла небивал икономически подем през 1920–1930

година. Други смятат, че златото е все още на дъното на Байкал.”

(Александър Василевич Колчак е руски морски офицер, адмирал, полярен изследовател, учен-океанограф, а по-късно главнокомандващ на антиболшевишките сили – “Бяла гвардия” през Гражданската война в Русия (1917–1922 г.). Командва Черноморския флот от 1916 г. до 1917 г. От 1918 г. до 1920 г. взема участие в Гражданската война като Върховен управител на Руската държава. Поддържа силите на Антантата в Сибир, Урал и Далечния изток. Под негово командване се намирили около 400 000 души. След разгрома на “Бялата гвардия” и имиграцията на военните части на Запад се установява, че Колчак е изнесъл от Русия над 180 тона злато. През 1920 година той е разстрелян по постановление на Иркутския ВРК.)

В годините 1914–1917 около една трета от златния резерв на Русия бил пренесен за временно съхранение в Англия и Канада. Друга, по-голяма част от него (повече от 500 тона) се съхранявал в Казан, където на 7 август 1918 година е взет от войската на “Народната армия” и пренесен в Самара. От Самара златният резерв на Руската империя е прехвърлен в Уфа, а в края на ноември 1918 година е преместен в Омск, в разпореждане на правителството на Колчак, и оставен на съхранение в местния филиал на Госбанка. През май 1919 година било установено, че в Омск се намира злато на стойност 650 млн. рубли (505 тона).

Имайки на разположение голяма част от златния запас на Русия, Колчак закупил въоръжение и оборудване за армията си на стойност 68 милиона рубли, а при залог от 128 милиона рубли получил кредит от западни банки. На 31 октомври 1919 година златният запас е натоварен в 40 вагона, като в други 12 вагона е пътувала съпровождащата го усилена охрана. Транспортирането се извършвало по Транссибирската магистрала, от Ново-Николаевска (Новосибирск) до Иркутск, която се контролирала от чешки войски, чиято главна цел била собствената им евакуация от Русия. На 27 декември 1919 година композицията на чешките

военни подразделения и композицията, пренасяща златния резерв пристигнали на станция Нижнеудинск, където представителите на Антантата поискали от адмирал Колчак да подпише заповед, с която да се откаже от правото си на Върховен управител на Русия и да предаде ешелона със златния запас под контрола на Чехословашкия корпус. На 15 януари 1920 година чешкото командване предало Колчак на есеровския политцентър, който след няколко дни предал адмирала на болшевиките. На 7 февруари чехите дали част от златния резерв, възлизащ на повече от 409 милиона рубли в злато, като в замяна поискали гарантиране безпрепятствена евакуация на войските им от Русия. Народният комисариат на финансите на РСФСР през юни 1921 година изготвя справка, в която е отразено, че за периода, през който адмирал Колчак е пренасял златния запас на Русия той е намалял на 235,6 милиона рубли, или липсвали 182 тона. Още 35 милиона рубли от златния запас са изчезнали безследно, след като са били предадени на болшевиките, при превоза от Иркутск в Казан.

Чета какво съм запааметил в компютъра и се учудвам – нима други неща не ме привличат, а все неразкритите тайни? И сам си признавам, че именно тайнственото ме вдъхновява да търся, да проучвам, и ако мога да разкривам... Така е, всеки има определен път в живота, по който върви...

Мислех за Колчак, за композицията от вагони, пренасящи златния резерв на Руската империя, за въоръжената охрана, която зорко следи да не падне и една плomba от затворените врати на вагоните, и се опитвах да разбера по какъв начин една част от златото изчезва безследно. Дали това се е случило на някоя гара,

*Александър Василевич
Колчак.*

където сандъците са прехвърлени и пренесени незнайно къде със знанието на Колчак, или това е станало някъде сред безбрежните руски поля? Но как е запазена тази тайна при наличието на толкова много охранители, придружаващи офицери и войници на Колчак? Вариантите са много: висшите офицери, посветени и участвали в операцията, са били безрезервно верни на Колчак; участващите в пренасянето и укриването на част от златния резерв са избити; на укривателите е дадено злато и т.н. И къде е укрито златото? Някой знае ли след толкова години мълчание?

Пътувам мислено по безкрайните плетеници от железопътни линии, преминавам от един коловоз в друг, пътувам и гледам...

– Михаиле, спри за малко пътуването, та да поговорим. На коя гара си?... – Игумен Гавраил е застанал до мен, вдигнал е дясната си ръка нагоре и сериозно рече: – Вдигнал съм палка с червен цвят за спиране...

Седнал в сянката зад черквата, дори не бях усетил кога е дошъл. Наистина пътувах. Добре, че вдигна червения стоп знак. Понечих да стана, но той се настани до мен.

– Къде пътуваше толкова дълго, приятелю?

Разказах му.

– Михаиле, златото на Колчак не е на едно място. По време на пътуването Колчак е успял да транспортира една част от него до Англия, където е прехвърлено в трезорите на две английски банки и една със смесено участие. Друга част от изчезналото злато е в езерото Байкал, а трета част, която е по-малка, се намира в стар подземен бункер, недалеч от Байкал. Бункерът е бил затрупан и днес не се знае нищо за неговото съществуване.

Е, успокоих се донякъде. Не всичко ми бе разкрито, но и това не е малко. Ще има още работа по издирването...

– Когато бях в Москва, моят приятел Игор Смирнов ми разказа легенди за изчезналите съкровища на варягите и на кримските татари, за които никой не знае къде са укрити. Кои са варягите?

– Варягите? Те са част от българските – аранските клонове, предприели разселване на север от днешните български земи. За съкровищата не се знае нищо, защото варягите са ги пренесли с кораби на територията на Северна Америка. Това става, когато племената на варягите започват по-тясно общуване с други народи. За да избегнат ограбването на богатствата им, при евентуално нахлуване в техните земи, варягите пренасят съкровищата си, трупани с години, в подземни тайници в Северна Америка.

– Учителю, знаеш ли...

– Знам, как да не знам, къде акостират корабите на варягите... – изпревари въпроса ми той. – Акостират на днешното източно канадско крайбрежие. Съкровищата са пренесени в подземия, намиращи се на територията на Канада, на североизток от Отава.

– Някога съкровищата на варягите ще бъдат ли намерени?

– След време, когато те бъдат открити, както и многото други скрити подземни градове и съкровищници, земната цивилизация ще бъде вече на друго ниво на развитие. Тогава подземните градове ще разкрият реалните исторически факти и съкровищата, и самите градове ще бъдат богатство на цялата ни раса, а не на отделни хора или народи.

– Какво искаше да попиташ за кримските татари?

– Дали и те имат български произход.

– Кримските татари са потомци на прабългарите или траките, които след връщането си от Шамбала се отделят и заселват на територията на Азия. След отделянето и обособяването им като народностна група, те съхраняват част от първогена на расата. Започват самостоятелен живот и развитие, но не съумяват да изградят стабилна държава и управление, поради което не успяват да натрупат големи богатства и ценности. При тях е излишно да търсиш изгубени съкровищници. Ще се открият само стари документи, в които се описва техният път и произход – друг вид безценни съкровища.

Високо в небето се появи бяла точка, тя бързо нарасна, а зад нея се проточи бяла дияра. Рядко, да не ка-

жа извънредно рядко, тук прелитат самолети към неизвестни за мен маршрути. Над манастира може би имаше трасе за някъде, но изведнъж мислите ми поеха в друга посока.

– Учителю, за смъртта на Людмила Живкова се изписаха десетки предположения – от допустими и възможни до фантастични небивалици. Ако човек надникне в интернет ще прочете много “умни” заключения от хора, които се занимават и с наука. Излишно е да описвам техните становища, в тях няма да открием истината, а аз се интересувам от истината за смъртта на Людмила.

– Истината е една, Михаиле, – отсече той. – Людмила Живкова беше отровена от тайните служби на Великите сили. Тя беше изключително високо посветена, за времето си, жена. Знаеше истината за произхода на расите и по-конкретно на българите. Знаеше местонахождението на древни светилища, подземни градове и съкровища. Искаше да направи достояние тези знания на обществата, да работи за просперитета на България, желаше страната да заеме полагащото ѝ се място на световната сцена. Искаше да разкрие подземните богатства, за да се използват за България и нейното бързо изкачване до върховете на световния елит. Това не се харесваше на Великите сили и беше взето решение за ликвидирането ѝ. Баща ѝ – Тодор Живков, е бил предупреждаван да я спре, но въпреки водените разговори тя е отстоявала позициите си и така е предизвикала заговора срещу себе си. След време и тази истина ще бъде разкрита.

– Учителю, не уточняваш кои от Великите сили са наредили извършването на покушението срещу нея.

– По-късно ще поговорим отново по този въпрос – поклати отрицателно с глава. Не му бе разрешено да каже. Или не искаше...

КАЗАНЛЪШКАТА ГРОБНИЦА

Връщам се отново към темата за Казанлъшката гробница, представляваща огромен интерес за историците у нас и по света, но доскоро не бе известно кой владетел е погребан в нея и кой бе направил прекрасните стенописи. Сега с гордост мога да съобща за две уникални исторически разкрития, направени от екипа на преподавателя по стара история от Историческия факултет на Софийския Университет – доц. д.и.н. Константин Бошнаков, а именно за извършване на първото по рода си тестване на Казанлъшката гробница за надписи и за откритията, направени в нея.

На три метра височина от пода, върху “Фриза на колесничарите”, екипът открива два уникални надписа. Първият от тях гласи: “Кодзимасес изографиса”, а вторият: “Ройгос, син на Севт (III)”.

Кой е тракиецът Ройгос? Името му е известно единствено от монети, сечени от този владетел, за когото се предполагало, че е бил незначителен династ, управлявал през първата половина на III век преди Христа око-

Фрагмент от стенописите на Казанлъшката гробница.

Доцент Константин Бошнаков.

ло района на Странджа и Аполония. След откриването на надписа вече може да се твърди, че Ройгос е бил не обикновен династ, а тракийски цар от времето на Од-
риското царство през IV–III век преди Христа и син на основателя на столицата Севтополис – Севт III.

Доцент Константин Бошнаков обяви, че доскоро неизвестният, за историята на античното изкуство, автор Кодзимасес вече напълно основателно заслужава световна слава. "Това е гениално сътворен надпис. Уникално е, че разполагаме с името на автора му" – казва Бошнаков и определя откритието като "шедьовър на човешкия гений". *"Може да се твърди, че Казанлъшките фрески са били творбата на живота му"* – допълва доцентът.

Надписът "Кодзимасес изографиса" е първият собственоръчен автограф на художник в историята на европейската монументална живопис от античността.

Искате ли да научите какво ми разказа игумен Га-
враил за гробницата? Ето неговите думи:

– Казанлъшката гробница действително е на тракийския цар Ройгос, син на Севт III. Гробницата била изградена още преди смъртта на царя, като личен храм и място за уединение, където той е прекарвал част от свободното си време. Негова е била волята след смъртта му храмът да бъде превърнат в лична гробница. Мястото на изграждането ѝ не е избрано случайно. Под храма се намират помещения, където се съхраняват ценности от времето на атлантите, предавани и завещавани през

поколенията. Интересно е самото разположение на тези помещения, което е уникално. При изграждането им са били използвани стари архитектурни планове на атлантите. Всички помещения имат формата на кубове, разположени на различни нива. Свързани са с идеално прави коридори, стигащи от вход до вход. Във всяко помещение се намират различни предмети, подбрани по сходство. В едното помещение се съхраняват златни накити, монети и малки предмети, използвани като интериорни украшения. В друго помещение – статуетки и по-големи предмети, изработени от скъпи материали, метали и скъпоценни камъни. В трето помещение се съхраняват различни видове древни оръжия. В четвъртото помещение са подредени стъкленици, съдържащи благовонни масла, парфюмирани течности, лековити течности, води с различни свойства. В пето помещение се пазят само книги, документация, архиви и карти. От последното помещение, което е разположено най-ниско под земята, започва тунел, който се свързва с царския дворец и личните покои на Севт III в Севтополис. В едно от помещенията се съхраняват кристали с различни форми, свойства и предназначение. Интерес представлява и сфера, голяма колкото футболна топка, изработена от розов кристал с вградени в нея преплитаци се сини и виолетови нишки. Тази сфера е била притежание на Савската царица, която я подарила на предците на Севт III и Ройгос.

Не прекъснах игумен Гавраил с нито един въпрос. За пореден път бях впечатлен от чутото и отново изпитах гордост от значимостта на древните български царе, носители на Божествен дух.

– Учителю, има ли нещо по-характерно в стенописите, изобразени в Казанлъшката гробница? Не спомена къде се намира тялото на владетеля...

– Ехе, окопоти се и започна с въпросите – откликна той с шеговит тон. – Стенописите са уникални, свързани са с обичаите и ежедневието на траките по онова време, както и със събития от живота на царя и семейството му. Великолепни са! – отговори кратко той. Игумен Гавраил изглеждаше замислен, съсредоточен, загледан

в нещо невидимо за мен. Дали не се бе пренесъл в онези далечни времена? Мълчах, гледах това одухотворено от Бога лице и чаках да чуя още за храма. Изминаха няколко минути в мълчание, после зелените му очи се спряха върху мен.

– Михаиле, въпреки че днес не се знае много за цар Ройгос мога да поясня, че той е бил високо посветен владетел. Имал е връзка с Акашовите хроники, чрез сферата на Бастет, и получената оттам информация е записвал в специални дневници, които са поставени при него в саркофага му. В саркофага има книги, написани на древноарански език, в които са описват енергийните центрове, канали и точки в човешкия организъм и начините за въздействие върху тях с цел лечение на различни заболявания, балансиране, прочистване, профилактика, повишаване на енергийния тонус, нивото на проявление. В саркофага, до главата на Ройгос, е поставена инкрустирана златна кутия, в която се намира личният медальон на един от последните атлантски владетели. В помещението, където е саркофагът на погребания владетел, е и саркофагът на неговата съпруга, която е умряла седем години след него. Помещението се намира в ляво от централната част на гробницата.

– Едва сега научавам кой е бил цар Ройгос. Но нищо не знаем за неговата съпруга – как се е казвала, имали ли са деца? Моля те, нека да науча повече за него.

– Заслужава да се знае... – погледът му отново премина през мен, зелените му очи потъмняха, вече знаех, че гледаха в миналото. Заговори тихо: – Съпругата на Ройгос се е казвала Евтерия-Хея. Имали са трима синове – Навар, Севар и Терт. Най-големият – Навар, е наследил баща си на трона, но не е притежавал неговите знания, умения и мъдрост. Умира от силна вирусна инфекция и тогава на трона се качва третия син на Ройгос – Терт, който управлява по-дълго време. Вторият син – Севар се посвещава на духовното знание и не взема участие в управлението.

Очите ни отново се срещнаха – игуменът се бе върнал от миналото и очакваше новите ми въпроси. Не го

оставих да чака, веднага попитах кога ще бъде открит царският дворец.

– Ще се открие след години, когато язовирът бъде отводнен и се предприемат необходимите действия за разкриването и проучването на целия град. Дворецът е уникален като архитектура и план на изграждане, такъв е и целият град. Използвани са скъпи материали, включително и злато, с което са покрити куполите, кулите и арките. Царският дворец е изграден на три нива, като в най-долното е била съкровищницата на Севт III, в която се съхранявали както материални ценности, така и много писмени документи, информационни носители, литература, карти и различни енергийни пирамиди и сфери, наследство от атлантите и първите траки. На второто ниво са разположени залите за прием, работните помещения, кабинети, архиви, библиотеки. На третото ниво се намират личните покои на царя и семейството му – приемни, спални, бани. Именно с тези царски покои е свързана Казанлъшката гробница. Чрез тунел, който отвежда до първото, най-долното ниво на двореца – съкровищницата. Оттам се влиза в таен коридор, стигащ до входния капак-плоча в царската спалня.

– Да разбирам ли – започнах възторжено, – че от храма-гробница...

– Надежда има... – гледаше ме развеселен, представяше си колко много бих желал да се вмъкна в това подземие. Но следващите му думи ме охладиха: – Михаиле, помещенията под Казанлъшката гробница няма да бъдат открити наведнъж, а последователно. Това ще започне не по-рано от пролетта на 2014 година.

– Ще изчакам, Учителю!

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА ГЕРГАНА ГЕРАСИМОВА

Скъпи читатели, по ваше желание публикувам неизвестни досега значения на всяка една буква от българската азбука, които Гергана ми продиктува чрез връзка с Акаша:

"... Започва изграждането на междупланетната система за кореспонденция и уеднаквяване на символите в транспланетните слоеве. За целта е необходимо да се декодира основната система от знаци, запазена и пренесена през вековете във видоизменената и усъвършенствана българска азбука. В нея и в буквосъчетанията, които са част от писмената българска символика, се съдържа ключът към бъдещите промени, развитие, управление и контрол. Не е случаен изборът ѝ, защото тя и българите са ключът към великото единство на Кристала, пътят към необятния Всеизирен простор, към неговото преоткриване и управление. Траките-българи са първите приемници на знания от духовната култура на атлантите, а по-късно на тях е дадена и Божествената космична азбука. Те са носители на знанията, на бъдещите реални преоткривания, върху които ще се гради постоянно разрастващият се и разширяващ се извънвсепирен и извънвсезирен свят – светът на Висшия разум и съвършената хармония, управляван от законите на Кристалната и вечна любов. Това са българите – пазители на знанията от древното минало, настоящи воители на Новото време, владетели на бъдещето. Българската азбука е ос-

Гергана Герасимова.

новен ключ към отварянето на Вселенските и Всемирни тайни, ключ към бъдещата реалност и вечната мъдрост. Разкодирайки тази система, ще се отвори вратата към Новите светове и реалните възможности на Всемирната кристална мъдрост и любов. И така: отворете тази врата и влезте в света на реалното бъдеще. Добре дошли и успех!

- А – изходна позиция за градивен растеж.
- Б – всеобхватна реална хармонизация.
- В – придобиване на висша обединителна роля.
- Г – развитие на генетичната познавателна мисъл.
- Д – обхващане на енергийните потенциални двойници.
- Е – отразяване на горните входни нива на пространството.
- Ж – развитие на високочестотните сигнали.
- З – кармиране на всички видове индивиди.
- И – обобщаване на законовите реалистични стойности.
- Й – прехвърляне на триизмерните общества в горен квадрант.
- К – развитие на мисловни потенциали в реални функции.
- Л – преминаване в отвъдните реалности.
- М – отваряне на неоткритите действителности.
- Н – обхващане на енергийните двумерни центрове.
- О – регрупиране на висшите познавателни системи.
- П – отваряне на всички кристални излъчватели.
- Р – свързване на двойниците в обща единица.
- С – развитие на всички стойности на вечността.
- Т – вграждане в обединената система на новата геноформула.
- У – изграждане на всички линейни връзки в пространството.
- Ф – свързване във вечно цяло на космическите двойки.
- Х – отваряне на всички канали-проводници на вечната любов.
- Ц – оформяне на новите структурни единици.
- Ч – изграждане на реалните времена в бъдещето.

- Ш – стартиране на личните програми на индивидите.
- Щ – отваряне на космическите идентификации.
- Ъ – свързване във вечни общности на реалните същества.
- Ь – изграждане на новите ембрионални формули.
- Ю – отваряне на висшите познавателни центрове.
- Я – развитие на новата кристална общност.
- ЙО – коренуване на детеродните енергийни канали.
- ЬО – развитие на извънпланетарните реалности.
- ДЖ – отваряне на новите светове извън Всезира.
- ДЗ – власт над всичко, съществуващо във времената и пространствата.”

А сега ще ви съобща още нещо допълнително от същите записки... Надявам се да не възкликнете: “Пак ли за тази 2012 година?” Пак, но си заслужава, защото във всяка информация, която ви поднасям, винаги има по нещо ново:

“През 2012 година Земята “ще пусне котва и ще се закотви” на една нова постоянна орбита, тъй като навлиза в четвърто измерение за хилядолетия напред. През този период човешките съдби се изграждат и преминават в реалните измерения. Всички канали вече са отворени. Всички механизми на структурата са задействани. Преминавайки през различни етапи, ситуации и катаклизми се достига до нивото на реалното осъществяване, до степента на непреходните реализации и вечните съжителства. Епохата на отживелите и илюзорни събития залезе и отминава. Няма ги вече нереалните и деградирани символи и събития. Няма ги омаягосаните същности и изкривените действителности. Всички преходни и измамни мигове са плод на спомените от миналото. Вечните действителности и реалните същности заемат местата си и оформят коридорите на предстоящите събития и резултатите от тях. Настъпват времената, в които всяка мисъл ще прераства в истинска действителност, затова внимавайте, когато мислите! Настъпват времената, когато желанията ще приемат формата на действителни събития, затова внимавайте какво желаете! Идват времената, когато сънищата ще

ви показват пътя пред вас, затова внимавайте, когато ги разглеждате! През тези времена пожеланите срещи ще се реализират бързо във времето, затова внимавайте с кого си пожелавате среща! Тогава исканите от вас взаимности ще се реализират в момента на пожелаването им, затова внимавайте кого желаете! В Новите времена вашите истински партньори ще заемат местата си до вас, за да останете заедно в живота, очаквайте ги и бъдете готови за съвместен живот чрез любов и хармония! Времето за реалните срещи, събития и действителности настъпва. Ще се осъществяват срещи, разговори, контакти и събития, имащи значение за вашето реално и вечно бъдеще. Знайте, че всичко зависи от вас, от това какво ще помислите, какво ще си пожелаете, за какво ще мечтаете. Времената, събитията, съдбите ще са ваши!

Новата система за разработване на индивидуалните програми е в основата на бъдещата ви дейност. Това изисква да се подредят и оформят всички верижни стойности на цялостната мрежа на индивидите. За целта е необходимо да се финализира сегашната форма на реализация и да се изградят новите етапни планове, което означава, че всички персонални кодове ще бъдат подложени на стойностно пренареждане и обогатяване параметрите на въздействие. Налага се да се отворят допълнителни три нива за приемане, обработване и актуализиране на личностните функции и процеси. Трите нива ще бъдат свързани последователно с двойниците на индивидите и ще контролират взаимовръзките между тях и обектите за въздействие. Трите нива ще имат лични код-пазители, които ще се задействат чрез задвижване на функционалните ключове. Те ще стартират работата си в началото на следващата година.

I ниво: Вход за паралелно уеднаквяване
Линия на реално мислене
Действие в горна кванта
Старт на базова мисъл
Прехвърляне на спирална мисъл

II ниво: Вход за вечна реализация
Доминиращ паролов цикъл
Действащ вихров механизъм
Завършек на генетична стойност
Паралелно сливане на стойности

III ниво: Вход за вечно реализиране
Преминаваща отсечка в цикъл
Отваряне на кристални центрове
Зануляване на долни цитри
Входен реверанс към вечност

Предстоящите реформи в общокристалното общество изискват перфектна организация и контрол над дейността и помислите на индивидите. Това налага изработването на нов модел за работа и взаимодействие, който е по-ефективен и по-експедитивен. Този нов модел трябва да е съобразен с енергийните състояния на основните центрове и да изпълнява изцяло изискванията на главната програма. По този начин ще се улесни цялостната трансформация на мисловния индивидуален макет. Чрез преобразуването на линейната структура в трипластова ще се постигне пълен контрол над водещите конфигурации. С изграждането на полевия базисен център ще се осигури пространствена стабилност за преминаването на двуполюсните индивиди в трифазни структурни единици. Отчитането на зарядите ще стане с помощта на основния кодерен балансатор. Информационното ниво се запазва в основния си периметър.

Отворените канали за преминаване през времето ще бъдат особено полезни за откриването и отстраняването на нежелани детайли в предстоящите събития и ситуации. Преминаването през всички времеви пояси ще улесни координирането на движещите енергийни мощности и ще доведе до качествено пренастройване на всички същностни единици. Придвижването на елементите от структурата, по каналите на времето, ще бъде подпомогнато от нововъведените в програмите символи на постоянното присъствие във Времената на вечностите. Всички елементи ще се обединят, чрез общ символ на времевите зони, и ще синхронизират преминаването си в различните времена. Елементите отварят нова

страница от еволюцията на световите. Става възможно плануването на личните вечности и подреждането им във времето според желанията и нуждите. Така всички бъдещи реалности ще са оформени и систематизирани, в зависимост от личните обсъждания, и подреждането им ще става в синхрон с нуждите и желанията на индивида. Всеки елемент ще придобие истинска представа за предстоящите му реални вечности с точното разпределение във времето и последователността на отделните етапи и ситуации.

¶ Отварянето на канала на любовта ще доведе в близко бъдеще до сериозни преобразования в цялостния спектър на житейските прояви на Земята, променяйки взаимоотношенията между индивидите, нормите на поведение, моралните ценности и критерии на хората, както и в съзнателните им прояви и действия. Ще се видоизменени цялата мисловно-разсъдителна дейност. Промени ще настъпят в етичните стойности и духовната същност на индивидите. Скоро ще започнат промените в съзнателните действия на ръководните органи и цялостната общественно-политическа общност на Земята. Социалните ангажменти на индивидите ще придобият истинска значимост и стойност и ще се насочат към прогресивните цели на Новото общество. Отварянето на канала на любовта ще разкрие и нови възможности, реализации, сетива, ангажменти и преживявания. Всички индивиди ще получат силен тласък напред към красивото и вечно бъдеще, където ще живеят, творят и обичат."

ВРАТИ ЗА ДРУГИ СВЕТОВЕ

Седя върху скален отломък от руините на крепостта и гледам в тъмното пространство, което сякаш очертава портал. Това ми напомни за разговора с игумен Гавраил, който водих преди дни, когато го попитах на колко места по света има врати за преминаване в други светове. Свикнал с неочакваните ми въпроси, скачащи от една тема на друга, без всякаква връзка помежду им, добрият човек само кимна разбиращо с глава:

– Михаиле, врати за преминаване в други светове има на много места по планетата. Това са така наречените точки на времевите пространства, в които се пресичат различните измерения. Тези места са вход и изход към и от Земята, както към и от други светове и пространства.

– От кого се използват тези врати, Учителю?

– Използвани са от посветените на древните цивилизации още в зората на техните прояви като космически същества. Използват се и от инопланетяни на Висшата духовна йерархия, и от пратеници, имащи различни мисии за по-лесно и бързо преминаване в други измерения.

– През тези врати ли преминават и НЛО?

– Не, през тях не преминават НЛО. Те са входове за индивиди, които умеят да боравят с пространствените измерения и да преминават от едни в други светове.

– Ако човек открие такъв портал, ще може ли да премине през него?

– Няма да успее! Тези портали се охраняват единствено от полетата си на излъчване. Не всеки може да владее и борави с честотите на енергийните вълни и полета, които се оформят около входовете. През тях могат да преминават само определени посветени от земните раси и, както вече споменах, същества от Висшата духовна йерархия, а също и специални пратеници.

– А какви светове се намират от другата страна на тези входи-портали?

– {Други светове, в други времеви пространства и измерения. Те са с по-чисти и високи вибрации, което ги прави по-съвършени и по-напреднали в еволюционно отношение. Днес човек, от съвременната земна раса, не може да премине през тези врати. Хората не владеят материализацията и дематериализацията, преобразуването на материята. Когато човечеството еволюира и се научи на всичко това, ще може да преминава през тези врати и да се връща обратно, но отново подчертавам, че все още това ще са входи само за посветени, поне през първите времена на еволюцията.

– Учителю, ако човек премине през порталите в друго пространство, то когато се върне обратно, престоят му там ще се отрази ли на възрастта му? Искам да уточня, когато той се върне дали ще бъде на същата възраст, както когато е напуснал Земята или...

– Времето е различно в различните измерения. Когато хората еволюират и придобият способността да приспособяват организмите си към съответното времево пространство, тогава то няма да се отразява на възрастта им при завръщането на Земята.

– През порталите могат ли да се изнасят или внасят, от един свят в друг, вещи и предмети от хората?

– Могат, но това също ще зависи от степента им на еволюция, каквато Новите хора ще придобият след време. Ти нали имаше пътуване извън тлялото си... Помниш ли, че тогава не можеш да вземеш от лечебното заведение формулите и да ги пренесеш тук? Дори не успя да запомниш нито една формула...

– Добре си спомням всичко, но беше като сън... И понеже заговорихме за другите светове, искам да те помоля да ми разясниш как стоят нещата с изграждането на Вселените. Как да разбере коя Вселена е първа, трета, пета или десета? Не ми е ясно.

– Да не мислиш, че и аз съм ги изучил една по една за един ден? – каза го сериозно, повдигна очи към небето, по което нямаше никакво облаче и потри по навик длани: – Вселените са изградени от различни планетни

групи, слънчеви системи и космически тела. Всяка Вселена си прилича с останалите по това, че се състои от планети, звездни групи, слънчеви системи, галактики и различни космически тела. Различават се по начина на подредба на телата във всяка отделна Вселена, по броя и разположението на различните космически тела и обекти, по траекториите им, по енергийните характеристики, полета, честоти и т.н. Десет Вселени образуват един Всемир. Всяка Вселена е обитавана от цивилизации, които си приличат с цивилизации от другите Вселени. Принципът на зараждането на живот е сходен във всички времеви пространства, измерения, Галактики, Вселени.

Честно да си призная, след обяснението на игумена, у мен възникнаха още 101 въпроса, но реших да ги оставя за друг разговор, тъй като Учителя имаше уговорена среща и се нагани да си тръгне.

– Учителю, последен...

Той стана, приглади с ръка разрошената си от вятъра коса, усмихна се и закачливо подхвърли:

– Последен за сега, нали?

– Да, да, честна дума! – и побързах да изстрелям питането: – Непрекъснато се пише и говори, че Земята се върти около Голямото Слънце...

! – Голямо Слънце няма! В пространството има много слънца, които са в различен етап от своето развитие.

Тръгна забързан към църквата, крачеше с широка крачка, а бялата му коса се развяваше от вятъра.

Привечер можах отново да поговоря с него, само че вече ме интересуваха други теми, които бяха останали недоизяснени. Бяхме привършили с вечерята в трапезарията, братята раздигнаха чиниите и чашите и седнаха в очакване да започнем разговор с игумен Гавраил. Този път пръв взе думата Георги:

– Игумен Гавраиле, прочетох няколко книги за Ванга и се натъкнах на необясними факти. Тя, пророчицата Ванга, се е страхувала ужасно много от приближаващия към нея извънземен разум и когато контактувала със "силата", както казвала тя, и когато се случвало да изпадне в несвяст, предупреждавала близките си да

не я закачат. В това състояние на транс тя започвала да говори с глас на мъж. Как може да се обяснят тези нейни припадъци?

– Казвал съм го и друг път, Ванга бе духовно изявена личност, но е имала и периодични кратки моменти на припадъци, които са предизвиквали страх у нея. По това време в земното пространство е пребивавал представител на Черното братство, който е искал да осъществи постоянна връзка с нея и да ѝ наложи своята власт и контрол. Полето на Ванга понякога е било нестабилно, това е било причина за припадъците. Като цяло нейната енергийна програма се е справяла и тези атаки са били отблъснати и преустановени. Когато ѝ се явявал представителят на Черното братство, той се е визуализирал с черни и мрачни тонове и нюанси, а излъчването му е било наситено със силни делта вълни, които са предизвиквали уплахата и припадането на Ванга.

Братята се спогледаха смутени, а аз побързах да добавя:

– Ванга е казвала, че ослепяването ѝ се дължи на необикновена вихрушка, която я вдига във въздуха и пренася в полето.

– Да, тя ослепява от вихрушка, но вихрушката е била изкуствено предизвикана от представители на друга цивилизация, тогава се е осъществило отварянето на каналите ѝ за връзката с Акаша и подготвянето ѝ за нейната мисия.

Замълчахме. Навярно и братята си мислеха като мен за нерадостната съдба на Ванга. Реших да променя темата.

Отдавна исках да изясня какво означават думите на Исус Христос, произнесени на кръста: *"Ели, ели, лама савахтани!"*, както е записано в Новия завет. Думите са дали повод за безброй тълкувания и интерпретации. Последователи на Исус твърдят, че Божият син изрича на галилейски: "Боже, Боже, защо ме (из)остави?!"

Интересно е разчитането и тълкуването на възгласа от Таньо Танев от Стара Загора – инженер, поет, астроном, учен, посветен в тайните на глаголическата азбука и на библейските притчи, който успял да разчете и най-древната азбука в света, наречена "Ватан"... С помощта

на тази азбука инженер Танев превел Христовите слова така: "Изпълнителни сили, призовавам ви да започнете с радост и желание разтварянето на духа ми в материята, за да се родя в нея и чрез универсалните ѝ връзки активно да живея в полза на другите!"

Има и други тълкувания на изречените думи от Христос, на които няма да се спирам. Излишно е да споря и с изследователите за смъртта на Исус Христос, били те теолози, професори, паноанатоми и др., относно колко рани са му били нанесени, в кой час е починал, вследствие на какво и т.н., и т.н. И за какво да споря, след като Исус никога не е бил разпъван на кръста! А за думите? Какво ще каже игуменът за тях?

– Думите *"Ели, ели, лама савахтани!"* са произнасяни често от Исус Христос, но не и на кръста, тъй като той не е бил разпъван. Те са на кодиран древноарански език, който е бил използван от посветените. Тези думи изчиствали енергийното поле и задействали различни енергийни потенциали. Били са един вид мантра.

– Те нямат конкретен смисъл, така ли?

– Правилно, те нямат конкретен смисъл. Самото съчетание на думите и буквите в израза носи мантрически код със своя специфика и сила. Древните посветени са могли да съчетават звуци и букви така, че те да придобиват необходимия енергиен потенциал и да бъдат използвани в конкретни ситуации.

Замълчахме, унесени в размисъл. Петромаксвата лампа осветяваше помещението, светлината ѝ трептеше по лицата ни и те изглеждаха странни, променени.

Попитах:

– Игумен Гавраиле, и друг път сме говорили за светлинното тяло на човека, без да изясним какво представлява то. В Музея под Витоша, където е запазено светлинното тяло на Исус, този от преди петнадесет хиляди години, когато е пребивавал на Земята, и което не успях да видя...

– Разбрах... – прекъсна ме той. – Пропуснал съм. Искаш да научиш какво представлява светлинното тяло на човека и обяснявам, че то е по-фино, изградено от фини, високочестотни енергийни потенциали. При

трептенето им се отделят частици, които искрят и създават визуалната светлина на тялото. След време, когато се повиши духовното ниво на хората и се отворят новите им сетивности, светлинното тяло ще стане видимо от всички.

– Връщам се отново към ръкописите, намерени в църквата на Рен льо Шато във Франция. Писах за тях, че са предадени на Ватикана, но и до днес остава неизвестно съдържанието им.

– Разнищване до дупка! – игуменът тропна леко с юмрук по масата и поклати заканително глава. – В ръкописите, Михаиле, е описано родословието на Исус и Мария Магдалена, биографиите им, техният брак, раждането на трите им деца, те съдържат и част от учението на Исус.

Отново настъпи тишина. Думите бяха казани и се нуждаеха от осмисляне... Вече знаехме някои подробности по тази тема и въпреки това...

– Пак ще питам... – видях как усмивка плъзва не само по устните на игумена, а и по устните на братята. И мен ме досмеша, и аз се усмихнах. – За Платон... Как е научил за Атлантида, чрез ясновидство или от разказите на жреците в Египет?

– Платон е бил посветен и научава за Атлантида, когато е пребивавал в Египет от местни посветени. При завръщането си в Гърция, той описва чутото, като добавя някои описания, получени по интуитивен или ченелингов път.

– Върнахме се назад във времето и искам да попитам къде са се намирали лабораториите, в които е създадена цивилизацията на лемурийците?

– На територията на огромния континент Му. Следващото питане? Или се отказваш в полза на Георги и Димитър?

– Да, само че след малко... Какво да правя, възникват все едни неподдаващи се на обяснения факти... Питам се, по какъв начин древните цивилизации са изграждали подземните си градове? Как е възможно да се преодолее земните пластове на такава голяма дълбочина, а тежестта на пластовете – тонове земя, да не ги смаже?

Отговорът е лаконичен и без продължение:

– Древните цивилизации са притежавали знания, умения и технологии, с помощта на които са прониквали в земните недра и са изграждали своите градове, съкровищници и бази на голяма дълбочина.

– Един ден ще можем да гледаме филми на лемурийците, запазени в подземните градове, как са строили те... – подхвърли Димитър.

– Ще дойде време, когато филмите и информацията, съхранени върху различни видове носители от времето на лемурийците и атлантите, ще могат да бъдат гледани и четени и от нашата цивилизация.

Трябваше да попитам за нещо съществено важно, което пропуснах да изясня. Тъкмо сега беше моментът:

– Имам сведения, получени от очевидци, че от село Каменно поле, Врачанско, са изнесени статуи и много ценности преди няколко години.

– Очевидците казват истината. Под село Каменно поле има древен подземен град на три нива от времето на атлантите. Изнесените оттам статуи и ценности са били в третото – най-горно ниво, където в древността са имали достъп траките, а по-късно и римляните. Част от третото ниво е изградено като голям амфитеатър, с много статуи от мрамор, камък, злато и твърди кристали. В долните нива все още никой не е проникнал, не е разрешено, още е рано.

– Знаят ли се кои са били лицата, изнесли статуите от подземиято, и къде се намират те сега?

– Били са членове на силови групировки, замесени са също висши военни и правителствени членове. Повечето участници от силовите групировки вече са мъртви, с изключение на един, който от 2008 година живее в чужбина... Статуите са пренесени в друго, по-голямо подземие в околностите на София, откъдето няколко от тях са взети като лична собственост от участвалите в това пренасяне, и се съхраняват в специални бункери. Много от изнесените статуи са били направени от мрамор, специален вид камък и злато с инкрустации.

– Само статуи ли са изнесени? Друго не е ли взето?

– Освен статуите не е изнесено нищо друго. Настъ-

пила е паника, тъй като още при изнасянето са починали двама души. След този инцидент в подземие то не е влизал вече никой.

– Имало е два смъртни случая... Каква ще е съдбата на изнесените статуи?

– След време ще бъдат открити.

– Откъде хората, изнесли статуите, са имали информация за пещерата с подземията?

– В ръцете им са попаднали стари ръкописи и карти.

– Извинявай, трябва да доизясня къде се намира...

– Доизяснявам, другото подземие, където са пренесени статуите, се намира в западните склонове на Витоша. И то е описано в картите, с които са разполагали участниците, и е на четири нива. Хората, влезли там, са успели да проникнат само до най-горното ниво и то в първата, входна зала. Подземието е богато, в него има ценности още от времето на атлантската раса – архив с пълната история на расата, съхранен на различни носители. В най-горното ниво има и материални ценности, но тези, които са оставили статуите там са проникнали само до входното ниво, в което не са намерили ценности, освен няколко каменни статуи, саркофази и дребни предмети. И за това подземие времето още не е дошло.

– Къде са описите, по които е намерено подземие то в Камено поле?

– Загубени са след последователната смърт на участниците в това дело – в подземие то във Витоша, където са били пренесени част от статуите. Единственият, останал жив, не притежава описите и не знае къде са.

– Софроний пише, че църквата в село Камено поле е изградена от Иван Асен II.

– Църквата наистина е построена от цар Иван Асен II, след една от победните битки над Византия. Още тогава там е имало селище и пълководецът, спечелил битката, е бил родом от това селище. Там е била и личната му резиденция. В негова чест и в чест на победата Иван Асен II изгражда църквата. Под основите ѝ има подземие, в което се съхраняват част от златото и скъпоценностите, пленени в битката с Византия, а също писмени документи, описващи събитията от тези вре-

мена, както и опис за наличните количества ценности, съхранявани в подземията. През вековете селището е променяло многократно името си. По времето на Иван Асен II се е наричало на името на пълководеца.

– Войводата на Софроний казва, че селището е съществувало от преди четиридесет хиляди години.

– То е по-старо, но по времето, когато е възникнало вече не е имало никакви представители от расата на лемурийците, а само късни атланти. Било е изградено като лечебен и оздравителен център, като място за почивка и възстановяване. Поради спецификата му на курортно селище, под него не са били изградени подземия. Имало е различни пирамидални конструкции, които са излъчвали необходимите честоти и потенциали за лечение и възстановяване. Днес пирамидалните конструкции не съществуват. Били са демонтирани още преди изчезването на атлантската раса.

– Четох в един вестник, че жителите на село Буково разказват легенда за съкровище, заровено в триъгълника между селата Буково, Варовник и Богданово. То представлявало товар от девет биволски кожи, пълни със злато, което Осман паша скрил при бягството си. Кожите били укрити в огромна подземна пещера, с разклонения из цялата планина. Пещерата имала вход, известен в преданията като "Тангаришката дупка".

– По същия повод – поде и Димитър, – преди години в пещера край село Младежко се е удавил иманяр, чийто труп бил открит след месец в река Факийска до Дебелт, на шестдесет километра от лобното място. Хората разправят, че имало подземен тунел, опасващ Странджа планина.

Георги направи знак с ръка на брат си да спре да говори.

– Да продължа за имането... – каза той. – В статията се споменава, че през 1994 година стогодишен турчин от Кърджали държал карта, указваща точното място на Османовото съкровище. Дядото на стареца бил лично познат на Пашата, който му доверил тайната.

– Жалко, че не е дал картата на нашия прапрадядо – засмя се Димитър. – Не вярвам някой паша да рискува

и да извърши подобна грешка – погледна игумен Гавраил и зачака да чуе мнението му.

– В легендата, която жителите на село Буково разправят, има истина. Осман паша е изпратил верни нему хора да заровят част от личната му съкровищница в подземна пещера. Тя е с няколко ръкава – подземни тунели, които излизат на различни места в Странджа планина.

– Вярно ли е описанието, че съкровището се намира в триъгълника между селата Буково, Варовник и Богданово?

– Така е, намира се на почти равни разстояния от селата Буково, Варовник и Богданово. Освен във волски кожи, скъпоценностите са били поставени и в дървени сандъци с метални обкови. Има различни статуетки, наргилета, мастилници, кутии с богати инкрустации, стенни пана – уточни игуменът.

– Картата на столетника съществува ли?

– Столетникът е чист българин, той е притежавал карта за това съкровище, но тя не му е връчена от Осман паша, а е изработена от български четник. Картата и сега съществува, само че наред с описанията има и кодирано послание. Не може да се открие пещерата без разчитането на това послание...

– Четникът е знаел за пещерата и съкровището? С други думи написаното отговаря на истината! – възкликна Георги и очите му светнаха. – Съкровището е взето и укрито от наши четници и ще се върне отново на нас, българите, ако се открие.

– Добре де – сети се Димитър, – Осман паша заедно с армията му са пленени, той предава сабята си на генерал-лейтенант Ганецки и е отведен в руски плен. По-късно в знак на уважение, император Александър II връща сабята в Цариград, където пашата е назначен за военен министър на Османската империя (1878–1885 година). Осман паша умира през 1900 година в Цариград. – Игуменът кимна с глава и зачака продължението, което не закъсня: – На 27 и 28 декември 1877 година отрядът на генерал Радецки разбива и пленява армията на Вейсел паша (22 000 войници и офице-

ри) при Шипка–Шейново. На 31 януари 1878 година е сключено примирие, а на 3 март Русия се съгласява да подпише Санстефанския договор. Не разбирам как досега, през всички тези години, турците не са открили пещерата със съкровищата на Осман паша? Нали имат описания?

– Приеми, че нито един от участващите в укриването не е останал жив – поясни игуменът. – Споменах ви за четника... Съкровището на Осман паша е намерено от хайдушка чета.

– Няма никакви сведения за неизвестната хайдушка чета – оправда се Димитър.

– Що се отнася до сведения за четата, бъди сигурен, че ги има, но не са станали достояние на историците – поправи го игуменът. – Ще дойде време, ще станат. За Осман паша... мисля, че и той не е бил сигурен какво е станало със съкровищата му. Особено за съкровището в пещерата.

– Тогава, ако е рекъл Бог, пещерата ще се открие! – рече Димитър и се прекръсти.

– При положение, че ни се дадат верни координати – обадох се с надежда за пояснение, а игуменът кимна утвърдително с глава.

– Пещерата, в която Осман паша е пратил войниците да скрият съкровищата му, е затворена и не се вижда. Като ориентир мога да посоча, че около нея има три групи дървета и четири неголеми хълмчета – поясни с усмивка игуменът и стана. – Хайде, момчета, стига разисквания за днес. И утре е ден...

– Един въпрос в крачка... – заговорих мимоходом, крачейки до игумена. – Отнася се до сведение за турски знамена, публикувано в интернет, като този път то е свързано и със съобщение за английски полковник, погребан в Девическия манастир в град Казанлък. Мога ли да продължа? Предполагам обаче, че в сведението има допусната грешка, но нека да цитирам написано-то: "Известно е, че преди да поемат командването на "Полка на обречените", английските полковници приемат исляма, затова на гроба на погребания английски офицер има кръст и арабски надпис. Този надпис гла-

си: "По волята на Аллах, аз, Вейсел Шукри Керим, като завърших Военната академия в Париж, бях изпратен в щаба на Салих паша. Преживях най-голямата мъка на империята за предаването ѝ на московците. Отчаянието беше голямо – пашите плачеха и целуваха знамето "Селижан Шериф" – символ на исляма, което беше погребано на българска земя заедно с още шестнайсет знамена на полковете и златната статуя на победата, украсена с диаманти."

Игуменът спря, ние застанахме до него в очакване на отговор.

– Каква грешка според теб има в описанието, Михаиле?

– Не е възможно да е написано от Вейсел паша, който е пленен заедно с армията си от 22 000 войници и трима паши. Сред трофеите има пленени и шест знамена.

– Естествено, че не е. Описанието, както го цитираш, е надпис върху гроба на погребания английски офицер, който е бил на служба в турската армия. Грешката е единствено в това, че думите не са изписани на кръст, а на камък. Това са изречени думи от английския офицер приживе и са взети от личните му записки.

– Тогава остава и истината за съкровището и за златната статуя – настоях аз.

– Остава – успокои ни игуменът. – Мога да добавя, че в пещерата освен знамената и статуята има и други предмети, изработени от различни скъпи материали, както и част от паричния запас, които турците не са успели да транспортират със себе си.

– Каква е тази златна статуя на победата, украсена с диаманти, за която се пише? – прояви любопитство Георги. – Никога не съм знаел, че турците се кланят на статуи.

– Златната статуя е на Зороастър... – Неочакваният отговор ни изненада и учудено погледнахме игумен Гавраил. Искахме да разберем откъде е попаднала статуята при турците. Той видя възбудата, предизвикана от казаното и продължи: – Изработена е била в Персия от местни майстори и по-късно е взета от турците. Историата ѝ е дълга... – и понечи отново да тръгне.

Бяхме все още скупчени около него, приличахме на малки деца, изправени пред дядо Коледа в очакване да раздаде играчки... Дали не изглеждахме твърде глупаво в очите на игумена? Големи мъже, а тръпнещи от желание да разкриват съкровища!

– И златната статуя се намира в пещерата? – попита Димитър с надежда, че статуята е все още там и още утре може да я види.

– Да, в триъгълника между Казанлък, Стара Загора и Брезово... – бе категоричният отговор.

Спогледахме се с братята, коментарът бе излишен. Иди, че търси знамената и златната статуя в очертания триъгълник...

– За съкровището има направен хайдушки опис... – рече неочаквано игумен Гавраил и ни изненада с новото разкритие.

– Има опис ли? Къде е той? – бързо, да не кажа мъл-ниеносно, реагирах аз.

– У мен – отвърна спокойно той и замълча.

Отново се спогледахме с братята, преглътнахме мъчително напирашите въпроси, но Димитър не издържа:

– Игумен Гавраиле, ще можем ли да видим този опис?

– Само този ли?

– И други ли има? – изненада се Димитър.

– И други... Например опис за съкровището на Осман паша. И той, както споменах, е хайдушки.

– Как да разбираме, игумен Гавраиле? – подхвана нишката Георги. – При теб има хайдушки описи за съкровища, известни и на турците и...

– Съмнявам се, че описите са известни на турците... Ще ги прочетете и ще разберете...

– Най, най-последен въпрос – изговорих на един дъх. – Има ли турски султани, на които е бил разрешен достъп до древните тракийски подземия?

– Няма турски султани, които да са били на такова духовно ниво, че да са имали разрешение за достъп в древните тракийски подземия. При тях има натрупана тежка карма заради завладяването на българските земи и поробването на българите, защото преди хилядо-

летия и турският народ е произлязъл от траките-арани, от българите.

– Пещерата кога ще може... – тихо попита Георги.

– Тя ще бъде открита след 2017 година, когато взаимоотношенията между държавите ще бъдат различни и намирането на пленените знамена и статуята в България няма да бъде проблем.

Чух Учителя да казва много ясно – пленените знамена и статуята.

Прибрах се в стаята си и се замислих за укритите съкровища от Вейсел паша и Осман паша. И двамата главнокомандващи са били пленени. Включих компютъра. Искях да разбера нещо повече за статуята на Заратустра, за самия Заратустра...

“... ЗОРОАСТЪР или Заратустра е ирански религиозен реформатор, основоположник на зороастризма – националната религия на Персия от времето на ахеменидите до края на Сасанидската епоха. Името Ζωροάστρης е гръцка транслитерация на авестийското Заратустра. Не е известно кога се е родил Зороастър – основоположник на мистичния огън, олицетворяващ Единния Елемент, от който са се създавали и се създават всички неща във Вселената. Огън на Творящото Разумно Начало.

За датата на раждането на пророка, основател на “огнената” религия и чиито последователи се наричат поклонници на Огъня, учените имат различни мнения, вариращи от IX до XI век пр. н. е., определяйки го като основател на най-ранната религия, позовавайки се на открити писмени източници. Някои учени приемат, че Заратустра е живял около 1200 г. пр. н. е. Според летописите на “Пехлавийската хроника”, Заратустра е живял 258 години преди Александър Велики или 671–594 г. пр. н. е. Счита се, че е роден и починал в град Балх на седемдесет и седем годишна възраст.

По този въпрос в “ТЕОСОФСКИ РЕЧНИК” Елена Блаватска пише: “Времето на живота на последния Зороастър (името Зороастър е родово име) е неизвестно и е възможно именно по тази причина Ксанф от Лидия, най-ранния гръцки писател, който споменава този велик законодател и религиозен реформатор, да го отна-

ся към периода някъде 600 години преди Троянската война (Троянската война се датира 6000 години преди н. е.). Аристотел и Евдокс отнасят Зороастър не по малко от 6000 години преди *Платон*. А Аристотел не е човек, който твърди нещо, без да има за това основателни причини. Бероз го смята за Вавилонски цар, живял около 2200 години преди Христос. Хауг отнася Зороастър 1000 години преди Христос. А Бунзен твърди, че Заратустра Спитама е живял по времето на цар Вистапс – около 3000 години преди Христос и го описва като един от най-могъщите умове и един от най-великите хора на всички времена.”

Основата на учението на Заратустра се изразява в съзерцанието на борбата между силите на Доброто и Злото, като целта е да се извлече мъдрост и житейски опит от това. Това съзерцание се извършва чрез ритуала на Свещения огън, един от основните ритуали, прилагани от тази духовна традиция, чието главно божество е Ахура Мазда, име превеждано като Великата аура, и се отнася към Духа на Слънцето, съзерцаван зад интензивната светлина на Слънцето чрез духовното зрение на адепта зороастриец.

Името Заратустра, според много интерпретации, се превежда като “Златна звезда”, а според други като “Онзи, който обичаше Светлината”.

В труда си “ТАЙНАТА ДОКТРИНА” Елена Блаватска пише, че зороастрийците, използвайки в ритуалите си обикновения огън са знаели, че видимият огън е само видима обвивка – тялото на невидимия, духовния Огън, също както видимото Слънце не е истинското Слънце, а само неговата външна, най-тъмна, най-плътна обвивка-тяло.

В “ТЕОСОФСКИ РЕЧНИК” Елена Блаватска казва:

“Тези величествени учения, които продължават да се срещат като фрагменти и представляващи една нищожна част от всичко, което е стигнало до нас от огромния сбор на религиозни трудове, до такава степен са малопонятни, че без да правят никаква разлика, хората наричат зороастризма огненопоклонничество, магизъм, дуализъм или слънцепоклонничество.”

Съвременната концептуална рамка на Езотеричното християнство определя Заратустра като един от основните духовни лидери, подготвили проявата на Слънчевия логос – Христос през посветения от Назарет – Исус.

Из "ТЕОСОФСКИ РЕЧНИК" на Елена Блаватска:

"Разполагайки с такива "точни" данни и изцяло забравен език зенд, нашите учени и истоковеди се осмелиха да монополизират правото за определяне на хипотетичните дати на епохата на светия пророк Зуртус. Но окултните записи твърдят, че притежават точните дати на живота на всеки от тринадесетте Зороастри, споменати в "Дибистан" (древна Персия или Иран).

Техните учения, особено ученията на последния (божествения) Зороастър, са се разпространили от Бактрия до Мидия. А от там, възприети от адептите-астрономи на Халдея, под названието магизъм, те са оказали огромно влияние върху мистичните учения на Мойсеевите доктрини.

Подобно на *Ману* и *Вяса* в Индия, Заратустра е родо-во име на великите реформатори и законодатели. Тази Йерархия започва от божествения Заратустра във „Вендидад“ и приключва с великия, но смъртен човек, който е носел това име и сега е забравен от историята. (Както е показано в „Дибистан“, съществували са много хора с името Зороастър или Заратустра.)

Ако Александър не бе унищожил толкова много свещенни и скъпоценни трудове на маздеистите, истината и философията биха имали по-голяма склонност да се съгласят с историята, дарила този гръцки вандал с титлата "Велик".

В книгата "РАЗБУЛЕНАТА ИЗИДА" на Елена Блаватска се откриват още истини за Зороастър или Заратустра:

"Ще бъде напълно естествено, ако името Зороастър смятаме не за име на отделен човек, а за общо име на един клас, който притежава характерни свойства... ГУРУ на санскрит означава духовен учител, а ЗУРУАСТРА на същия език означава онзи, който се покланя на слънцето. Нима не е възможно да си представим, че вследствие на естествените промени в езика и големия брой различни народности в религията на поклонници-

Зороастър (детайл от "Атинската школа", Рафаел. 1509 г.).

те на слънцето думата ЗУРУАСТРА да е имала първоначална форма ГУРУАСТРА и след това придобива формата ЗУРУАСТЪР или ЗОРОАСТЪР.

Мнението на кабалистите е, че е съществувал само един Заратуштра, но е имало много ГУРУАСТРИ, или духовни учители, и един такъв ГУРУ е бил... настойник на Питагор..."

Зороастър или Заратуштра – древният ирански (персийски) пророк на Бог Мазда (или Ахура Мазда) е основател на религията, известна като зороастризм или маздоизъм. В съвременния свят зороастризмът се изповядва от малобройна група индийски перси и ирански херби, но през древните векове и ранното средновековие той е бил широко разпространен в Средна Азия, Иран, Афганистан, Azerbaidzhan и други страни от Средния и Близкия Изток. Свещеният канон – главната теоретична основа на зороастризма, се нарича "Двеста" или "Закон". А "Зенд-Авеста" представлява коментари, които тълкуват различните положения на "Авеста".

В днешния си вид "Авеста" има две части: първата съдържа три раздела – "Вендидад", "Висперад" и "Ясна", а втората част е съставена от кратки молитви, назовани Гах или Няйиш.

Да отворим отново "ТЕОСОФСКИ РЕЧНИК" на Елена Блаватска:

“Вендидад” е изопачена сложна дума “Видаево-да-тем”, което означава “противодемоничен закон”. “Вендидад” е предимно окултен трактат, изпълнен със символика, която има значение, свършено противоположно на изразеното в мъртво-буквалния му текст. Както гласи преданието, “Вендидад” е единственият от двадесет и един НАСКА (книга), който е избегнал аутодафето от ръцете на пияния Искандер, наречен от потомците Александър Велики – макар че този епитет се оправдава само по отношение на зверствата, жестокостта и пороците на този завоевател. Именно поради вандализма на този грък, литературата и знанието са изгубили множество безценни учения, които съдържали НАСКИТЕ, изгорени от него. Даже “Вендидад” достига до нас само във вид на фрагменти.”

Кои са основните принципи в Учението на Зороастър? Вярва в единния Бог Ахура Мазда, който е... седморебен в своето естество. Ахура Мазда сякаш се разделя на седем “АЗа”, които се наричат Амешаспети, или различни по своите качества и сили Разуми.

Според “Авеста”, светът се състои от противоположности, които съществуват от самото начало на Битието. Тези “вечни Начала” постоянно се борят и именно тази борба представя съдържанието на целия световен процес, където и да протича той – в недостижимите сфери на пространството или във всекидневния живот на човека.

“Авеста” учи на усъвършенстването на човека, основавайки се на главните завети, които са идентични с будистките: добра мисъл, добро слово, добро дело. Заратуштра съветва човека да се бори с злото най-напред в самия себе си. Пророкът възпява труда – ритмичния и постоянния, от който злите сили много се страхуват.

Заратуштра, както разказват легендите, е имал царско потекло. Неговите подвизи са описани в книгата за персийските царе. Той се смята за ирански (персийски) пророк. Всичко това е вярно толкова, колкото и това, че Заратуштра... никога не е бил персиец. Той е бил ариец, дошъл в Персия от Индия. Оказва се, че той не е единственият човек с това име.

(Трябва да кажа, че и човек, носещ името Хермес също не е бил единствен: Хермес е имало и в Египет, и в Гърция. Макар че е напълно възможно това да е възплъщение на една и съща висока Индивидуалност, която е искала да запази предишното си име, от предишен живот. Много често името на даден Учител се приемало и от първия му ученик, а понякога и от цялата колегия на жреците.)

Първоначалният Зороастър, според "Авеста" (Вендидад), е бил роден в "първата от най-добрите местности и страни". А това е тайнствената Швепа Двипа или планината Меру, която в "ТАЙНАТА ДОКТРИНА" се нарича "Страна на Боговете", управлявана от Планетните Духове.

Първият Континент или Несъкрушимата Свещена Страна, която според "ТАЙНАТА ДОКТРИНА" на Елена Блаватска се намира някъде в района на крайния Север, е родината на истинския, Първия Зороастър, Учителя на Учителите-слънцепоклонници. Тези Наставници Гуруастра учили човечеството на Единството на Живота. В продължение на хилядолетия те учили човека да възприема света като Едно Цяло – в светлината на Единното Учение на Слънчевите Предци – Синовете на Светлината. (Те образуват единен духовен център на планетата, символизиран с понятието "Планината Меру", "Шамбала" (северна), "Страна на безсмъртните", "Страната на Боговете" и т.н.)

В "ТАЙНАТА ДОКТРИНА" се казва:

"Имало е няколко Заратустра или Зертуста, само Дабистан ги наброява тринадесет, но всички те са превъплъщенията на Първия. Последният Зороастър бил основател на Храма на Огъня в Азарекши и писател на трудове, посветени на първата свещена религия на Маговете, унищожена от Александър (Македонски)."

Зороастър-Заратуштра е бил поет. Той излага Учението под формата на поетически образи-алегории с определени ритми.

Пророкът на Огъня, на този Огън, който твори Света (както и всички Зороастри), проповядвал единството на света и Бога и съществуването на двете всепроникващи начала на живота. Индия, където Зороастър известно

време е преподавал тези Истини, въстава срещу брамините, които с всеки изминат век все повече извращавали древната мъдрост на Ведите. Както и Гаутама Будда – пророкът, който се борил срещу кастовото разделение на народа и срещу унижението на трудовите хора, също е порицавал брамините за пренебрегването на древната истина на Ведите.

(На пръв поглед Учението на Заратуштра сякаш е противоречало на древноиндийските учения, но това не е така. Той не е подценявал Истината, а само не е бил съгласен с трактовките на брамините, които умъртвявали древните Знания и насаждали предразсъдъци.)

Всички Велики Посветени, на всички времена и нареди (и Зороастър включително), са били приобщени към единната световна древна Мъдрост–Теософия, към ТАЙНАТА ДОКТРИНА. Няма нищо чудно в това, че в тайните си школи те проповядвали едно и също. Както древните индуси, така и египтяните, и персийските магове (халдеите), древните гърци, римляните, друидите – всички те са вярвали в доктрината за последователността на световите, т.е. в Седморността на Планетните Вериги и в Седморността на небесните тела. Те са знаели за “Седемте творения” – Седемте Континента и Седемте видоизменения на Земната повърхност. Това вярване е било всеобщо. То присъствало в езотеризма на всяка религия – даже при древните евреи и ранните християни, разбира се, и при древните перси.

Елена Петровна Блаватска, която е знаела за Седморността повече от учените по това време, пише:

“... Вярването в Седмория строеж на нашата Верига е било едно от най-древните Учения при ранните иранци, които са го получили от първия Заратустра. (Време е да се докаже това на онези перси, които са загубили ключа към смисъла на своите Писания.) В “Авеста” Земята се разглежда като седморна и като тройна едновременно... (“Авеста” не заимства такава представа от “Риг-Веда”, а просто повтаря Езотеричното Учение...) Земята (нашият свят) е троична, защото Веригата на Световите се разполага на три различни плана над нашия Земен Глобус и тя е седморна, благодарение на

седемте Глобуса или сфери, които образуват Веригата.” (“Тайната доктрина”, том 2).

Също както в древноиндийските Писания и Заратушра е говорил за Пришествието на Спасителя. Той го нарича Сосиш. За идването на Сосиш, Слънцето ще възвести с 30 дневно стоене в небето. Злото ще изчезне, хората ще познаят истинската вяра, злите ще бъдат отделени от добрите, Земята ще се промени и Бог ще дари хората с дрехи, които нямат износване. (Това е намек за Шестата Раса, към края на която съвършените хора вече няма да имат нужда от физическото тяло, което боледува, остарява, умира.) Заратушра казва, че Спасителят ще дойде на бял кон, съпроводен от армията на добрите гении, също яхнали бели коне. Както и християнският Спасител, така и Сосиош ще се роди от непорочна дева. Преди това ще дойдат двама пророци, които ще възвестят за идването на Спасителя. Юдеизмът, който се появява около 300 години след зороастризма, казва същото. След това ще настъпи всеобщо Възкресение – както при християнството, което възниква 500 години по-късно! Злият дух Ангра Маню и неговите ангели (дяволи) ще бъдат удавени в езеро от разтопен метал. (При християните езерото е “огнено, горящо със сярата”.)

Вече знаем, че всички народи – и древни, и съвременни, поклонници на Зороастър и Буда, китайци и японци, юдеи и християни, а след тях и мюсюлмани, очакват своя собствен Спасител. (При мюсюлманите това е Мунтазар, в Китай – Митоло, в Япония – Мироку.) Следвайки логиката на религиите – юдейската, християнската и мюсюлманската, националните Спасители трябва да унищожат всички друговеци. С други думи Спасителите трябва да воюват... помежду си. И вместо всеобщ мир и дългоочакваното Възкресение ще започне световна война и масово убийство на хората, болшинството от които дори не са чували за Мойсей, Исус или Мохамед. Това противоречи на здравия смисъл! Та нали хората са сътворени от един Бог, следователно и Спасителят трябва да бъде общ. Такъв извод изисква всяка нормална логика на мислене...

Във "Вендидад", се възпява работата на земеделеца, смятана от Зороастър за най-почтеното занимание на Земята. Трудът, казва пророкът, е най-доброто заклинание срещу злите духове и най-сигурната защита срещу девите (дяволите). Предлагам на читателите малък откъс от "Венидад":

"Така говори земята на човека:

– О, ти, човеко, който ме обработва с лявата ръка и дясната, с дясната и лявата, наистина аз ще произвеждам всякакво препитание и обилна реколта... На онзи, който не обработва тази земя, о, Спитаמיד Заратуштра, с лявата ръка и дясната, с дясната ръка и лявата, Земята казва така: – О, ти, човеко, който не ме обработваш, наистина ще стоиш вечно, подпирайки чужди врати, сред тези, които просят...

Когато вършеят зърно, девите ги побива пот. Когато мелят зърното, девите губят търпение. Когато месят тестото, девите стенат. Когато пекат хляб, девите реват от ужас..."

Великият Учител, който се покланял на Слънцето – Гуруастра, станал Зуруастър – Зороастър – Заратуштра, учи, че хората от всяка пора на кожата си могат да предизвикват огнените лъчи. Става въпрос за Огъня, като за Единен Елемент, творещ всички форми на живота. За Огъня като Висше Познание, което ще извиси и разшири нашето съзнание, а същевременно и енергетичното напрежение на невидимото ни естество. Това постепенно ще усъвършенства нашето тънко тяло и то ще може (поне частично) да живее в духовния свят на нашите Висши Предци – в Огнения Свят.

Да приключим с думите от Агни Йога (книгата "Огнен свят"):

"Всеки от нас носи в себе си единния огън, неизменен за цялата Вселена. Този сърдечен огън, със своя магнит, обединява цялото мироздание."

ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА 120 МИЛИОНА ГОДИНИ

Впечатляващо заглавие, нали? То е отпреди осем години, но е твърде необикновено и затова съм запааметил текста, който носи това заглавие, в компютъра си. Нека първо да прочетем, за какво става дума, а после да поумуваме...

Учени от Университета в Башкирия разполагат с доказателства за свръхразвита древна цивилизация. Още на 30 април 2002 година вестник "Правда" публикува сензационното разкритие, случило се през 1999 година.

Съобщава се, че е намерена релефна карта, изработена върху каменна плоча, създадена с непозната технология. Картата съдържа и различни инженерни проекти: системи от канали, с дължина от 12 000 км, бентове и язовирни стени, огромни изкуствени езера. Недалеч от проектираните канали са изобразени зони или пространства с форма на диамант, чието предназначение е непонятно. Върху картата са нанесени много надписи, с неизвестен произход. До този момент никой не е успял да ги разчете.

През 1995 година професор Александър Чувров и неговият асистент от Китай Хуан Хун започват изследователски проект за възможна миграция на древно китайско население към територията на Сибир и Урал. По време на експедицията си в Башкирия, те откриват над двеста и петдесет каменни плочи, недалеч от селото Чандар, Нуримановска област, с надписи на древнокитайски език, издълбани дълбоко в скалите, които са потвърдили хипотезата за миграция. Надписите са разчетени и дават информация за търговски сделки, регистри на починали, брачни церемонии. В архивите на местен губернатор изследователите откриват данни за експедиции на руски учени от XV и XVI век, които

проучвайки Уралския район, са изследвали над двеста бели плочи със знаци, непонятни скици и чертежи.

При една от експедициите си на 21 юни 1999 година професор Александър Чувров се запознава с местен жител – Владимир Крайов, който показва на професора една тежка бяла плоча с дължина 148 см, широка 106 см, и дебела 16 см, която се намирала в собствения му дом. Когато плочата е почистена от пръстта, учените не могат да повярват на очите си!

“Колкото повече научавам, толкова повече осъзнавам, че не зная нищо – признава докторът на физическите и математически науки професор Александър Чувров – авторът на сензационните разкрития. – Още от първия момент – казва Александър Чувров – разбрах, че това не е просто парче камък, а истинска карта и то не обикновена, а триизмерна! Как разпознахме мястото? Първо, никой не можеше да предположи, че картата е толкова стара, но за щастие релефът на днешна Башкирия не е претърпял драстични промени в продължение на милионни години. По картата успяхме да идентифицираме каньона Уфа и това бе едно от основните доказателства.

Геоложката структура на плочата се състои от три нива. Основата е дебела четиринадесет см, изработена от твърд доломит. Второто ниво е най-впечатляващо – то е стъклено и изображението е “отпечатано” именно на това ниво. Технологиията му е позната на съвременната наука. Третият пласт, с дебелина два милиметра, е калциев порцелан и е предназначен да предпазва картината от външни въздействия. Релефът на картата не е изработен ръчно, с режещ инструмент, а съвсем очевидно е, че камъкът е обработен машинно. Рентгеновите снимки го потвърдиха. Плочата е изкуствено създадена с изключително прецизни инструменти.

Какво прави картата-плоча уникална? Върху нея се вижда гигантска напоителна система и две системи от канали, широки петстотин метра, дванадесет язовира, широки от триста до петстотин метра и дълги десет километра всеки. За да бъдат построени е трябвало да бъдат изкопани и преместени повече от един квадрилион

кубически метра земя по създаден архитектурен проект преди 120 милиона години.”

Руските и китайските специалисти по картография, физика, математика, геология, химия и древнокитайски език доказаха, че плочата е карта на Уралския регион с реките Беляя, Уфимка, Сютолка. Картата е направена в мащаб 1:1,1 километра.

Според професор Чувров никоя човешка цивилизация не би могла, а и сега не може, да построи дори и малка част от изобразеното върху каменната карта. Съдейки по картата и река Беляя е имала изкуствено създадено дъно.

Възникналата първоначална хипотеза, че картата е творение на древни китайски учени не се потвърждава и усилията да се разшифроват надписите остават неуспешни. Затова пък с точност се установява възрастта на плочата. Върху повърхността на картата са открити две черупки, като възрастта на едната, *Navicopsina mutinous* от семейство *Gyrodeidae*, е около петстотин милиона години, докато втората, *Ecculiomphalus predates*, е на сто и двацет милиона години. Последната възраст е възприета като работна версия.

Руските учени приемат, че това е триизмерна навигационна картата, която може да бъде изработена в резултат от космически полети и космическа технология за наблюдение на планетарни повърхности. Технологията за изработването на такива карти изисква свръхмощни компютри, космически снимки, наблюдения от борда на космически кораби. Картата е създадена, по време когато магнитния полюс на Земята се е намирал в днешната зона на Franz Josef Land (Земя на Франц Йосиф), или сто и двацет милиона години назад. Впечатлява и една подробност в картата – на нея не са отбелязани сухоземни пътища, което дава основание да се смята, че живеещите по това време хора са ползвали само въздушен транспорт, което е малко вероятно.

Учените са уверени, че откритата карта е само част от по-голяма карта на Земята, от която се издирват още 348 фрагмента. Резултатите от взетите над четиристо-

тин проби от почвата в района, където е открита картата, насочват учените към Планината на Сокола. Установено е, че там през ледниковата епоха Голямата карта е била разрушена на фрагменти. Учените се надяват да съберат всички части и да представят откритието си като Карта със строително-инженерни проекти, изработена от неизвестна цивилизация от Южен Урал.

Прочетох какво съм записал навремето, без да мога да си отговоря на редица въпроси, и реших, че при сегашното ми гостуване в манастира няма да пропусна да изясня произхода на картата. Отбелязах в бележника си дата 12 август 2010 година, темата – “ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА СТО И ДВАЙСЕТ МИЛИОНА ГОДИНИ” и се отправих към църквата, в чиято сянка бяха седнали Георги и Димитър. При игумен Гавраил имаше посетители, затова и аз седнах при братята близнаци. Те бяха млади и здрави, будни младежи – освен от духовния живот, на който бяха отдали сърцата си, те се вълнуваха и от светските предизвикателства на днешния свят. Винаги съм се чудел как двамата братя устояват на съблазните в живота – нима нямат желание за любов, за семейство и деца? Те по-различно ли са устроени от нас? Никога досега не се бях осмелил да ги попитам. Колебаех се дали и сега да споделя тези мои мисли. Извиних им се, че ще им задам един въпрос, с който може би щях да ги притесня и поставя в неудобна ситуация и ако желаят могат да не ми отговорят. Зададох въпроса си. Да, за въздържанието, за любовта и секса, за свободния младежки живот. Братята не се смутиха, може би не бях първият, който им задаваше този неудобен въпрос.

– Брат Михаиле, – заговори Димитър, – искам честно да ти отговоря – въздъхна и сложи ръка на сърцето си. – Пред Бога сме дали обет да му служим и не трябва да нарушаваме дадената дума. Вярно е, нас “дяволът” много често ни изкушава. Признаваме си, изкушава ни до полуда! Понякога, да не кажа много често, едва се сдържа да не прегрешим. И ние сме мъже... Повярвай ми, много е трудно да устоиш и да бъдеш истински монах. Но това сме избрали... Един малък подвиг на човешка издръжливост, ако така мога да го нарека...

Благодарих за откровението. Радвах се, че познавам братята, че ми се довериха, и че през годините създадохме добро приятелство.

След час игумен Гавраил се освободи, изпрати пожив, поздраво гостите си и дойде при нас.

– Трио “всепитащи” – пошегува се той – какъв ще е днешният дневен ред?

– Цивилизация на сто и дваисет милиона години – побързах да предложа темата за разискване и показах пригответената извадка за обсъждане.

– Приема ли се? – Братята вдигнаха ръце в знак на съгласие, същото направих и аз. – Пълно болшинство! Няма въздържали се! Без нито един против! – игуменът се усмихна. – Добре, влизаме на хладно в столовата и ще изслушаме каквото ни е подготвил Михаил.

Прочетох записаното и посегнах към чашата с ментов чай, който Георги бе успял да запари, докато разказвах за картата.

– Брат Михаиле, – обърна се към мен Димитър, – давността на картата е определена на база на останките от двете мидени черупки, полепнали върху нея. Защо картата трябва да бъде определяна на сто и дваисет милиони години, когато другата мидена черупка е на петстотин милиона години?

– Не знам, предполагам, че учените са възприели за работна хипотеза тази дата, защото петстотин милиона години, назад във времето, им се е сторило твърде невероятно.

– То и сто и дваисет милиона години назад също е невероятно, но се приема като работна хипотеза – добави Георги. – Игумен Гавраиле, какво ще ни кажеш за тази древна карта? Лемурийци или атланти ли са я изработили? Друга възможност не виждам. Никой освен тях не е разполагал с подобни знания и техника.

– Щом казваш... – съгласи се привидно игуменът. – А сега да разберем истината. Няма грешка в определянето възрастта на древната карта. Учените правилно са приели, че картата е била създадена преди около 120 000 000 години. Така е, тя е изработена от цивилизацията на лемурийците и не е начупена от земетръси,

а е била умишлено разрушена от лемурийците преди окончателното изчезване на расата им. Недалеч от обозначените канали има зони или пространства с форма на диамант, чието предназначение е останало непонятно за учените. Мога да поясня, че пространствата с форма на диаманти представляват местата, където са били изградени енергийните центрове, даващи необходимите потенциали на водните съоръжения, а също така те са излъчвали и сигнали за връзка с летателните апарати. Тези енергийни центрове, с формата на пирамиди и конуси, са представлявали диспечерски пунктове, осъществяващи връзка с летателните апарати. Надписите върху картата няма как да се разчетат. Те са на език, който е по-различен от разговорните диалекти на лемурийците. Това е изкуствено създаден кодиран или шифрован език, използван в различни области на техниката, картографията, инженерните планове, навигацията и т.н. Живеещите по това време са използвали както въздушен, така и сухопътен, и воден транспорт. Онова, което впечатлява изследователите е, че на картата не са отбелязани сухоземни пътища и това им дава основание да предполагат, че живеещите тогава хора са ползвали само въздушен транспорт. Но тази заблуда се дължи на факта, че намереният фрагмент е от карта, предназначена за въздушния транспорт. Учените се надяват да открият останалите 348 фрагмента от картата в Планината на Сокола, да ги съберат и да представят откритието си като Карта със строително-инженерни проекти, изработена от неизвестна цивилизация от Южен Урал. За съжаление в Планината на Сокола няма да открият останалите фрагменти... Истината е, че са съществували и други карти и части, описващи и сухоземните, и водните трасета. Фрагменти са разпръснати на много места по земята, защото карти с такива размери и предназначение са били използвани от цивилизацията на територията на цялата планета. След време, когато се разреши достъпът до Висшите информационни полета и зони на пребиваване, ще се открият и другите фрагменти, които сглобени ще ни покажат завършения вид на различните карти.

СОЛАРНИТЕ КРЪГОВЕ В СТРАНДЖА

Не мога да проумея защо чрез Акаша не ми се разкрива кой е Уилям Шекспир. Какъв необикновен и загадъчен човек трябва да се крие под този псевдоним, за да не се разрешава разкриване на личността му? Как да разбирам това, след като се разкриха най-големите тайни за живота и смъртта на Исус Христос, а на личността, скрита под псевдонима Уилям Шекспир, сякаш е поставено табу. Всяко табу предизвиква куп съждения и аз дълго мислих с какви събития или тайни може да бъде свързан гениалният поет, че да не мога да науча истината за великия Шекспир. Може би се налага да преосмисля още някои събития, да съпоставям, да анализирам и едва тогава ще успея да узная истината. Да, даром нищо не се дава. Ще трябва още да се потрудя, тъй като не желая проучването ми да остане недовършено. Дали по някакъв друг начин не бих могъл да напредна? Например, ако поискам да ми посочат истинската дата, на която е родено лицето "Шекспир"? Тогава по датата на раждането...

Замислих се, това бе идея и навярно игумен Гавраил ще я одобри. Лежа на леглото, вперил очи в тъмното небе, и преди да заспя мисля за датата, годината на раждане на Шекспир и неочаквано в съзнанието ми се появиха ясно изписани цифрите 17.06.1564 година. Може би, вместо официално приетата дата на раждането на Шекспир – 23.04.1564 година, Акаша ми подарява истинската дата? Има разлика в деня и месеца на раждането, а те са от съществено значение. Дори само един ден по-рано или по-късно, от официално приетата дата на раждане, е от значение – ражда се друг човек! А името? Зарадван от осъществената връзка, моментално се запитах дали ще ми кажат и името на Шекспир? Веднага отправих въпрос към Акаша и чух "името... името... името-о-о" да отеква в съзнанието ми

многократно като ехо, докато заглъхна. Нямаше никакъв отговор, а само мълчание... Не се отчаях, вече имах истинската дата и месец на раждане, а това е сериозен напредък. Приятелите от Англия ще проучат кой човек се е родил на тази дата в мъгливия Албион. Знам, ще е нужно време за тези проучвания, но ще чакам. Скъпи читатели, не мислете, че само за Шекспир не ми разкриват данни. И за много други неща не ми се отговаря. Вие сами забелязвате някои от тях при четенето – те остават недоразкрити в книгите ми. Нали съм упорит, ще продължа да доизяснявам, да търся и да разпитвам. Знаете нашата поговорка – "Луд, умора няма!"

Мислех вече за друго, когато неочаквано чух: "Ученико, Шекспир умира на 22 април 1616 година, късно вечерта. В документацията датата на смъртта му е записана на 23 април 1616 година поради късния час, в който се е случила."

Това бе гласът на Космичния Гуру, навярно смилил се над мен. Най-после, слава Тебе, Господи! Благодарих и веднага запитах:

"Шекспир е погребан в двора на църквата "Света Троица" в Стратфорд на Ейвън, нали?" Последва потвърждение: "Няма съмнения около мястото, където е погребан. Така е. В двора на църквата, близо до западната стена."

Исках да питам още, но връзката прекъсна. През отворения прозорец ме гледаше едно тъмно и безмълвно небе, осеяно с милиарди нищо неказващи звезди. Все още не можех да заспя и си припомних едно събитие, случило се в началото на лятото, преди да пристигна в манастира...

Търсих една от секретните бази на нацистите в Странджа планина, чиито дебри си оставаха все така тайнствени, неразгадани и неизследвани...

Познавах района около връх Папия, до град Царево – в този град съм роден и с години съм обикалял из Странджа планина. Тук се чувствах у дома и със завидно настроение, да не кажа със задоволство, навлязох в подножието на планината. С раница на гърба, изпълнен с надежди, уверено закрях из планината и с часове

се оглеждах за знаци, които трябваше да открия. "Ще търсиш слънчеви, соларни кръгове" – беше ме напътил игумен Гавраил и сега издирвах именно тях.

Сутрин в гората е прохладно, а земята, попила дъха на билките и капчиците роса, разнасяше упойващия мирис на горски теменужки, мащерка, на гора. Вървах из родната планина, от време на време се сепвах от резкия шум на уплашено животинче, преминало през шубраците. Чувах птича песен да се носи някъде над мен, да прърхат криле на птици. Тук тревата расте висока, свежа, с много наситен зелен цвят, а под шарените сенки на дъбовите дървета е прохладно и леко се върви. За първи път навлязох в непозната местност с огромни скали, разхвърляни сред дърветата сякаш от ръцете на сторък великан. Бавно и твърде старателно започнах да оглеждам скалите. Два часа обикалях скала по скала, но не откривах соларни кръгове върху нито една от тях. Стоят си смълчани скалите, дори мъх не са завъдили... Сега накъде? Към Големия Грънчар или към Малкия Грънчар? Е, добре, първо надясно, после наляво. Глупава беше тази обиколка около камъните. Търсех знаци, срещу които трябваше да се намира закрыта пещера, с немски лаборатории в нея... Логиката ми подсказваше, че трябва да са останали някакви следи от път, по който са транспортирани машини, апаратура, уреди. Изминали са дълги години, откакто пътят не е ползван – от 1940 година, а сега сме 2010 година. Върху прокарания навремето път навярно вече са израсли дървета, тревата го е закрила. Не забелязвам следи от някогашен път. Възможно ли е оборудването на лабораториите да е пренасяно от хората на гръб или пък, може би, с коне и поради тази причина да няма ясно оставени следи? Нима изминалите години са заличили напълно следите от пътя? Седнах да почина, свалих раницата от гърба си, пих вода от шишето, което носех, и отново заумувах. Допусках, че по време на изграждането на секретните лаборатории пред пещерата са расли дървета, които по всяка вероятност е трябвало да бъдат отсечени, за да се отвори път за пренасянните товари с коне, камиони или мотори. Как-

во следва от това? Трябваше да открият стволите на отсечените дървета. Логично е, но допускам, че нацистите, изградили лабораториите, също са помислили по този въпрос и, непременно преди заминаването си, са засадили нови дървета на мястото на отрязаните, за да скрият пещерата и да заличат пътищата, по които са се движили. В такъв случай новозасадените дърветата трябва да са по-млади и по-тънки. Дали пък не са засаждали големи, стари дървета? Малко вероятно и все пак... Няма гаранция. А каква е гаранцията, че непременно трябва да има дървета пред пещерата? Никаква! Просто разсъждавах...

Изкачил съм се твърде нависоко и оттук се вижда морето – сиво огледало, в което плават два рибарски кораба, в този сезон навярно с улов от цаца. Спускам се отново надолу по склона и се старая да оставям белези по дърветата, че съм проверил вече мястото. Бележа стволите с бял тебешир – имам вече горчив опит, от предишни обикалания из гората, постоянно да се връщам на едно и също място и маркирането сега ми помагаше. След дълго лутане попаднах на една равна поляна, за която имам усещането, че е търсеното място. Над поляната се издигаше каменист хълм, обрасъл с ниски храсти, а в подножието му растяха дебели дъбове. Слънцето вече беше полегнало ниско над планината, осветяваше косо, с ярка светлина скалистия хълм и там, високо горе, в скалите се очертаваше ясно изсечен соларен кръг. Сърцето ми заби силно, извадих фотоапарата, нагласих телеобектива и защраках кадър след кадър...

Бях открил мястото. Не приличаше на нито едно от описанията, за които си бях изградил представа, а представляваше равна поляна с трева, но без нито едно дърво. Дори храсти не растяха. Случайно ли бях попаднал тук? Знам, че случайности няма, поляната е сгушена на твърде непривично място за преминаване – стръмнина, урва, пак стръмнина и човек щеше да предпочете да премине от друго място и продължи пътя си, а не да се лута и катери из урвите. Ето защо местността е останала прикрита, дори иманярите не я знаят – досега да бяха

изпочупили знаците, та друг да не ги намери... Но тези знаци не са за иманярите, те не са указание за скрити съкровища, а насочват към нацистка секретна база, която трябваше да открия. И я открих! Беше на около петдесет метра разстояние от соларните кръгове. Трудно, може би е по-правилно да кажа, че почти е невъзможно човек да открие идеално замаскирания вход на пещерата. Нацистите, подобно на нашите хайдути, са знаели тайната за приготвяне на специална смес, с която да зазидат и закрият входа на пещерата така, че новият градеж с нищо да не се отличава от естествения цвят и състав на скалата. Добре изпитана работа! И все пак...

На десетина метра от пещерата разперил мощни кло-ни доживява старостта си огромен дъб. Застанах пред "входа на пещерата" и като ловджийско куче започнах да изследвам терена. Наведен ниско над каменистата почва исках да открия следи, оставени от миналото – подкови от конски копита, коловози от колела на каруци, на грайферни гуми от камиони или мотоциклети, на подметки от обувки или ботуши. Кръстът ме болеше от приведената стойка, но продължих упорито да търся. Слънцето бе провиснало над самите дървета, когато намерих първото доказателство за присъствието на немците – джобно сгъваемо ножче, с едва четяща се германска марка Carl Linder Nachf. Находката ме зарадва и накара да си припомня за вродената дисциплина на немския офицер и войник. Представих си ужасното безпокойство на нациста, от свръхсекретната част, за допуснатата небрежност – загубата на ножчето, която можеше да му коства много, ако се разбере какво е сторил. Представях си уплахата му от неволната простъпка и бях уверен, че той упорито е търсил и искал на всяка цена да открие загубеното ножче, за да не остави никаква следа за пребиваването на частта в тази местност и въпреки това...

Не открих други улики, увих ножчето в хартия, прибрах го в раницата си и уморен седнах на тревата, загледан в скалите, където се намираше затворената пещера.

Мислех за специалната свръхсекретна част, която е проникнала в пещерата, за лабораториите и... и

неочаквано скалите изчезнаха... Видях познатия от детството ми път. Да, това е старият път от Царево за Ахтопол, по който се движат един след друг три военни камиони. Картината става все по-ясна, виждам, че камионите пренасят метални варели, опаковани рула с неизвестно съдържание, дървени сандъци с изписани черни номера, каси. Във всеки камион седят по четири-ма немски войници с автомати в ръце.

Камионите се отбиват встрани от пътя, навлизат в подножието на планината и дълго пътуват. Спират, войниците скачат на земята и трескаво започват да разтоварват касите. От гората се появяват мотоциклети с кошове, управлявани от офицери, спират до камионите и започват да претоварват малки пакети в кошовете на моторите. На земята остават варелите и големите каси... Как ли ще ги пренесат? Едва сега забелязвам метална линия, построена върху железни пилони, от която се спускат стоманени въжета. След миг варелите и касите поемат по въздуха някъде нагоре сред зелените корони на дървета. Изненадах се, че не забелязвам охрана, но това бе само за миг, тъй като "камерата" ми показва метална табела, поставена в подстъпите на планината, на която пишеше: "Строго охраняван военен обект!" Видях телени мрежи и солидна охрана. Никога не бях чул и не знаех, че тук някога е имало военно поделение...

Картината изчезна, появи се друга – скалата със соларните кръгове, над които седяха две жени, приличащи си като две капки вода, бяха близначки от жълтата раса. И чух, по-точно мисловно приех шепот на женски глас:

"Не мисли, че нацистите са получили плановите за космичната си апаратура само чрез непосредствените си срещи с инопланетяните. Имали са и много силни контактьори... Тук, в Странджа планина, нацистките инженери и учени са пристигнали заедно с двете посветени жени, които ти видя. Тези жени са знаели за оставените от атлантите белези – соларните кръгове. Тук, на това място, те са осъществили контакт с Вселенския разум, разкриващ им достъпа до пещерата. Вселенски-

ят разум не им е позволил да навлязат по-дълбоко и да открият подземната банка на атлантите. Нацистите са конструирали, изработвали и експериментирали с апаратури, имащи най-различно предназначение – транспорт, радари, механични прибори за взимане на скални проби. Искали са с тази техника да оборудват лунните си изследователски станции, които е трябвало да бъдат позиционирани един ден на повърхността на Луната.”

Гласът замлъкна. Не попитах на кого е. Някоя ”богиня” ми помагаше. Благодарих ѝ. Време бе за връщане.

Слънцето позлатяваше върховете на дъбовата гора, сред сенките на дърветата се мярнаха диви грухтящи прасета. Денят си отиваше, чувствах се добре и с приповдигнато настроение поех надолу към низината. Постепенно наклона се сниши, вървах сред смълчаните дървета, сред едва доловимото ухане на закъснели с цъфтежа акации. Вече знаех защо няма следи от засадени или отсечени дървета. Не бях се сетил за възможността за построяване на въздушна линия. То и аз съм един криминалист... Но сега вече мислех кога ще мога да проникна в затворената пещера...

От съображение за сигурност няма да опиша точното местонахождение на скалите с кръговете, сочещи входа на немските лаборатории. Мога само да подсказва, че те се намират между два върха на седемнадесет километра от морския бряг на Ахтопол, в посока запад – северозапад.

Гласът на Богинята ми бе съобщил, че достъпът ще бъде разрешен след няколко години. Но не уточни коя година...

ДУХОВЕ И ЗАКЛИНАНИЯ БДЯТ НАД СЪКРОВИЩАТА

Да се четат истории за пиратски съкровища е твърде интересно занимание – не само в детските години, а и на по-късна възраст. Битките с пиратите, смелостта и решителността на благородните капитани да ги заловят, изпълват с възторг детските сърца, а когато станат мъже и помъдрят, те мислят как да открият някои от съществуващите съкровищата. Аз също не отказвам да прочета или науча нещо ново за някое пиратско съкровище, което да "разследвам". Вече се досещате, че ще тръгна по следите на още едно безуспешно издирвано съкровище в Карибско море, на територията на Куба или по-точно на остров Пинос (днес Хувентуд).

Преди години заминах за слънчевия остров Куба и първото нещо, което направих бе да посетя къщата на знаменития писател Хемингуей. Пристъпвах с благоговение из стаите, където е живял и творил писателят. Гледах масата, на която е писал, леглото, на което е спал. Разходих се из малката градина пред къщата и си "поговорих" с великия Хемингуей. Пих кубински ром в кръчмата, която бе посещавал авторът на "Старецът и морето", разхождах се по просторните плажни ивици, плувах в солените води на атлантическия океан. С удоволствие пих от невероятно ароматното кубинско кафе, за чиито качества не подозирах. Спах в стая с широко легло в бароков стил на знаменит хотел, построен на брега на океана, в който бяха спали звезди и богаташи от Холивуд и Европа. Видях и построеното тайно подземие под хотела, откъдето направо в океана с подводници са изнасяли незаконно алкохол за САЩ по време на сухия режим.

Нямах представа къде се намира остров Хувентуд, нито бях чувал за него, докато един ден приятели ми

разказаха легендата, че там са закопани съкровищата на пиратите Дрейк и Лафит. Припомниха ми и легендите за намиращият се в Тихия океан остров Кокос, наричан "острова на съкровищата" и "пиратски сейф". Но да започна да разказвам...

Шумната история за съкровищата, заровени на остров Кокос, започва през лятото на 1962 година. На острова пристига френска експедиция, която си прави огромна реклама за издирването на пиратските съкровища, надявайки се, че ако не намерят нищо, то трудът им по издирването ще послужи като материал за написване на книга или за създаване на филм, от които ще спечелят добри пари и ще покрият разноските си. Експедицията завършва трагично. Малкото им корабче, с което обхождат бреговата ивица на острова, попада в бурен водовъртеж, преобръща се и само един член от експедицията се спасява. Вълните го изхвърлят на острова, откъдето след два месеца го прибира минаващ наблизо кораб.

"Проклятие виси над всяко заровено пиратско съкровище" – така кубинците обясняват съдбата на загиналите търсачи на съкровища. Разправят, че при закопаването на кървавите съкровища, пиратите изричали зловещи клетви, които ги пазели...

Едно друго предание, за заровеното на остров Амалия пиратско съкровище на Едуард Тич, гласи, че рано призори, преди да изгрее слънцето, докато екипажът на кораба му спял, Тич, придружаван от един моряк, отива във вътрешността на острова. Морякът заравял съкровището, след което Тич го обезглавявал и хвърлял трупа в изкоп, който засипвал. Духът на убития щял да пази богатството, докато собственикът му дойде и си го вземе. Не една и две експедиции се опитвали да намерят съкровищата на пирата Едуард Тич, но те все още не са открити. Може би заклинанията, изречени от пирата и духовете на убитите моряци ги пазят.

Костариканският остров Кокос е разположен на 330 мили от тихоокеанското крайбрежие на Коста Рика и е един от националните паркове на страната. Туристи могат да го посетят само след разрешение от охраната

Водопадът на остров Кокос.

на острова, но не се позволява лагеруване и спане там. Островът няма нищо общо с намиращите се южно от остров Суматра Кокосови острови.

Ще напомня, че писателят Даниел Дефо използва природата на остров Кокос за описанието на безлюдния остров, на който попада корабкрушенецът Робинзон Крузо. Но Даниел Дефо разполага острова от романа си край бреговете на Венецуела в Атлантическия, а не в Тихия океан. Може би остров Кокос е вдъхновил и писателя Майкъл Крайтън да напише "Джурасик парк"? Възможно е! Островът и обкръжаващата го океанска територия през 1995 година получава статут на охранявана зона на ЮНЕСКО. С този акт на националния парк е даден статут на "пълна неприкосновеност". Забраняват се риболовът в контролираната зона и експлоатацията на ресурсите на острова, независимо с каква цел.

Дали съкровищата на пиратите, заровени в земята, скрити в пещерите на остров Кокос, са вече намерени, или все още чакат своя откривател?

– Да не би да желаеш ти да станеш откривател на съкровищата? – В първия момент помислих, че това е моя мисъл, че сам си задавах въпрос за току-що прочетеното, но гласът продължи все така тихо: – Желаяш да

Залив на о. Кокос.

разбереш истината за съкровището, нали?

Сега вече знаех – това бе Космичният Гуру. Зарадвах се, че отново е с мен.

– Да, бих желал да науча, уважаеми Гуру, какво се е случило със съкровището.

– Тогава да ти покажа острова и сам да погледнеш...

За миг съзнанието ми бе пренесено на острова... Стъпих на морски бряг, обрасъл с високи дървета, а под него се разстилаше широк залив, в който бе закотвен двумачтов платноход, с прибрани платна. Към брега плуваше лодка с пет души. Четирима яки, загорели от слънцето, голи до кръста мъже, с привързани цветни кърпи на главите, гребяха, напрягайки мускули. На кърмата седеше брадат мъж и направляваше лодката, която стигна бреговата пясъчна ивица. Мъжете скочиха във водата, с усилия изтеглиха лодката върху пясъка и стовариха на брега два тежки, дървени сандъци...

Картината изчезна... и се появи нова. Горещо е, не чувам ни звук, ни говор – пуст остров сред безбрежна морска шир. Не долавям дори тихия глас на Космичния Гуру... Отново виждам моряците – носят пушки през рамо, вървят по двама, здраво хванали въжените дръжки, подаващи се от двете страни на сандъците. Носят

сандъците някъде. Крачат, превили тела под тежестта на товара, преплитат крака. Зад тях върви брадатият мъж със затъкнати на кръста два револвера...

Картината се промени, сега се намирам някъде на острова пред голяма пещера, във вътрешността на която виждам процеп – разклон или проход за друга част от пещерата. Тук моряците са оставили сандъците и старателно закриват с камъни процепа, след което го замазват с груба мазилка. Брадатият мъж – навярно техният капитан – внимателно следи работата на моряците, оглежда стореното, и след като е преценил, че прикриващата замазка е добра, дава знак с ръка за тръгване.

Лодката с петимата пирати се отдалечава бързо от брега в посока към кораба. Няма нито един убит... Преди да изчезне картината отново чух гласа на Гуру:

– Ученико, пиратските съкровища на остров Кокос не са открити все още. Те се запазени в две големи пещери – едната от тях, която ти видя, и в още други три по-малки пещери. Релефът е променен и достъпът до тях е труден.

– Ще се открият ли?

– Предстои да бъдат открити...

В ТЪРСЕНЕ НА ЗЛАТНАТА ЖЕНА

Има ли златна жена? Знам ли, може и да има... По-добно определение би могло да се даде на "златна по душа жена", а иначе? Ами явно се отнася за статуя на жена, изработена от злато и поради това е наречена Златната жена. Статуя, чиито следи от десетилетия учени и "търсачи на съкровища" се опитват да открият.

Разказите за Златната жена не са измислени. Сведение за загадъчната Златна жена се среща в Новгородските летописи от 1398 година, което е записано след мисионерската дейност на Стефан Пермски по пермската земя. В това сведение се казва: "Научи пермската земя на вяра Христова, а преди са се кланяли на зверове, вода и огън и на Златната жена."

В съчиненията си италианският учен Юлий Помпоний Лета сочи, че угрите са предци на съвременните унгарци, които са участвали в похода на Аларих в Рим и разграбили града. Той пише:

"По обратния път част от тях останали в Панония и създали там могъщо царство; друга част се върнала в родината си до Ледовития океан, където и до сега има медни статуи, донесени от Рим, на които се покланят като пред божества."

Мнението на Помпоний за Златната жена е, че това е статуята на Юнона, изнесена от Рим от угрите, които в съюз с готите разрушили Римската империя.

В "Трактат за двете Сарматии" полякът М. Меховски съобщава:

"След областта, наречена Вятка, по пътя към Скития, е изправен голям идол, Златната жена... Съседните племена го почитат и му се кланят."

Благодарение на съчинението на Помпоний и по-късните други сведения за Златната жена, в Западна Европа възникнал голям интерес към невиджаната страна на угрите. Много учени са писали за Златната жена,

дори изображение на статуята било поместено върху картите на Московieto от англичаните А. Дженкинсън и А. Вид. Дженкинсън сложил върху своята карта следния надпис:

“На Златната жена се кланят обдорци и угри. Жрецът пита идола за това, което следва да прави, и идолът (удивителна работа!) му дава отговори и предсказанията се сбъдват.”

Интересно е, че колкото по-късна е изработката на картите през годините, толкова по на Изток се премества Златната жена. В началото ѝ са се кланяли само в Пермската земя, а по-късно вече и в Урал. Как е изглеждала Златната жена? Руският автор М. Меховски я изобразява като статуя на изправена жена; при А. Вид – тя е жена с рога на изобилието, а при С. Херберщайн – богинята Минерва с копие в ръка. Осем години по-късно Херберщайн вече представя Златната жена като статуя, която наподобява Мадоната с Младенеца на ръце. Италианецът Джанини пише, че Златната жена е била изработена от камък и представлявала жена с две деца: едното бебе, което държала в ръце, а другото стояло до нея и било неин внук.

Сведенията, останали от хантите, манасите и руските староселци сочат, че Златната жена е почитано божество, което пазело Белогорието – местност край река Об, близо до вливането му в река Иртиш. След известно време статуята била пренесена тайно от белогородските ханти в басейна на река Конда и оттам безследно е изчезнала. За последен път Златната жена е видяна през тридесетте години в тайно светилище на казимските ханове.

Руският историк А. Асов, в резултат на своите изследвания за произхода на Златната жена, предлага няколко хипотези: статуята да е донесена от Китай, да е изработена в Иран или Индия, а може би в Рим. Много са версиите, хипотезите и предположенията кое божество олицетворява Златната жена: славянска богиня; бога на милосърдието Авалокитешвара; Калтас (Калтас-Еква) – жена на върховния ханто-манаски бог Нуми-Тарума. Има хипотеза, изказана от В. Нейман, че

ариите са дошли от централна Азия преди седем-осем хиляди години – от изчезналите арктически острови. Може би впоследствие някои от техните потомци, в търсене на своята далечна прародина, се отправили на север и са взели със себе си Златната жена... Статуята, която им напомняла за богинята от Арктика, а след това превърнала се и в светиия за угрите. Но къде е била отнесена по-късно остава загадка.

Занимателна история, документирана с факти! Как човек да не се поинтересува повече за безследно изчезналата Златна жена? Какво пък, след като руските учени не успяха да открият следите ѝ, защо аз да не се опитам, естествено с помощта на игумен Гавраил, да им помогна?

Ето ме, пак съм с моя Учител, на когото разказвам историята на Златната жена. Привечер е, вървим към нашата пейка под вековния дъб. Камъните на крепостта бавно издишват натрупаната през деня слънчева енергия, Рая и Ира мързеливо ни следват с изплезени езици до земята. Сянката на дъба ни пренася в друга климатична област, където температурата е приятна. Дочувам лек шепот от листата и повдигам очи. Огромната зелена корона от хиляди листа трепти, сякаш филтрира въздуха, и след миг усещам полъх на ветреца, идещ някъде от низината. Седим загледани в пъстротата, ширнала се пред нас, в красотата на гаснещия ден...

Учителя заговори:

– Има много версии за Златната жена, тъй като статуята не е само една и това е причината тя да е виждана на различни места.

– Къде е скулптирана първата статуя? От злато ли е била изработена?

– Михаиле, първата статуя е била изработена от злато в Атлантида по времето на последния владетел, преди преселението на атлантите по земите на днешните българи.

– Учителю, искаш да подскажеш, че тази статуя е донесена в България? – попитах развълнуван.

– Статуята изобразява съпругата на владетеля, която по-късно загива. Ще ти кажа още нещо, което досега не

съм ти споменал. Същата тази жена е била изобразена на несъществуващата вече част от Мадарския конник.

Сега наистина онемях, дори не можах да попитам къде точно е била скулптирана. Учителя продължи:

– Първата статуя, донесена от атлантите, е била изработена от чисто злато, с много висока проба. Днес тя се намира в подземиято под Мадарския конник...

Изненадите бяха шокиращи. Отворих уста да питам, но Учителя продължи да ме смайва:

– Заселилите се тук арани, които са направили и Мадарския конник, впоследствие правят още три статуи на Златната жена, които разселващите се по-късно племена отнасят със себе си на изток, запад и север...

Вече поуспокоен попитах за височината на статуята и как е изглеждала.

– Първата статуя е била висока около седем метра. Направените по-късно копия са с по-малки размери, около четири метра. Статуята изобразява жена със стройна фигура и разпуснати дълги коси, с диадема на главата. Затова, че са направени и три нейни копия статуята е била позната и почитана и в Азия, и Европа. Копията сега се намират в различни подземия на централна Азия, Западна и Северна Европа.

– Благодаря ти, Учителю, благодаря. Няма да питам за подземията... Искам само да разбера кои са ариите?

– Ариите са потомци на араните и разселването им започва от земите на българите в посока изток и после на север. В по-късни времена те правят ново преселение от най-северните земи на Азия на юг.

ЕДНА НЕРЕШЕНА ЗАГАДКА – АТИЛА

За кой ли път сядам пред компютъра, за да препрочета запаметеното в него за Атила. Втора година не успявам да придвижа този материал и...

– И защо не можеш да го придвижиш, Ученико?

Игумен Гавраил е застанал пред отворената врата на стаята. Държеше в ръка стъклена чаша, пълна до горе с любимото ми питие от бъз. Скочих, поех чашата, благодарих и го поканих да влезе. Той седна пред монитора, зачете се в написаното, а докато четеше записания текст аз блажено отпивах от "вълшебното" питие, приготвено от белите съцветия на бъз, захар, вода и лимонов сок.

Атила е легендарна фигура в европейската история. Най-могъщият владетел на хуните, управлявал от 434 до 453 година най-голямата европейска държава разпростряла се от Алпите и Балтийско море на Запад, до Каспийско (Хунско, или Българско) море на Изток. В Западна Европа Атила е наричан "Бич Божий" – прозвище дадено му след срещата с римския папа, който високомерно заявил: "Аз съм наместник на Бога." "Аз пък съм бичът Божий!" – отговорил Атила.

По това време хуните притежавали най-голямата войска в региона – дисциплинирана, владееща тактическата мобилност. Набезите на хуните носят смърт и разрушения на Източната и Западната Римска империя.

Още през IV век хуните подчиняват народите в степната зона от Волга до Панония (Западна Унгария), след което Атила нахлува два пъти на Балканите, обсажда Константинопол, пресича Германия и Галия до Орлеан, преди да бъде спрял в битката при Шалон и прогонва западния император Валентиниан III от собствената му столица Равена.

Предполага се, че европейските хуни са западен клон на хунну, номадски племена, обитавали земите на

АТИЛА – изобразен в Нюрнбергската хроника от 1493 г.

север от тогавашен Китай, които през III век са били изтласкани в Средна Азия. В летописите е записано, че към 432 година западните хуни са обединени от цар Руа, а след неговата смърт през 434 година върховната власт е наследена от синовете на брат му Мундзук – Атила и Бледа.

Започнах да пиша за Атила, не за да изтъкна извършените от хуните жестокости или да възвелича храбростта на Атила, а да се опитам, с помощта на игумен Гавраил, да попълня белите полета, оставени в историята, да узная повече за Атила, защото и до ден днешен все още се спори за неговия произход, да разбере къде е погребан. За хунския вожд се изписаха много научни статии, доказващи монголоидният му произход, като не се пропускаше да се изтъкне и родствената му връзката с прабългарите. Ако вярвахме на писанията на някои учени, ние българите все още нямаше да знаем какъв

е произходът ни. Едни от историците ни казват, че ние, българите, имаме тюркски произход, други твърдят, че произходът ни е индоевропейски. Коренът ни веднъж е славянски, друг път тракийски... Всеки учен си има своя ниша – запазен периметър, където работи и твори и понеже по въпроса няма яснота, всеки е прав до доказване на противното. Не желая да се разпростирам в преразказ на историческите събития, свързани с Атила, затова ще се постарая в най-общи линии да разгледам въпросите, които ме вълнуват.

... Поели властта, Атила и Бледа се срещат с посланици на император Теодосий II при Маргус (днешен Пожаревац) и договарят връщането на хунски племена, избягали в Източната Римска империя, като византийците се задължават да удвоят данъка, който са плащали дотогава, от 350 на 700 либри злато (около 228 кг). Византийците се съгласяват да отворят пазарите си за хунските търговци и да плащат откуп от осем солида за всеки свой затворник при хуните.

През 440 година Атила и Бледа заявяват, че Империята не изпълнява поетите задължения, че епископът на град Маргус е пресякъл Дунав, за да ограби и оскверни хунските царски гробници, и започват нападения на северния и южния бряг на Дунав. Унищожават крепостите по южния бряг на реката, превземат град Маргус, а след него и столицата на Мизия – град Виминациум (близо до днешния Костолац), Сигиндунум (днешен Белград) и Сирмиум (Сремска Митровица).

През 442 година император Теодосий прехвърля войски от Северна Африка и решава, че е достатъчно силен и може да отхвърли исканията на хуните за спазване на договора от 434 година.

В отговор на предизвикателството, през 443 година Атила и Бледа се придвижват на юг с войската си, превземат град Рациария (до днешен Арчар), обсаждат град Наисус (днешен Ниш) и се насочват към столицата Константинопол. По пътя си превземат градовете Сердика (София), Филипопол (Пловдив) и Аркадиопол, разгромяват основните сили на Империята пред Константинопол и само масивните стени на града спасяват

столицата от превземане. Император Теодосий се признава за победен, но новият договор е по-тежък – трябва да изплати репарация за нарушението на предишния договор в размер на 2100 либри злато (ок. 687 кг). Годишният данък е утроен на 6000 либри злато (ок. 1962 кг), а откупът за пленниците е повишен на 12 солида.

След сключването на новия мирен договор, хуните се оттеглят на север от Дунав. По време на последвалия мирен период – около 445 година Бледа умира. Спори се дали той е убит от Атила или умира по някаква друга причина.

447 година Атила отново навлиза в границите на Империята през Мизия и е пресрещнат от византийската армия, водена от готския *magister militum* Арнегисклус при река Атус (Вит). Хунорите нанесли поражение на византийците, но и самите те понесли тежки загуби. След превземането на Марцианополис и похода през балканските провинции, хуните, ръководени от регионалния български владетел Заберган, както свидетелстват тогавашните летописци, се придвижили на юг, но били спрени при Термопилите. Ето какво пише в "Житие на Свети Ипатий" от Калиникедин:

"Варварският народ на хуните, който беше в Тракия, стана толкова силен, че повече от сто града бяха превзети, а Константинопол почти беше заплашен и повечето хора избягаха оттам... И имаше толкова убийства и кръвопролития, че мъртвите не можеха да бъдат преброени. Ах, те превземаха църкви и манастири и изби-ваха множество монаси и девици."

За да има мир, Атила поискал Империята да продължи да плаща данък в злато и да освободи територията, достигаща 450 км източно от Сигиндунум (Белград) и на 150 км южно от Дунав.

В по-късните произведения на Йорданес – "Произход и деяния на готите", гл. XXXV, се цитира откъс от доклад на историка Приск, изпратен като посланик в лагера на Атила през 448 година:

"За нас и варварските гости бяха подготвени изобилни ястия, поставени в сребърни съдове, но той яде само месо от дървена купа. Във всичко останало той се

държеше умерено. Чашата му беше дървена, докато на гостите бяха дадени бокали от злато и сребро. Дрехите му също бяха съвсем прости, забележителни само с чистотата си. Мечът, който носеше отстриани, закопчалките на скитските му обувки, юздите на коня му не бяха украсени, като тези на другите скити, със злато или скъпоценни камъни, или нещо скъпо.”

В “Произход и деяния на готите”, гл. XXXV, Йорданес е записал и една легенда, разказана от историка Приск, как Атила е открил меча на Марс:

“Когато някакъв пастир видял, че една юница от стадото му куца и не могъл да открие причина за раната, той загрижено проследил кървавата следа и попаднал на меч, който тя била настъпила неволно, пасейки тревата. Изкопал го и го занесъл право при Атила. Той се зарадвал на този подарък и, понеже бил честолобив, помислил, че е посочен за владетел на целия свят и чрез меча на Марс му е осигурено превъзходство във всички войни.”

В края на 450 година император Теодосий умира и неговият наследник, император Марциан, спира изплащането на данъка за хуните. Смъртта на краля на салическите франки и започналите междуособици между синовете му предизвикват разрыв между Атила и Аеций. Атила поддържа по-големия син, а Аеций* – по-малкия (по-малкият брат може би е Меровех, основателят на династията на Меровингите). Според британския историк Джон Бъри намерението на Атила, по това време, е да разшири държавата си, вече най-силна на континента, до атлантическия бряг. След като събира своите васали (гепиди, остготи, руги, херули, тюринги, алани, бургунди и други) и потегля на запад, той обявява готовността си да сключи съюз, с която и да е от двете страни – вестготи и римляни.

През 451 година Атила пристига в Белгика с голя-

* Флавий Аеций – римски военачалник от последните десетилетия на Западната Римска империя. Роден през 395 или 396 г. в Дуросторум (сегашна Силистра) в провинция Долна Мизия.

ма армия (според Йорданес половин милион души). На 7 април превзема Мец и тогава срещу него тръгва Аеций, събирайки войска от франки, бургунди и гали. Във войната се намесва и кралят на вестготите Теодорик I, който сключва съюз с римляните и обединените им армии стигат до Орлеан, с което отклоняват похода на хуните. Аеций тръгва след хуните, застига ги близо до Шалон ан Шампан и двете армии се сблъскват. Император Теодорик е убит в боя, но битката завършва с победа на готско-римския съюз. След жестоката битка Атила отстъпил и скоро напуснал Галия. Това било неговото първо и единствено поражение.

През 452 година Атила отново нахлува в Италия и разграбва градовете Аквилея, Патавиум (Падуа), Вертойя, Бриксия (Брешиа), Бергамум (Бергамо) и Медиоланум (Милано) и напълно разрушава град Аквилея*. Този път Аеций не бил способен да се противопостави на хуните. Император Валентиниан бяга от столицата Равена** в Рим, а Аеций няма достатъчно сили, за да отблъсне на хуните. Атила се спира при река По, посрещнат от делегация, включваща префекта Тригетий, консула Авиен и папа Лъв I.

Няма сведение защо е прекратен походът. Предложени са различни обяснения – чумата и гладът, по време на похода, може би отслабват армията на Атила или войските, изпратени от император Марциан на север от Дунав го принуждават да се върне в Панония, или пък може би и двете. Според Приск причината е суеверен страх от съдбата на Аларик I, умрял малко след като разграбва Рим през 410 година. Каквато и да е причината, Атила напуска Италия, връща се на север от Дунав и планира отново да нападне Константинопол, за да възстанови плащането на данъка, прекратено от император Марциан. Но не успява да осъществи замисъла си – умира в началото на 453 година.

* Град Аквилея се намира се на река Натизоне. Бил е голям град в Римската империя.

** Равена е град в Североизточна Италия – била е столица на Западната римската империя

Има няколко версии за смъртта на Атила, но най-широко приетата е тази на историка Приск, който пише, че през нощта след пиршеството, по повод поредната му женитба за готка на име Илдико, той получава силен кръвоизлив от носа и умира, задавен от кръвта. Когато научават за смъртта му, воините на Атила отрязват косите си и си нанасят рани със своите мечове в знак на траур, тъй като, както казва Йорданес, "за най-великите воини трябва да се скърби не с женски ридания и не със сълзи, а с кръвта на мъжете". Атила е погребан в троен ковчег – от злато, сребро и желязо, заедно с трофеи от победите му, а тези, които го погребват са убити, за да се запази в тайна мястото на гроба му.

Осемдесет години по-късно римският хроникьор Марцелин създава алтернативна версия за смъртта на Атила: "Атила, цар на хуните и опустошител на провинциите на Европа, беше пронизан от ръката и острието на своята съпруга." Достоверността на тази версия се отхвърля от повечето учени.

След смъртта на Атила синовете му Денгизик и Ернак влизат в конфликт с посочения за наследник на баща им техен брат Елак и, така разединени, те са разгромени в битката при Недао през 454 година. Подчинените им племена се отделят, а основната част от хуните се изтегля от Централна Европа в Черноморските степи.

Съществува хипотеза, според която споменатите легендарни князе Авитохол и Ирник в "Именник на българските ханове" трябва да се идентифицират с историческите личности Атила и Ернах. Според Васил Златарски подобно предположение е несъстоятелно, но то се приема от повечето съвременни историци.

Основният източник на информация за Атила е историкът Приск Панийски, пътувал с Максимин, като пратеник на император Теодосий II през 448 година. На Приск Панийски дължим описанието за селището на хуните, имащо размер на голям град със здрави дървени стени. За Атила Приск пише: "нисък на ръст, с широки гърди и голяма глава; очите му бяха малки, брадата рядка и прошарена със сиво; и имаше плосък нос и мургава кожа, показващи знаците на неговия произход".

Все още не разполагаме с исторически сведения за произхода на Атила, нито за неговите взаимоотношения с прабългарите, не знаем и културното ниво на хуните. Това, което е известно на историците е, че по времето на Атила хуните имат широки контакти с двете римски империи и с подчинените им германски племена. Според Приск Панийски през 448 година обичайните езици в лагера на Атила са три – хунски, готски и латински. Приск описва и срещата си с пленник от Източната империя, напълно възприел хунския начин на живот и не изпитващ желание да се върне в родината си. Самото описание на скромността и непринудеността на Атила е изпълнено с недвусмисленото възхищение на Приск.

Историческият контекст на биографията на Атила е важен за появата на по-късната представа за него. Битките му с Аеций и непознаването на културата на Атила превръщат личността му в ненавистен враг на цивилизацията. В германските епоси той е благороден и щедър. В Унгария и Турция имената на Атила и последната му съпруга Илдико остават популярни и днес.

ПЕТНАДЕСЕТ ВЕКА СЛЕД АТИЛА ХУНИТЕ “ВЪЗКРЪСВАТ” В УНГАРИЯ 24 март 2005 година

“Повече от 1500 години, след като Атила е завладял Европа, хуните “възкръсват” в Унгария – те вече са събрали достатъчно подписи, за да се надяват, че ще бъдат признати като национално малцинство”, съобщи БТА.

В средата на април 2005 г. унгарският парламент трябва да се произнесе дали потомците на Атила, вожд на хуните (395–453), царувал в Панония – днешна Западна Унгария, могат да бъдат признати като национално малцинство със свой език и култура.

В началото на януари Централната изборителна комисия прие за валидна петицията с 2400 подписа, имаща за цел признаването на хунско малцинство, съставено от далечни потомци на тюркско-монголски азиатски народи, които са преминали руските реки Волга и Дон, преди да се заселят през 405 г. в дунавската котловина – днешна Унгария.

За да станат хуните национално малцинство, те трябва да бъдат признати от две трети от членовете на парламента. А защо е нужно да бъдат признати за малцинство? Защото тринайсетте официално признати малцинства в Унгария получават от държавата годишна субсидия от 300 милиона форинта (около 1,2 милиона евро).

Според депутатата Ласло Донат, член на комисията по малцинствата в парламента, хората, които подписват петиции по подобни въпроси, "често са мотивирани от парите".

Имре Джошуа Новак, преподавател и създател на Асоциацията на хунското малцинство, смята, че историята на хуните датира повече от шест хилядолетия, а в Унгария живеят няколко десетки хиляди хуни. След влизането на Унгария в Европейския съюз през май 2004 година, Новак – "проповедник на Светата църква на хуните" и "ректор на свободния университет на Светлината", реши да направи хуните национално малцинство. Той заяви, че "Племената на хуните са се обединили преди 6045 години и са "управлявали света" от остров Атаис (Ата-Исис, Господ-бог), който през 5038 година пр.н.е. е потънал в Тихия океан. След това бедствие хуните се разпръснали по света и построили египетските пирамиди. "Историята на хуните не се преподава в Европа" - казва със съжаление Новак и допълва, че неговата църква е официално призната едва през 1997 година.

Според Дьорд Кишфалуди ("великия проповедник на хуните"), хуни също има в Китай и в Япония. "Впрочем унгарската асоциация има контакт с хуни от Китай, Италия, Ирландия и Страната на баските" – казва той. Кишфалуди уверява, че хуните искат да бъдат признати, за да могат да дадат своя принос за науката, тъй като "според нашата религия, вярата и науката са едно цяло. Сега изучаваме естеството на светлината в нашата лаборатория в Обуда (квартал в Будапеща) с електромагнитен микроскоп." Според Кишфалуди маджарите не са част от угро-финските народи, тъй като принадлежат към хунските племена.

Игумен Гавраил прочете написаното, видя празната чаша и посочи с пръст към столовата:

– Има двайсетина литра от напитката. Знаеш, че можеш по всяко време да отидеш и да си налееш... Откъде искаш да започнем с Атила?

– Първо от произхода му. Той е най-същественият и противоречив елемент в дебатите между историците.

– Тогава нека историците да знаят, че Атила е потомък на Авитохол, следователно носи гена на араните или траките.

Очаквах ли да чуя от Учителя разкритието, че по произход Атила е тракиец? В общи линии да, но не и че произхожда от рода на Авитохол.

– Как е изглеждал Атила? Какъв е тенът на лицето му? Описват го с нисък ръст и малки очи.

– Атила е имал матова кожа, но не и малки очи. Илюзията за малките му очи се е създавала от това, че е имал големи ириса, заемащи голяма част от очите му. На ръст е бил около 175 см, сравнително нисък ръст, но е притежавал много добре изразена мускулатура.

– Къде е погребан?

– На север от столицата на хуните в Панония. И за да не ме питаш какво има в саркофага му, ще ти кажа, че там са поставени негови скъпи лични вещи, оръжия и една книга, която Атила е носил винаги и навсякъде със себе си.

Погледнах умолително, игуменът се засмя, знаеше, че отговорът му съдържаеше две нови загадки, които веднага исках да разбера. Постоя минута-две, увери се, че търпеливо чакам и добави:

– Това, което още мога да ти съобща е, че столицата на хуните се намира в Източна Унгария, по-близо до Румъния.

Продължих да мълча. Знаех, че когато игумен Гавраил не иска да каже нещо конкретно, обясненията му ставаха общи и не изясняваха толкова чакания отговор. Е, не всякога, понякога се смилява... Като днес...

– Гробницата на Атила се намира в гориста местност, която и днес е незаселена, на север от някогашната столица на хуните в Унгария. Погребан е в скъп саркофаг, който от своя страна, е поставен в още два, по-големи... Първият саркофаг, в който е положен Атила, е от зла-

то със скъпи и богати инкрустации, големи по размери скъпоценни камъни и късове самородни кристали. Вторият саркофаг е от злато и сребро, но без инкрустации. На него са гравирани гербът и личният знак на Атила. Третият саркофаг е от много плътно желязо, като пресовано, с осем дръжки. Положен е в каменна гробница.

– Гробницата предварително ли е била изградена? Не се обиждай, казваш ми на час по лъжичка...

Учителя се развесели, подтикваше ме винаги да мисля, да разсъждавам, знаеше какво ще попитам, усмихна се и вдигна с артистичен жест ръце:

– Господи, този мой Ученик вече не иска да му се дават сведения "на час по лъжичка", а на всяка минута – засмя се, видя, че и аз се смея, вдигна пръст и сякаш реши да добави още нещо, но се отказа и замълча.

Мълчах известно време и премислях чутото, а игумен Гавраил с крайчеца на окото си ме наблюдаваше и очакваше някаква реакция от моя страна. Беше казал вече твърде съществени неща, а именно, че Атила е погребан на север от столицата на хуните в Панония, че в гроба му са поставени скъпи негови вещи, оръжия и една книга, която той е носил винаги и навсякъде със себе си. Изгарях от нетърпение да науча къде точно се е намирала столицата на хуните и каква е тази тайнствена книга. Да, казано ми бе повече, отколкото очаквах и нямаше да има други уточнения. Благодарен бях и на това. Дали ще ми каже за книгата, поставена в гробницата на Атила? На какъв език е била написана? Какво е съдържанието ѝ? Въпросите ми напиреха и чаканата игумен Гавраил да даде допълнителни отговори.

– Книгата, която Атила е носил винаги със себе си, е написана на древнотракийски език. Била е от кожа, обработена със специална технология. Кориците са направени от пресована кожа, с меден обков. В книгата е записано родословието на Авитохол и неговите разклонения, напускането на различните клонове на траките, от някогашните земи на българите, описана е и мисията на Атила, целта на походите му.

Скръсти ръце пред гърдите си и зачака новите въпроси.

– Учителю, няма сведение кога е роден Атила. Би ли изяснил това? – бързо включих диктофона и се приготвих да записвам.

– А, сети се да включиш диктофона и да записваш. Тогава пиши, че Атила е роден през втората половина на месец април 404 година. Неговият баща Мундзук е брат на крал Руа, който е управлявал съвместно с третия им брат Октар. Октар умира, без да остави наследници. По-късно умира и крал Руа, който също не се е женил и нямал наследници, освен една незаконнородена дъщеря, която не е била официално призната и не можела да претендира за титла, власт и наследство. След смъртта на крал Руа, на трона го наследяват синовете на Мундзук – кралете Атила и Бледа. Атила е имал трима синове и две дъщери от различни бракове. Синовете му Денгизик и Ернак се противопоставят на волята на баща си, който определя за свой наследник Елак. Организиран е заговор, Елак е убит и двамата му братя си поделят властта.

– Има предположение, че Ернак е Мерових, основателят на династията на Меровингите.

– Ернак не е Мерових. Мерових, основателят на династията на Меровингите, е потомък на друг клон от траките, който се е разселил из западните части на Европа.

– Българите участват ли във военните действия на Атила?

– Участват, защото Атила е знаел за произхода си, както и този на хуните и поради тази причина е третира прабългарите като братя и ги е приемал за съюзници във военните действия.

– Много учени по света се мъчат да разгадаят и произхода на името Атила. Създадени са версии и версии...

– Името на Атила идва от древното средноазиатско наименование на река Волга. Неговите предци са владели тези земи и са наричали с това име обикновено първородните синове в царските фамилии. Атила не е единственият владетел с това име. Има и други, които още не са известни на историята.

– През 440 година Атила и Бледа обвиняват епис-

копа на град Маргус, че е пресякъл река Дунав, за да ограби и оскверни хунските царски гробници...

Игумен Гавраил плесна с ръце, засмя се и каза:

– Дойдохме си на думата... Къде се намират царските гробници, а? Ще ти кажа, че хунските царски гробници се намират в посока юг от столицата на хуните в Панония. Атила умишлено е бил погребан в противоположната посока, при пълна тайна, с цел да не бъде открит и осквернен гробът му. Атила умира от естествена смърт. Вследствие на дългите изморителни походи и многото военни действия получава заболяване на стомаха и червата, което е довело до обилния кръвоизлив, причинил смъртта му.

– Ще те помоля да ми кажеш, ако е възможно, къде се намира столицата на...

– Щом толкова много настояваш... – въздъхна примитивно игумен Гавраил и се усмихна многозначително.

– Столицата на Атила се е намирала между днешните градове Дебрецен и Сегед, по-близо до Дебрецен.

– Благодаря, Учителю, искам само да разбера защо толкова дълго ме мъчи и не ми казваше къде се е намирала? Впрочем имам някакво предположение.

– Мога ли да знам какво е то?

– Не хитрувай, Учителю, много добре знаеш за какво се отнася. Дали сега няма да ми кажеш най-после и за подземията в столицата на Атила, които толкова дълго пазеше?

Той се засмя. Знаех, че понякога съзнателно ме "измъчва", за да ме накара да мисля, да мисля...

– Добре де, под някогашната столица на Атила, действително има подземие, изградено на две нива и в него се влиза след изключването на защитната система, съставена от общо 75 механични устройства-капани! Как ти се струва? – погледна ме въпросително и повтори: – 75 охранителни, сложни за преодоляване препятствия... В подземията се съхраняват всички натрупани богатства на владетеля от завоевателните му походи, от данъците, които са му изплащани, наследствени богатства, богатствата на хазната, а и изработени лично за него вещи, много предмети, статуетки, статуи, чаши,

прибори, съдове, оръжия. Има и библиотечен архив с книги, документи и лични записки на Атила.

– Благодаря, Учителю, ненапразно исках да науча за това подземие. Сега да те попитам и за Бледа. Поради липса на сведения някои учени допускат, че Атила е убил брат си Бледа, за да бъде единственият вожд.

– Бледа не е убит от Атила. Между тях е имало много силна кръвна и емоционална връзка. Атила е държал на мнението на брат си и двамата винаги са действали в съгласие по всички въпроси. Бледа е отровен от жена, която е била от близкото обкръжение на владетелите и която, поради кръвната си връзка с рода на Атила, се е надявала да стане съпруга на Бледа и нейните синове да са бъдещите владетели. Но тя била отблъсната от Бледа и това предизвиквало нейния гняв и желанието за мъст.

ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЗЕМЯТА

Събудих се точно в пет часа сутринта. Небето светлеше, през отвореният прозорец нахлуваше приятна хладина. Усещах мирис на горски теменужки и вече знаех, че ще ме навести Космичният Гуру. Сърцето ми, докоснато от Космичната любов, радостно затуптя. Понечих да стана и в този миг чух гласа му:

– Добро утро, Ученико. Не ставай, полежи още малко и запомни какво ще ти кажа за еволюцията на Земята.

Отново гласът бе ясен, чувах го сякаш бе до мен.

– Благодаря, Гуру. Слушам те с внимание.

– Еволюцията на Земята е началото на нов цикъл с междувсемирно значение. С еволюционното ѝ израстване се разкриват нови пътища за развитие на всички обекти в пространството и извън Всемира. Ще се осъществят и новите планове за реализация на програмите. Всички индивиди, участващи в процесите на еволюцията, ще приемат в себе си повелята на Всевишния и ще изградят своите нови същности на базата на чистото съзнание и ясната мисъл. Необходимо е да се обединят усилията на всички елементи и структури от извънземните нива, за да се изпълни точно и в срок програмата и всички етапи от реализацията ѝ. Всяка отделна единица ще формира своя нов микросвят, в който ще живее и твори по Новите закони, в Новите условия, с Новите ценности. По този начин ще се реализира най-висшия етап от развитието на макрокосмоса и неговите елементи. Отчитайки нивото на постигнатото дотук, ще се установи бърз възход и сигурен успех на програмата.

Всички бъдещи процеси изискват силна концентрация от елементите в структурата. Необходимите енергозахранващи лъчи ще се оформят в зависимост от степента на израстване на елементите в отделните етапи на всеобщата еволюция, която се крепи и осъществява на основата на тяхното лично еволюиране. Без еволю-

ция и израстване в структурата е немислима еволюцията на Земята. Колкото по-изградени и по-съвършени стават елементите от структурата, толкова в по-висши етапи от еволюцията навлиза и Земята. Ето защо е необходимо да се следи за личностното изграждане на елементите. Те ще бъдат подпомагани и насочвани от Всевишния творец, защото те са неговите най-близки сътрудници, с помощта на които ще се осъществи еволюцията на Земята, на Всемира, на Световите, на Времената и на Реалностите. Като вървят напред по своя път, всички елементи осъществяват изкачването на Земята по нейната еволюционна стълбица. Еволюцията на Земята се наблюдава от всяка точка на необятностите. Елементите са нейният двигател.

С приключването на този важен цикъл започва новото начало на структурата. Нейната нова реализация, новата ѝ форма и проява. Започва отключването на Висшите сетивности, които ще се проявяват в различни ситуации и моменти. По този начин ще се осъществи пълната власт на структурата над индивидите и контрола на събитията. Започва Новата история на Времето. Започва отключването на Любовта. Тя вече идва, за да заеме мястото си на Земята, между индивидите, в реализацията на всички програми и дейности. Космичната любов започва да се проявява в истинската си същност, с истинската си форма и сила, и индивидите ще я откриват и приемат. Първо Любовта ще влезе в структурата. Ще се отвори за елементите и ще донесе даровете си за тях. След като заеме мястото си, ще твори в името на общото бъдеще, в името на всички времена, светове и необятности. Ще се реализира волята на Всевишния – да бъде Любов и Светлина във всички светове завинаги! Приемете Всемирната Любов между вас! Тя е вече при вас!

Бъди благословен, Ученико!

Гласът замлъкна, в стаята настъпи тишина. Небето вече искреше в синевата на новия ден...

ЧЕТАТА НА ОПЪЛЧЕНЦИТЕ

– Здравей, Ученико, идваш навреме – отвърна на поздрава ми игумен Гавраил. – Тръгвам към мечетата, искаш ли да дойдеш? Тъкмо ще си поговорим за описи-те, които толкова те вълнуват.

Носеше найлонова торбичка, в която подрънкваха бурканче с мед и пластмасови чинии.

– Пораснали са, нали?

– Бързо растат. Идват, но са станали доста предпаз-ливи. По-добре е да стоят далеч от хората. И хората от тях. Това са диви животни, с непредсказуемо поведе-ние. Човек никога не може да знае как ще реагират при дадена ситуация.

Приятно е да се върви през гората – листата на дърве-тата поемат слънчевите лъчи, стволите чертаят сенки по земята, където щъкат в две противоположни редици мравки – едни, понесли към мравуняка листа и други, връщащи се отново за храна. Вървим с Учителя един до друг, усещам гората как диша и как пълни гърдите ми с упойващия си дъх, със живот. Познавам пътеката, знам всяка част от нея – къде ще настъпя сухо клонче, или изровен от дъжда камък, преди да достигнем поляната, която нарекохме мечешка.

– Стигнахме... – игумен Гавраил извади бурканчето с мед, разви капачето и сипа в двете чинии малко от златиста течност. Погледна часовника си, огледа срещупо-ложния край на поляната и посочи с ръка: – Там са.

Не ги виждах, зеленината на дърветата и шубраци-те ги закриваше, но Учителя ги бе забелязал. Без да се крие, той остави внимателно чиниите на тревата и двамата бавно се оттеглихме назад. Не чакахме дъл-го. Две мечета, вече пораснали, се появиха в края на поляната, повдигнаха глави, задушиха въздуха, но не тръгнаха към меда. Сега видях и майката. Мецаната се бе изправила на задните си крака и зорко оглеждаше

наоколо. Мечетата чакаха. Майка им се приведе, стъпи с предните си лапи на земята и я изгубих от поглед. Не се чу никакъв рев, но след миг мечетата вече препускаха лудешком към чиниите, достигнаха до тях, захапаха ги и побягнаха обратно назад.

– Е, това никога не се бе случвало досега – заръкопляска развеселен игумен Гавраил. – Нова тактика, да не допусне човек какво могат да измислят мечетата. Образоват се, хе, хе... Ще трябва да нося нови чинии...

С повишено настроение, от представлението на мечетата, поехме към манастира.

– Щяхме да разговаряме за описите – напомних за обещанието.

– Не съм забравил. Искях да ти разкажа как описите попаднаха при мен, преди да ти ги дам. По-добре да ги разгледате заедно с Димитър и Георги, че и те проявяват голям интерес.

Като че ли заслушан в думите ни, един пчелояд ни преследваше, прелиташе ту пред нас, ту зад нас, кацаше по клоните на дърветата и от време на време издаваше неразбираема птича мелодия.

– Михаиле, по указание на моя Учител влязох в една пещера и там открих много описи, прибрани в засмолено буре, старателно подредени. Взех няколко описи с разрешението на Учителя. Два от тях се отнасят за местата, които те интересуват.

– Спомена, че описите са правени от хайдутите?

– Да, дружината на Вълчан войвода не се разтуря след неговата смърт. По-младите са продължили хайдушката си дейност, а техните последователи се включват в българското опълчение и продължават да воюват за свободата на България. Някои от тях са останали живи и след Освобождението.

– И не са съобщили на никого за съкровищата?

– Не, не са! Времената са били неподходящи.

– Учителю, извинявай, но и ти не помагаш, така да се изразя, на държавата да придобие тези богатства.

– Напротив, чрез теб ще помогна на държавата.

– В какъв смисъл? – погледнах неразбиращ игумена.

– Всичко, което споделям с теб ти го публикуваш в

книгите си, читателите узнават истината за скритите съкровища, научават някой тайни. Как мислиш, това не е ли помощ?

– Помощ, но нереализирана... Сега държавата има необходимост от...

– Държавата ще се справи, като положи нужните усилия, и ще получи помощ, когато Бог ѝ разреши – в годините след 2013 година.

Наближихме манастира, кучетата с радостно скимтене приближиха до игумен Гавраил и тръгнаха с нас. В трапезарията Димитър и Георги бяха приготвили следобедния чай и ни очакваха с нетърпение.

– Първо ще донеса описите, а след това ще пия чай – извести решението си игуменът и се отправи към черквата.

Разказах на братята за приключението с мечетата, за преследвача "пчелояд" и за разговора си с игумен Гавраил. Бавно отпихме от бъзовия чай и все по-често поглеждахме към врата в очакване на игумена.

Той влезе – носеше в ръка листове хартия, навити на руло, седна при нас, и ми ги подаде. Разтворих ги и с изненада видях, че те са изписани с почерка на игумен Гавраил. Беше ги преписал от оригинала...

– Оригиналните описи не са изписани на кожа, както си мислиш, а на най-обикновена хартия от тефтер – поясни игуменът. – Преписах това, което ви интересува... Естествено на съвременен език, за да бъде по-разбираемо, макар че вече добре разчитате и по-старите писания. Но тъй като Михаил на всяка цена ще поиска да публикува текста, та затова...

Беше преценил какво да ни даде... Димитър и Георги седнаха до мен и зачетохме написаното, където имаше и чертеж с указания:

"... Бяхме успели като опълченци да запазим прохода при Шипка и руското командване ни възложи специална задача – дружината ни да следи оттеглящата се към Цариград турска войска и да наблюдава за сформирани тайни части, отделящи се от войската, натоварени със задачи да приберат и изнесат от турски тайници укрити товари златни монети и други съкровища..."

... Трябва да опиша този ужасно горещ и сух летен ден на 23 август 1877 година, когато дадохме много жертви при защитата на Шипка. На този ден по небето нямаше ни едно облаче, слънцето прегаряше въздуха, гърлата драскаха от сухота, водата не достигаше, а турците хвърлиха в боя всичките си резерви и атаките следваха една след друга. През този ден дадохме решителен отпор, ~~макар че~~ мунициите бяха недостатъчни, нямаше продоволствия, редиците ни непрекъснато редееха, а едва към пет часа следобед се зададе подкрепление от малък батальон руски войници, по двама, по трима на кон. Идваше нощта, а атаката не спираше...

Тази нощ луната изгря отрано и освети цялата околност. Около десет часа вечерта за малко настана затишие и легнахме на земята да поспим. Към четири часа сутринта неочаквано затрещяха пушки и, едва поели дъх от последните атаки, отново скокнахме. Чудна работа, турците избягваха да се сражават нощем, ала тази нощ са решили да ни изненадат докато спим и наистина ни изненадаха с неочакваното си нападение. Бяха се промъкнали, с изключителна вещица и умение, на около двеста метра до нас без часовоите да ги усетят и откриха страховита стрелба. На лунната светлина се виждаха телата на многобройни аскери, подобно на извиващи се гъсеници, да пъплят неистово към нас. Бяха много, може би няколко хиляди. Заехме отбранителна позиция и първото нещо, което забелязахме бе спусналата се много ниско червена луна на югозапад. И както бе светло изведнъж месецът затъмня, ама не изцяло, и пред очите ни настъпи полумрак. На минутата турците престанаха да стрелят, изреваха, като да са паднали в пропаст, ала бързо се надигнаха и отново се хвърлиха в атака. Имаше преднина, а турците идваха към нас тичешком, изправени и ревящи като бесни и докато идеха стреляхме и убихме мнозина. Сетне боя премина в ръкопашен, турците се биеха с невероятна стръв – ожесточени, свирепи, решили на всяка цена да превземат прохода. Не мога да не призная, това бяха смели бойци, които не жалеха живота си и загива-

ха безсмислено, сякаш да бяха упоени. И ние дадохме много жертви. Тази нощ загинаха всички нападатели. От умиращите научихме, че са бойци от "Полка на обречените". Но ние защитихме прохода...

А сега да пиша за възложената ни задача. На ден 5 март 1878 година започнахме да следим един малък турски отряд, отделил се от войската, който се движеше из Казанлъшкия Балкан по малко известни пътеки, затрупани все още със сняг. Къде се бе крил досега отрядът, когато руснаците вече приближаваха Одрин, не знаехме. Явно турците имаха задача да вземат нещо скрито, както подозирахме, и да го отнесат в Турция. Трудно бе това следене, през деня можеха да ни забележат, защото дърветата нямаха листа, не ни закриваха и като стояхме далеч зад турците, вървахме по следите, оставени от конете им. Шест добре въоръжени аскера, качени на коне, водеха след себе си още коне, с обемисти товари. Препускаха през целия ден, виждаше се, че добре познаваха местността, през която пътуваха. По-късно разбрахме, че имат задача не да извадят и вземат съкровища от тайниците на бягащата турска войска, а да заровят съкровища, които не трябваше да попаднат в ръцете на руснаците.

Денят вече помръкваше, а конвойт все още препускаше напред. През бинокъла виждах конете да затыват в дълбоки преспи сняг, виждах аскерите да слизат от конете си и да бутат с ръце затыналите до корема коне, гледах как с лопати разравяха снега и с много усилия успяваха да изкарат конете от преспите и да навлизат все по-навътре в гората. Някъде привечер конвойт премина дерето между двете старозагорски села Чокъ майле и Йени майле (Горно и Долно Ново село), заселени с потурчени поляци. После поеха към възвишенията на Средна гора. Звездната нощ ни дойде на помощ. Върху снега следите от конете и оставените конски фъшкии ясно личаха и ние вървахме по тях. След дълго препускане, някъде пред нас, мярнахме за миг светлина сред дърветата. Слязохме от конете, далеч от видяната светлина, за да не можеха турските коне да подушат нашите коне, да зацвелят и турците да ни забележат,

та след час внимателно придвижване се добрахме до осветено място сред гората. Нямаше огън, турците бяха запалили фенери и, преметнали пушки през рамо, разтоварваха конете, пренасяха тежки кожени чували и дървени сандъци в една малка пещера. Чакахме, дълго чакахме, докато аскерите свалиха всички товари от конете и ги пренесоха в пещерата. Когато и последният сандък бе пренесен, влязохме и ние. Пещерата се оказа на две нива, а изненадата на турците бе голяма. Съпротивата беше излишна, ала заварените аскери извадиха пищови, но преди да гръмнат ние стреляхме първи, защото се бяхме подготвили и заредили пушките и пищовите си. Остана жив един тежко ранен, от когото разбрахме, че бил англичанин, наемник в турската армия. Трудно говореше, но успяхме да чуем, че бил полковник и обеща да ни покаже и друго място, където са заровили съкровище, ако не го убием. Не го убихме, превързахме раните му, които бяха доста тежки, и с почуда заразглеждахме донесеното, подредено в долната част на пещерата. На светлината на фенерите видяхме златна статуя на мъж, украсена с диаманти, висока около метър и седемдесет, с протегнати напред ръце, с длани, обърнати нагоре – така, като се молят мюсюлманите. Сандъците бяха пълни със златни монети, златни наргилета, малки златни и сребърни статуетки, женски златни накити, тави, кани и чаши, позлатени ятагани и пищови и седемнадесет полкови знамена, увити около дървените им дръжки. На сутринта успяхме да откъртим доста камъни, да изкопаем от земята пръст и затулихме входа на пещерата. По-късно погребяхме убитите далеч от пещерата. Взехме с нас ранения пленник и тръгнахме да дириим още ограбени от земята ни съкровища.”

Прочетохме на един дъх написаното и попитах:

– Ще може ли да прочетем и друга част от тефтера?

– Михаиле, как наричаш в книгите си някои мои отговори? – попита игумен Гавраил. Повдигнах рамене, не разбирах въпроса. – Казваш “стандартен отговор” – напомни ми той. – Тогава знаеш какъв ще е отговорът ми!

– Стандартен! – засмя се Георги. – С други думи,

когато му дойде времето. От описите разбирам, че в атаката на Шипка са участвали турски полкове, наречени "Обречените". Какво представляват тези полкове? Защо са ги наричали така?

– Това са турски военни съединения, сформирани да изпълняват специални задачи. Целият им състав е от доброволци. Наречени са така, защото участниците в тези съединения са войници и офицери, дали клетва да превземат върха или да загинат до един. Това са били най-фанатизираните войни, подложени на дълги молитви преди атаката от ходжи и имами, специално зачислени към всеки отряд. Надеждите, които турското командване е възлагало на тях, са били много големи. Турското командване е разчитало изключително много на тези съединения – под прикритието на тъмнината те е трябвало да се придвижат до върха и, след като изненадат уморените защитници, да завземат ключовите позиции.

Димитър разглеждаше скиците, нарисувани върху листа, повдигна глава и попита:

– Какво е това ценно знаме "Селижан Шериф", което "целуват, и за което плачат пашите"?

– Знамето "Селижан Шериф" е дадено на Сюлейман паша от Високата порта, като най-добър пълководец, с надеждата, че ще победи Московците. Други въпроси, приятели?

Побързах да взема думата:

– Учителю, ще те върна към предишна тема. Не е известно кога е роден Зороастър, нито кога и къде умира. Смята се, че родното му място е Балх. Може ли да научим нещо повече?

– И аз съм се интересувал за Зороастър – подхвана игумен Гавраил. – Имам сведения, че е роден на 19 юни 1352 година пр. н. е. и умира на 7 април 1282 година пр. н. е. Родното му място е Балх, Афганистан.

– Предполагам, че е погребан с много ценности – подхвърли Димитър.

– Погребан е в обикновен гроб без ценности, без скъп саркофаг, без лични предмети. Знаете, че земите на Афганистан са били населявани от разселващите се

траки от България. Не случайно там е изработен другият конник, който е подобен на Мадарския. Персите носят генетичната матрица на траките. Това означава, че далеч назад във времето прародителите на Зороастър са били траки. Заратустра означава Светлината, която огрява душата!

СЪКРОВИЩАТА НА СТЕПАН РАЗИН

Истинското име на известния сред народа Стенка Разин, за когото се носят безброй легенди и се пеят песни, е Степан Тимофеевич Разин. Роден е през 1630 година и е убит на 16 юни 1671 година в Москва.

Той е казашки военачалник, оглавил въстание срещу руското правителство. Историческите сведения за него датират от 1661 година, когато Степан Разин участва в дипломатическа мисия на донските казаци при калмиките. Сведенията, отразяващи живота на Разин не са много. Говори се, че тридесетгодишен е предприел далечно поклонничество до Соловецкия манастир на Бяло море.

През 1668 година Стенка Разин вече е оглавил групировка за "митнически контрол", установила се в блатата между реките Тишна и Иловля, която взимала такси от корабите, пътуващи по Волга. Той става "бащица" и привлича хора, бягащи от данъците и военната служба, както и хора от етнически малцинства, подлагани на насилствено приемане на руската имперска държавност и закони. "Митническият" период на Стенка Разин завършва с нападение и ограбване на речен керван от баржи, собственост на държавната хазна, на патриарха на Русия и на богати търговци. Снабден с достатъчни средства, Разин оборудва флот от тридесет и пет галери и с добре въоръжените си бойци се отправя по течението на Волга. По пътя си превзема крепости, опустошава селища и в началото на 1668 година побеждава войводата Яков Безобразов, изпратен срещу него от

*Степан Тимофеевич
Разин.*

Астрахан. Веднъж излязла на Каспийско море, флотилията на Степан Разин през пролетта на 1668 година се отправя на юг в територии, контролирани от Персия, и опустошава западното крайбрежие от Дербент до Баку. През лятото на 1669 година срещу флотата на Степан Разин, установила се на остров Суина, застава персийски флот, който Степан Разин унищожава и става господар в региона. Завръща се като победител в Астрахан и през август е помилван от царя.

Но съвсем кратко време продължава разбирателството между Стенка Разин и царското правителство. През 1670 година Разин въстава, превзема Черкасск и Царицин, а на 24 юни превзема и Астрахан. Разграбва и превръща града в казашка република, разделя жителите му на хилядни, стотни и десетници с техни собствени офицери, назначени от общо народно събрание, а той е обявен за "государ".

Уверен в бойните качества на войската си, Разин след месец напуска Астрахан с двеста баржи, пълни с войници, решил да установи властта на казашката република по цялото течение на Волга и оттам да нападне Москва. Успява да превземе Саратов и Самара, но при град Симбирск битката взема обратен ход – в началото на октомври по-голяма част от флота му е разгромен. Разин се връща на юг, въстанието все още не е смазано, а неговите емисари предизвикват вълнения в района на Нижни Новгород, Тамбов и Пенза. Разин е много популярен, става любимец на народа, защото иска унищожаването на боярите и чиновниците, премахването на привилегиите и установяването на казашкото равенство в цяла Русия. Но след време славата на Степан Разин е отминала, московският патриарх го анатемосва, а донските казаци се обявяват срещу него. Крахът на Степан Разин настъпва през 1671 година, когато той и брат му Фрол Разин са пленени след превземането на крепостта Кагалник. Отведени са в Москва и подложени на нечовешки изтезания. Степан Разин е завързан и разкъсан с коне на Червения площад. След неговата смърт въстанието, започнато от него, продължава още шест месеца.

Степан Разин е мъртъв, но къде са натрупаните му съкровища? Защо и до днес, въпреки многогодишни изследвания на учени и търсачи на съкровища, те не са открити?

Заварих игумен Гавраил, съблечен до кръста, обут в къси панталони, да седи на стол пред черквата и да чете книга. От черните корици на книгата, с изписани със златна боя букви и нарисуван кръст, разбрах, че е църковна.

– Ехе, приятелю Михаиле, – закачливо се провикна игумен Гавраил, щом ме видя, – тръгнахме да търсим и съкровището на Степан Разин. Трябва да ти се издаде специален документ за международен издирвач на съкровища – и сърдечно се засмя. – Хайде, сядай до мен и да видим къде да дирим тези съкровища. Доколкото зная Степан доста се е потрудил, събрал е голямо богатство...

Седнах в сянката на черквата, а той ме погледна развеселен и остави книгата.

– Не съм ти казал да седнеш на земята, влез вътре и си вземи стол.

– И тук ми е добре, Учителю. Свикнал съм... – успокоих го аз. – Къде видя, че е скрито съкровището?

– Мога да кажа, че голямото съкровище на Степан Разин се намира в местност на север от Каспийско море и на североизток от Астрахан.

– Остана само да определиш градусите, ширината и дължината... – примирен и подканващ погледнах игумена.

– Не знам дали умееш да боравиш с географски градуси и ширини – отвърна на шегата с шегата той. – Може би по-добре с Джи Пи Ес? Добре де, ще ти кажа, че съкровището на Степан Разин се намира в местност, в която има различна растителност.

– Извинявай, Учителю, така няма да ми помогнеш да се ориентирам.

– Съжалявам, виждам само местността и ти я описвам! – отвърна малко троснато той. – Входът за съкровището се намира в неголяма пещера, в дъното на която откривам пукнатина. Тази цепнатина е изкуствено

стеснена и запълнена. Преди време е била процеп, през който се е преминавало в много по-голяма по размери пещера, в която има различни ниши и нива. В по-голямата пещера са скрити съкровищата на Степан Разин. През нея преминава река и образува малко езеро в единия ѝ край. Толкова по въпроса, Михаиле.

Стана от стола, взе църковната книга, която лежеше в скута му, и ме погледна въпросително.

– Може би случайно знаеш как се казва местността?... – Учителя поклати със съжаление глава и преди да влезе в черквата подхвърли: – Случайно и аз не знам как се нарича местността...

ПРИНЦЪТ НА МРАКА

Учителят бе заявил, че днес Сатаната не съществува на Земята, а под думата Сатана трябва да разбираме всяка негативна мисъл и негативно дело. Но ми се струва, че Сатаната е съществувал откакто свят светува, та и до днес... Не че се съмнявам в думите на Учителя, но нали все искам да разширя познанията си, та се поразрових в някои съобщения по този въпрос и отново се натъкнах на неразгадани случаи...

Сведения от XVI век сочат, че в тайните подземия на Ватикана се съхраняват древни плочки, на които са гравирани предсказания за последната битка между Доброто и Злото. Пророчествата са изписани на пластини от черен оникс. Доказано е, че са написани в периода от преди девет хиляди до единадесет хиляди години. Пет от пророчествата са се сбъднали, което показва, че авторът им е имал способности да предвижда бъдещето. Пророчествата предсказват планове на Сатаната да хвърли християнския свят в разкол по време на кръстоносните походи; съобщават за предстоящите Първа и Втора световна война и за идването на власт на Адолф Хитлер. Записано е, че светът ще рухне под тежестта на епидемии от наркомания, разюздан секс и общ упадък на морала.

През 1946 година е намерен странен документ в опожарена къща и е изпратен във Ватикана от немски монаси. Експерти от Ватикана са стигнали до извода, че документът действително представлява договор, сключен от Адолф Хитлер със Сатаната. Договорът е с дата от 30 април 1932 година и е подписан с кръв от двете страни. Експертите са стигнали до единодушното мнение, че подписът на фюрера е истински, и че подписът на Сатаната съвпада с тези, които стоят на други подобни договори, намиращи се в различни църковни архиви.

През 1933 година, по заповед на папа Пий XI (1922–1939 г.), във Ватикана е основан музей на Луцифер, където са събрани свидетелства за реалното съществуване на Сатаната. Музеят е таен и експонатите в него служат за доказателство, че Сатаната броди по земята. В музея се намира и мумия, открита на 21 януари 1997 година под останките на стара църква в столицата на Мексико, за която църквата предполага, че представлява демон – черепът е с кози рогца, челюстта е с удължени резци, мумията на всичко отгоре има и копита. "Това е една от най-невероятните находки от наше време – твърди професор Теранова при експертизата. – Получихме доказателство, че Сатаната действително е съществувал в плът."

Археолозите не знаят как мумията, поставена в прост каменен саркофаг под олтара, е попаднала в католическата църква "Св. Антоний". Те са стигнали до извода, че находката е на около шестотин години. Мумията е съхранена толкова добре, че отчетливо личат и дълги, почти женски, мигли. Проучването на черепа ѝ показало, че рогата и кучешките издължени зъби са се появили вече в зряла възраст.

През 1566 година, отрекъл се от убежденията си, сатанист предава на Ватикана ужасните пророчества на падналия ангел, които оттогава се пазят заключени със седем печата. Предсказанията си приличат с тези от Библията, но има една съществена разлика. В Библията се казва, че след период на невероятни сътресения, страдания и борби, Доброто все пак ще възтържествува над Злото и ще доведе на Земята Царството Божие. А в предсказанията на Сатаната се твърди, че след ужасна поредица от нещастия и страшни епидемии, световни войни и невиждан терор, Злото ще победи Доброто и ще управлява вечно.

Не за първи път пиша за Сатаната – термин, в авраамическите религии, използван за наричане на ангел, демон или второстепенен бог в различните религии. Искам малко по-обстойно да се спра на това название, чието произнасяне сковава човешката психика през вековете.

"Сатаната". Илюстрация на Гюстав Доре.

В апокрифната литература и Новия завет названието Сатана се използва за свръхестествено същество, олицетворяващо злото – разбунтувал се демон, враг на Бога и човечеството. В Танах, апокрифната литература на Новия завет, Сатаната е ангел, който Господ използва, за да подлага на изпитания благочестието на човека. Името Сатана се употребява като име на Дявола, който е познат с още много имена – "Принцът на мрака", Велзевул, Велиал (Белиал – поквареният), Левиафан (змия, дракон), Луцифер, Азazel и Мефистофел.

В Талмуда и някои кабалистични творби Сатаната понякога е наричан Самаил. Според ангелологията и демонологията, имената се отнасят за различни ангели и демони и се приема, че не всички от тях са действително зли.

В исляма Иблис никога не се появява в Корана, но е асоцииран с Шейтан. В Новия завет името означава свръхестествено същество.

Синонимът на Сатана – "Дявол", идва в българския език като превод на гръцкото *diábolos*, значещо "клеветник" от *diaballein* ("клеветя").

В Библията (Числа 22:22) думата е употребена за ангел Господен, пратен да възпре пътя на чародея Валаам. Сатана влиза в ролята на обвинител, оспорващ лоялността на човечеството пред Бог, аргументирайки се, че хората служат на Бога само заради благата, които той им дава.

В Книга на Йов се пояснява, че Сатана е подчинен на Бог така, както другите ангели, че няма власт над човешката душа, че той е изкусител, а не Бог и се нуждае от Божието разрешение, за да посегне на праведниците.

В книгата Битие от Библията той е змията, изкушаваща Ева да вземе забранения плод. Традиционното становище на библейските коментатори на класическия юдаизъм е, че змията, описана в Битие, е просто змия. Има различни мнения какво може да символизира змията: склонността към злото (Йецер Ха-Ра), Сатана или Ангел на смъртта. За някои интерпретатори тя е фалически символ. Според Мидраш*, преди това животно да бъде прокълнато да пълзи по корем, то е стояло изправено (еректирало) и е притежавало дар слово. Традиционната еврейска концепция поддържа становището, че Сатаната не може да бъде разглеждан като независим. Във Вавилонския Талмуд равинът Леви твърди, че "всичко, което Сатана прави, е в интерес на Бога". Когато друг равин отишъл да проповядва същата идея в друг град, самият Сатана дошъл и "целунал нозете му".

Вавилонският Талмуд твърди, че склонността към злото (Йецер Ха-Ра), ангелът на смъртта и Сатаната са идентични.

В Мидраш Самаел, командващият сатаните (специален чин ангели, различни от демоните), е могъщ принц на ангелите на небето. Самаел идва на бял свят чрез жена, така че той е сътворен и не е вечен. Като всички свръхестествени същества, той лети и може да приема всяка желана форма: на птица, елен, жена, просяк или младеж. Посочено е, че той подскача, а това е алюзия към превъплъщението му в козел. В някои творби равин-

* Мидраш – писания, които съдържат тълкувания на библията.

ните посочват Сатаната като инкарнация на злото, чиято мисия е унищожението на човека. В този контекст Сатаната, импулс на злото и ангел на смъртта, е един и същ образ. В ущърб на човека Сатана съди за всяка дума, затова не бива "да отваряте устата си за злото", тоест за "Сатана". Но не всички изследователи на свещените текстове са единодушни относно свръхестествената природа на Сатана.

В Книга на Енох се казва, че Сатана е изкусител и прелъстител на Ева, което е причина да бъде изгонен от рая заедно с други ангели поради злодеянията им. Оттогава той се нарича Сатана, макар че дотогава името му да е било Сатанаил.

Във Втора книга на Енох, наричана още Славянска книга на Енох, залегнала в основата на Тайната книга на богомилите, разказвачът Енох е отнесен в небесата, където на шестото небе среща група небесни войни, които нарича "Григори". Той споменава, че 200 милиона от тях са "отхвърлили Господа, начело с княза си Сатанаил".

Идеята за прогонването на Сатаната, както и прогонването на други ангели, датира още от времето на Вавилон.

Християнското богословие разглежда образа на Сатана като идентичен с този на Дявола. В Библията той е представен като ангел, който въстава против Бог. Православното, католическото и протестантското богословие го смятат за този, който говори чрез змията в Битие и изкушава Ева да престъпи Божиите наредби. Основният свещен текст на християнството определя Сатана като враг, мразещ цялото човечество. Целта му, според християнската доктрина, е да отвърне хората от Бог, чрез подтиквање към прегрешения. В Книга на Йов е разпознат като обвинител, "тайната на беззаконието" и като "звяра" (ламя) в Откровение на Йоан. Разпространено е вярването, че преди въставането си Сатана е бил най-висш сред ангелите и "зорница на небосвода".

Традиционно като причина за падението му е посочвана гордостта му, завистта му към човека и желанието му сам да управлява рая. Наричан е и "богът на тоя век".

Архангел Михаил побеждава Сатаната.

В Евангелията Дяволът се явява като изкусител, който се опитва да накара Иисус Христос да злоупотреби с Божествената си власт.

Името Луцифер, с което наричат Сатаната, няма християнски произход. В древността Луцифер се е наричала планетата Венера. Във Вавилон Венера е наричана "Утринна звезда" и "Вечерница". А древноримската митология счита Луцифер за син на Аврора – богинята на утринната зора. В древногръцката митология богинята на зората се наричала Еос, а синът ѝ е Фосфорус – "носещ светлина". Именно името Фосфорус съответства на римското "Lucifer". И тъй като в Книга на пророк Исаия (14,12) се казва: "Как падна ти от небето, деннице, сине на зората" (отнася се за ангел, изхвърлен от небето в преизподнята), тълкувателите на Библията са изградили паралел с римското божество и са му дали същото име, но са заменили "с" със "z" – "Luzifer". В самата Библия такова име не се среща.

В Исляма дяволът е наричан Шейтан или Иблис, който е само творение на Аллах. Възгорделият се дявол

решил, че заповедите на Аллах не се отнасят за него, защото той (като Иблис) е създаден от бездимен огън, а човекът – от дърво, и следователно човекът е малоценен. Дяволът в ислямската религия не е ангел, а джин (демон). Той подлага човека на изкушение, но от самия човек зависи дали ще избере пътя на Аллах или на дявола. По този начин Шейтан се явява служител на Аллах. Но в деня на Страшния съд той ще получи заслуженото си наказание. На исляма е чужда представата за Шейтан като противник или противоположен полюс на Бога. Принципът на борбата между добрите и злите сили тук е неприложим. Единствено Аллах е всемогъщ, а Шейтан е средство за изпитание на хората. Шейтан не е всемогъщ, но е опасен за хората дотолкова, доколкото те могат да покажат слабост и да се отклонят от пътя на Аллах.

Взех диктофона и бележника си и тръгнах към църквата да търся отговори на въпросите си. Чух шум на мотор и побързах да разбера за къде ще тръгват братята монаси. Димитър бе седнал на мотора и го форсираше, а Георги, застанал до него, гледаше входа на църквата, откъдето вече излизаше в "пълна бойна екипировка" игумен Гавраил. Игуменът, облечен в дълго черно расо, с черна калимявка на главата и с голям сребърен кръст в ръка, се запъти към мотора. Щеше да пътува за някъде и бързаше. Спря до мотора, понечи да седне на задната седалка, видя ме и се отказа.

– Я загаси мотора – каза игумен Гавраил на Димитър, – имам по-добра идея. Михаиле, ще ни откараш ли до близкото село? Имам насрочен час за женитба. Не мислех да те безпокоя, да те разсейвам, но щом си вече тук...

– С най-голямо удоволствие, игумен Гавраиле, качвайте се всички в колата.

Пътувахме по изпепеления от слънцето селски път, колата вдигаше пушилка от прахоляка, разминавахме се с някоя и друга конска каруца и напредвахме към селото, откъдето вече се носеше камбанен звън. Присигнахме навреме. Около стара неугледна и небоядисана църква се бе насъбрало едва ли не цялото село.

Пристигането на игумен Гавраил и братята предизвика радост не само у бъдещите младоженци, но и сред всички хора пред църквата. Те, селяните, сякаш се радваха повече на игумена, отколкото на младоженците. Много, много бе тачен и обичан този боголюбив и човеколюбив игумен...

Връщахме се доволни, но и тъжни от сватбената церемония – доволни от вниманието на хората, които с благоговение и радост слушаха топлите думи на игумен Гавраил за вярата в идещата помощ от Господ за подобри времена. Трогнахме се от поканата на селяните да гостуваме в обеднелите им домове... Мили, мили, работливи български селяни, как ми е мъчно за вас! Преминахме през селото – някога китно, с училище, със здравен пункт, читалище и детска градина, изпълнена с детски гласове, с ниви, ширнали се, докъдето очите видят, овощни градини, стада от овце и крави... Днес селото бе останало без училище, без здравна служба, без читалище, без млади хора. Село на старци, запазили спомени за труд и отплата, за младост...

Пристигнахме в манастира, кучетата ни посрещнаха с весело скимтене и макар че беше горещо останахме вън. Седнахме в сянката на черквата и дълго мълчахме вгълбени в мислите си. Българското село си отиваше – хората, къщите, нивите, градините, животните. Дали някой ден отново щеше да се възроди? Колко млади хора напуснаха България! А когато всички си заминат какво ще стане тогава с нашата България? Мисля си, че никой от управляващите не се интересува! Те искат само да станат много богати, да имат власт. Да живеят така, както живеят богатите, но много по-млади герои на някои посредствени филми – без всякакви отговорности, без култура, във вихъра на всекидневен купон, секс и пазар в чужбина! Господи! Сякаш Сатаната бе дошъл в България!

Наруших мълчанието и разказах всичко, което бях прочел за Сатаната. Темата бе твърде щекотлива. Игумен Гавраил поразмисли няколко дълги минути, понечи да каже нещо, сети се за друго, бръкна в джоба на панталона си и извади оттам кучешки бонбони. Хвърли по

един бонбон на Рая и Ира, които тутакси ги схрускаха и се заоглеждаха за още.

– Михаиле, – заговори игумен Гавраил, – захванал си се с един сложен философски въпрос. Но щом си решил и ние да се приобщим към тълкуванията за Сатаната, нямам нищо против. Как искаш да наричаме Сатаната в разговора ни – Луцифер, Мефистофел, Воланд?

– Луцифер, който е управлявал земята.

– Така да бъде, Луцифер, или в превод – Светлоносеца. Икаш да знаеш моето тълкуване за него. Ще ти кажа, че той – Светлоносеца, е произлязъл от Бог чрез деление на висшите енергийни потенциали на общото цяло. Бил е по-малката част от цялото, но през времената е натрупал към периферията си и някои делтоидни потенциали, които са причинили траен дисбаланс в цялостната му матрица. Но ти грешиш, Луцифер никога не е управлявал земята! Имал е периоди на влияние, но не е бил едноличен управител.

– Извинявай, как да разбирам думите ти, че "Луцифер е по-малката част от цялото, но през времената е натрупал към периферията си и някои делтоидни потенциали, които са причинили траен дисбаланс в цялостната му матрица?"

– Луцифер е по-малката част от цялото, от Бога, което означава, че в ядрото си носи кодовете на Светлината, но след отделянето си е натрупал делтоидни, т.е. негативни, нечисти, низши потенциали по периферията около ядрото, което е довело до дисбаланс, до негативните прояви на същността му.

– Луцифер има ли влияния върху други планети? – попита Георги като се включи в дискусията.

– Има влияние във всяка част на Вселената, както и на Земята, но никога не е имал еднолична власт и винаги негативните последствия от неговите действия са били коригирани или неутрализирани.

– Да разбирам ли, че притежава част от божествената сила и владее тайните на Земята, на Земното ядро? – продължи да се интересува Георги, видя, че съм включил диктофона и остана доволен. Щеше да иска да си запише чуто.

– Щом Луцифер е произлязъл от Бог и след като носи част от неговите потенциали е ясно, че има същата информациялна програма, тоест той знае всичко не само за Земята и ядрото ѝ, а и за всичко във Вселената. Но повтарям, той не е управлявал и не управлява Земята! Навсякъде, където е упражнявал някакво влияние, това е ставало по предварително разработена програма, за да се даде правото на личен избор на съответната планета, страна, раса, народ или индивид. Сатаната, или както решихме да го наричаме Луцифер, провокира хората, обществата в личния им избор – на коя страна да застанат – на доброто или злото. Когато този избор е крайно неблагоприятен за развитието на хората, расата или планетата, тогава се взимат мерки за балансиране на програмите им и за премахване на негативните натрупвания. По този начин се извършват промените във вибрациите на расите, планетите и индивидите, повишаване на духовното им ниво и извършване на Преход, в който се пречистват расата и планетата от неосъзнали се и деградирали индивиди или от такива, които отричат духовното развитие и Новия път.

– Луцифер въплъщавал ли се е в човешка личност? Как е контактувал с хората?

! – Не, не се въплъщавал в човешки образ на Земята. Михаиле, той е само енергийна същност. Контактите му със земни хора се осъществяват на енергийно ниво – писмено или телепатично.

– В Шамбала има ли представители на Луцифер?

– В Шамбала има само чисти матрици! Там попадат само най-достойните, духовните, мъдрите и извисените от расата. Тези, които са допуснали намесата на Луцифер в живота си и са вървели в неговия път, те не постигат духовно ниво и не са достойни да пребивават в Шамбала. В известен смисъл може да се каже, че Луцифер е някакъв бог на Черното братство, защото техните представители черпят сили, знания и умения от неговите потенциали.

– Коя планета обитава Луцифер? – обади се отново Георги.

– Луцифер не обитава конкретна планета. Той е

енергия и пребивава в пространството. Луцифер може да присъства винаги и навсякъде, но когато расата и планетата ѝ са преминали през изпитанията, уроците и духовния преход, когато тяхното ниво на съзнание и мъдрост се повишат в такава степен, че въздействието на Сатаната – Луцифер не се възприема и не се допуска, тогава расата не се поддава повече на провокации.

– В Новия Завет Сатаната е описан като “голям червен змей със седем глави и десет рога, а на главите му – седем корони” и е наречен “големият змей, древният змей”. Наричан е “дявол и сатана, който мами цялата вселена” (Откровение 12,3; 12,9), както и “княза на въздушната власт” (Послание до ефесяни, 2,2). Какво се крие в тези описания? Какво означават те?

– Означават една божествена тайна... Както Светлината има седем проявления, така и Сатаната, който произлиза от Бога и в ядрото си носи Светлината, владее нейните седем проявления. Седемте корони са символът на властта, която той иска да наложи чрез седемте си проявления. Десетте рога символизират десетте Вселени във Всемира, които иска да покори.

– Пак там, в “Откровение на Йоан”, се говори за битката между силите на доброто (Архангел Михаил и ангелите му) и Сатаната, който е победен и заедно с привържениците си е изхвърлен. След което настъпва хилядолетното Христово царство, по времето на което Сатаната е окован и хвърлен в бездна (Откровение 20,1-3). Покъсно ще бъде освободен за кратко (Откровение 20,7) и ще властва известно време над хората, докато не бъде изгорен в огнено езеро (Откровение 20,11).

– Разказва се за битката между Доброто и Злото, между проявлението на Бог и Луцифер на Земята.

– Това е Армагедон – битката между Доброто и Злото?

– Точно така, Армагедон е битката между Доброто и Злото във всичките му форми, проявления, времеви диапазони и пространствени измерения.

– Какво представляват небесните йерархии?

– Организации, в които членуват най-висши духовни представители от най-високо развитите общества на Вселената. Те са подчинени на Бог и управляват с по-

мощта на висшите, най-чисти Алфа потенциали.

– Учителю, да се върнем към тайните подземия на Ватикана, за които се твърди, че там се намират пластини от черен оникс, върху които е гравирано пророчество за последната битка между Доброто и Злото.

– Така е, пророчества, гравирани върху пластини от черен оникс, съществуват и те са били изработени преди около 10 500–11 000 години от представители на Земната раса, за да съхранят знанията си за времената. Подобни пророчества има записани и върху други материални носители, които предстоят да бъдат открити.

– Но не допускам, че съществува договор между Хитлер и Сатаната, подписан с кръвта на двете страни.

– Няма такъв договор. А древните пластини са изработени от посветени жреци, които са се занимавали с рисуване, гравирание и резбарство.

– Учудвам се как в някои църкви се появяват различни подписи на Люцифер и се считат за сигурни доказателства. Това според мен е невъзможно.

– Според теб, да... – Учителя повдигна вежди и между тях се появи рязка вдлъбнатина. Тя, вдлъбнатинката, винаги си беше там – на челото, знаех, че е белег за силна интуиция, и когато игуменът повдигнеше вежди, тя се уголемяваше и правеше впечатление. – Сатаната или Луцифер може да се подписва по различни начини, Михаиле. Той е проявление на много енергии и, в зависимост от случая, може да използва различни подписи, за да се идентифицира. През вековете е имало контактори, с които Сатаната е осъществявал връзка. След такъв контакт Сатаната, както и всички проявления на други сили в пространството и Вселените, трябва да легитимира присъствието си с определен подпис, символ или знак. Истина е, че в църковните архиви са попадали такива писмени документи за контакти с различни същности.

– Ще питам за мумията, но според мен тя няма нищо общо с написаното – че е мумия на дявол.

| – Мумията, открита в саркофага под олтара в църквата "Св. Антоний", е на жена, развила изключително рядка малформация в генетичната си програма и тя е

довела до изменения във физиката ѝ и образуването на копита, рога и удължаване на резците. Такива генетични промени са се случвали и на други хора по света, но те са били погребвани и останките им не са запазени. Малформациите могат да бъдат и различни от тези на откритата мумия. А що се отнася до пророчествата на падналия ангел, които се пазят със седем печата от 1566 година – те са пророчества, написани под диктовка от монах-отшелник. Той ги е предал на църквата, но тъй като Ватикана официално отрича контактърството и ясновидството, обявява монаха за отрекъл се сатанист и като такъв той се запомня в историята.

– Какво ще стане с Ватикана, когато всички тайни излязат наяве? Ще продължи ли да бъде ръководен орган на католицизма?

– Ватиканът ще просъществува още не много дълго време. След оповестяването на тайните, които се крият от хората, постепенно влиянието и функциите на Ватикана ще намалеят. Ще се сложи край на папската институция и държава.

– Когато институцията престане да съществува, каква ще е съдбата на огромните ресурси, с които разполага Ватиканът – сгради, злато, древни ръкописи, книги, статуи?

– Безпокоиш се за съдбата им? Архивът ще бъде разсекретен, а библиотеката ще е отворена за посещения. Ценностите ще преминат в различни музеи и експозиции. Имотите, сградите, богатствата ще бъдат разпределени между много организации, сдружения, институции и т.н. Ще бъдат използвани, по различни предназначения, за добруването на хората. Служителите на Ватикана ще бъдат освободени от заеманите постове и всеки сам ще определи пътя в бъдещия си живот. Това е лично право на всеки човек.

– Искам да се върна към една тема, която сме разисквали, а именно темата за Вавилонската кула в Черно море. Била ли е свързана с подводни градове?

– Не, не, Вавилонската кула е изградена като самостоятелен, единичен, изолиран обект и не е свързана с подводни градове. Тя е била изградена на сушата,

тогава не е имало все още море. До нея се е достигало само по суша. Единственият път, който водел до Вавилонската кула е бил добре охраняван.

– Къде точно е била изсечена фигурата на жената в Мадарският конник, за която ми спомена, но която отдавна е разрушена от времето?

– Жената е била изсечена пред конника. Запазена е само фигурата на конника, защото е била по-дълбоко изсечена в скалата.

– Игумен Гавраиле, – обади се Георги, – може ли в днешно време, посредством някаква специална техника, да се проведе разговор с делфин? Нали се твърди, че делфините може би ще наследят някога човека в своето развитие на Земята?

– Не може да бъде осъществен подобен разговор, тъй като все още няма такава техника, с помощта на която да разговаряме с делфините. Техният звуков начин на комуникация още е непознат и недостъпен за цивилизацията.

– Игумен Гавраиле, а новите деца, които ще се родят, от коя раса ще бъдат? От новата шеста раса, или от шестата подраса на петата раса, както е писал един „много знаещ човек“?

– И къде си прочел това велико разкритие – шеговито попита игуменът. – Да не би пак в оня вестник...

– Че къде другаде. Попаднах на това известие в сайта на вестника, видях кой е авторът на статията и реших да прочета каква е новата му теза, може би някой нов бисер.

– Няма що, открил си го. Явно имаш време за губене... И престанете с този човек, чието име се превърна в синоним на посмешище... Казах ви преди – не е виновен той, че му публикуват бисерите... И не само неговите... А сега ето какво ще ти кажа за новите деца – те ще са от Новата шеста раса!

След сконфузения Георги, брат му Димитър продължи с въпросите:

– Прочетох някъде, че зад слънцето има и още едно невидимо слънце. Ако това е вярно, на невидимото слънце съществува ли живот?

– Информацията, на която си попаднал, е вярна. На невидимото Слънце съществува природа и форма на живот, но те са непонятни, невидими за нас, хората, при сегашното ни ниво на развитие. Там всичко е в променлива форма и състояние, а обитаващите го същества са фини и ефирни, с изключително високо ниво на развитие.

Георги насъбра кураж, изкашля се, и заговори така, сякаш говореше на себе си, без да очаква отговор:

– За кулата в Пиза пишат, че ако още малко се наклони и ще се срути. Мисля си, че под нея се намират някакви скрити съоръжения, които я крепят...

Игумен Гавраил ни погледна, стрелна с очи Георги и леко го смърри:

– Не изземвай прийоми на Михаил! Под кулата в Пиза няма нито подземия, нито тайни съоръжения. Кулата не пада благодарение на изключително прецизното ѝ изграждане, а и през последните години се приемат и доста укрепителни дейности.

ЗЛАТНАТА МЕНОРА

Отварям куфарчето, в което държа отпечатани материали, все още чакащи реда си за отговор, повдигам с ръка купчината листове и едва не възкликвам: "Господи, остават още твърде много". Да е жив и здрав игумен Гавраил! Успокоявам се с мисълта, че Учителя все ще отдели време, за да задоволи любознателността ми. Не е лесно човек да е на негово място... Изисква се огромно търпение, много знание и най-вече любов към Бога и ближния!

Взех първия лист, поставен най-отгоре, и започнах да чета написаното, за да си припомня за какво се отнася. Ето какво съм записал:

Една древна и все още неразгадана тайна за многообразието на материалните изяви на Бог и светлината е Златният свещник, наричан Менора. Според Библията предписанията за изработването на седемстволния свещник (светилник) са дадени от Бог на Мойсей на Синайската планина. Свещникът е направен от чисто злато, с тегло около четиридесет килограма и се намирал в "скинията на събранието", когато евреите са скитали из пустинята. По-късно се съхранявал в Храма, до завоюването на Втория храм от Тит.

Има сведения, че през 586 г. пр. н. е., при превземане на Соломоновия храм от Навуходоносор, десетте изработени Менори са унищожени, но еврейската легенда твърди, че те са били скрити на тайно място и след завръщането на евреите от вавилонски плен са пренесени във Втория храм. Йосиф Флавий съобщава, че по време на служба във Втория храм се ползвала само една златна Менора и тя била Менората, взета от император Тит, син на Веспасиан, която била принесена в дар и поставена в построенния храм на римската богиня на мира.

В някои ръкописи се съобщава, че тази Менора отново е била взета при разграбването на Рим от вестготите

на Аларих през 410 година, а според други – отнесена в Картаген от вандалите през 455 година. Прокопий твърди, че корабът, който се отправя към Картаген, потъва и Менората се намира на дъното на Средиземно море.

Непотвърдени сведения съобщават, че Менората е върната в Рим от пълководеца на Юстиниан – Велизарий, при повторното завладяване на Северна Африка и Картаген. Според други сведения, Менората е върната от Юстиниан в Ерусалим, но в християнски храм.

При разграбване на свещения град от персийския цар Хосров II, през 614 г., Менората е претопена. Последните сведения за нея са, че кръстоносците от Четвъртия поход, които завладели Константинопол (1204 г.), отнесли Менората отново в Йерусалим. Доказателства за това обаче липсват и следите на чудотворната Менора са загубени.

Какво представлява Менората? Менората, наричана от евреите Светилника на Мойсей, е златен свещник със седем разклонения, украсени с чашки за миро. Свещникът е бил поставен в Соломоновия храм, като клоните му сочели север-юг и олицетворявали тъмнината и светлината. Тежал е около четиридесет килограма.

Символичното значение на Менората се определя като аналог на сътворението на света от Бог за седем дни, а стволът – знаков празник на отдиха. Смятало се, че свещникът олицетворява Небесното дърво на светлината.

Един от най-древните символи на юдаизма, редом с Давидовата звезда и вторият по важност предмет след Кивота със скрижалите на завета, е Менората – религиозен атрибут, изобразен на герба на Израел. За това какво символизира свещникът съществуват многобройни версии. Според юдаизма седемстволната Менора символизира Божествения свят, мъдростта, божията защита, възраждането, еврейския народ, живота, юдаизма, приемствеността и чудото. Филон Александрийски и Йосиф Флавий приемат, че седемстволната Менора символизира седемте известни планети на Слънчевата система. Числото седем за евреите изразява разнообразието и хармонията на природните сили, сътворени

Реконструкция на Менора.

от Миросъздателя. Средният ствол това е съботата, а останалите шест клони са основните посоки на света, както и "горе и долу".

Дочитам написаното и решавам, че днес ще помоля игумен Гавраил да... и той се появява на вратата усмихнат, сякаш по поръчка.

– Разбрах, че желаш да си поговорим – започва той и посяга към листовете, които държа в ръката си.

Игуменът сяда на стола и се зачита в записаното. Чете внимателно, понякога се връща и прочита повторно някой пасаж, като леко помръдва с устни. Гледам го и си мисля за избрания от него път – да бъде духовен

ръководител в прекия и езотеричния смисъл на думата. Пастир на местното църковно паство и пастир на такива като мен.

Изпратен в манастира по воля свише той бе кристал, свързващ с невидима връзка Божествения свят и хората. Но пак ще повторя, че преди всичко той е човек с голямо сърце.

– Смятам, че си записал в най-общи щрихи необходимия материал за Менората. Така е, нищо конкретно не се знае за съдбата и произхода ѝ, нейната тайна те вълнува и искаш да я изясниш – каза игумен Гавраил, след като прочете написаното за свещника. – Ще започна с това, че император Тит действително изнася от Йерусалим златна Менора и я дарява на храма на богинята на мира в Рим, но това не е свещената златна Менора, а нейно копие. Истина е и това, че по времето на Четвъртия кръстоносен поход кръстоносците връщат в Йерусалим едно от копията на златната Менора. Можеш ли да предположиш, кой е направил копието на Менората?

– Според написаното в библията...

– Остави библейските неточности – махна с ръка игуменът. – Копието е направено по заповед на цар Соломон. По негово нареждане са били изработени общо седем копия.

– По времето на цар Соломон ли е изработена Менората?

– Казах, че по заповед на цар Соломон са изработени седем копия на Менората.

– Учителю, не мога да не попитам къде се намират копията.

– Не се и съмнявах, че ще попиташ. Очаквах въпроса ти. Предсказуем си... Да уточним тогава какво къде се намира. Записваш на диктофона, нали?... Добре, три от копията на златната Менора се намират в подземията на Соломон, където тамплиерите навремето не са успели да проникнат. Две копия се намират в подземия на тамплиерите. Едното копие е във Франция в Каркасон, а второто – в подземие на тамплиерите, намиращо се на Североизточния бряг на Шотландия. Едно от копия-

та е претопено и вече не съществува. Седмото копие е попаднало в съкровищница на византийски император, която е била разграбена, а богатствата разпръснати на различни места и така то се намира на територията на Мала Азия, по-точно в подземие на север от Адана и на югоизток от Анкара.

– Учителю, не спомена кой е изработил първата, оригиналната Менора.

– Това, което ще ти разкрия, ще се противопостави на вече записаните в Библията исторически събития, приети за истина. Истината обаче е друга, защото оригиналната Менора е била изработена не от Мойсей, а от атлантите, подарена е на първотраките след установяването им в свещените земи – българските. Тя се е предавала от владетел на владетел, без значение в коя част от земите на траките е властвал. Условието за предаване и наследяване не е била родовата връзка, а степента на посветеност.

¶ – Менората е принадлежала на траките-българи? – възкликнах изненадан.

¶ – Да, Ученико, истинската Менора е дарена на траките и е била притежание на последната тракийска владетелка! – Затаих дъх, знаех коя е последната тракийска владетелка и все пак... – Принадлежала е на Бастет! На Савската царица! На царицата на южните тракийски племена! – и Учителя, с патос в гласа, изброи няколко от имената ѝ. – Да, принадлежала е на бащата на Бастет – владетел на траките! Тя получава Менората от баща си, преди да го наследи на трона.

Да кажа, че чутото предизвика в мен вълнение е твърде слаб израз на обзелата ме еуфория, която избухна в душата ми. Не казвам гордост, ама си е точно греховната дума Гордост! След като се успокоих, попитах:

– Предполагам, че знаеш как се е казвал бащата на Бастет?

– Казвал се е Севт-Хор и е бил високо посветен.

– Севт-Хор? Той бог Хор ли е, или името му има някаква връзка с бог Хор?

– Не е бог Хор и няма връзка с него – все така телеграфно ми отговаря игумен Гавраил.

– Логично е да има родство със царете... Севт?
– И с тях няма родство... Съвпаденията в имената не всякога са в тясна зависимост и невинаги имат родов признак.

– Къде е...

Спогледахме се и едновременно се усмихнахме. Учителя до болка познаваше реда на моите въпроси. Можех само да започна и... И той вече знаеше какво ще питам.

– Погребан е североизточно от гробницата на дъщеря си.

– Моля те, разкажи ми още нещо за семейството на Бастет.

– Михаиле, бащата на Бастет е бил пряк потомък на Алвех и Гаинати. Майката на Бастет умира, когато тя е била на четири години, при раждането на брат ѝ, който израства като слабо и болнаво дете и умира също млад, едва на деветнадесет години. Седем години след смъртта на майка ѝ, баща ѝ се жени повторно за тракийка от знатен род с благородническо потекло. Втората майка на Бастет е имала дъщеря от първия си съпруг, който е починал девет години преди това. Доведената сестра е била със седем години по-голяма от Бастет. Наричала се е Дендера и е била високоинтелигентна, търсеща духовни знания. Те са станали много близки още в първите дни от запознанството си, постепенно Дендера се превръща в най-близкия и доверен човек на Бастет. От нея тя се е учила и усвоявала знания и мъдрост.

– Дендера се намира в Египет. Каква е връзката?

– Тук вече има връзка... Дендера се е казвала съпругата на първия фараон, поставил началото на фараонското управление в земите на България. Наричал се е Алвехтосепт I. Името му съдържа името на първия бял мъж – Алвех.

– И той е погребан някъде...

– Погребан е северно от Варна, в обособено за целта място. И помни, всички древни владетели в земите на България, включително и додинастичните фараони, са били духовно посветени, в различна степен, но не всички са владеели древните знания и умения.

– Прекъснахме за съпругата му... – посетих го аз.

– Не съм забравил... Тя е била много мъдра и е притежавала големи знания и сила. Умеела е да лекува с помощта на енергиите и мисълта си. Била е обичана и почитана и нейното име се е предавало през поколенията, така то е стигнало и до земите на днешен Египет, където кръщават на нейно име град Дендера. Сестрата на Бастет също е носела това име в чест на древната Дендера.

– Така наречената “Жена котка” и Савската царица едно и също лице ли са?

– Да, едно и също лице са. Бастет е била уважавана и ценена от много владетели заради знанията, силата и мъдростта си. Владетелят на Египет, живял по тези времена, също е почитал Бастет и в нейна чест е поръчал изработването на много статуетки, релефи и скулптури, изобразяващи я като жена-котка. Египтяните я възприемат като Богиня.

Помнех, че след смъртта на Савската царица Соломон пренася от Офир и Пунт в своето царство не само същюценности, но и голяма част от писмените архиви, библиотеката и документите на царицата, с цел да ги съхрани за поколенията.

– Соломон е взел и Менората? – попитах предпазливо.

– Взел е това, за което писа! Не е взел Менората. Тя никога не е напускала българските земи.

Олекна ми. Менората е била притежание на посветените тракийски царе, но къде се намира сега?

– Учителю, запазена ли е Менората и...

– Съхранявала се е в двореца на Савската царица в столицата ѝ Савара, а след нейната смърт – в гробницата ѝ! Бастет, или царицата на южните тракийски племена, е тази, която показва Менората на цар Соломон и с нейно разрешение той нарежда да се изработят копия, като лично подбира майсторите. А що се отнася до Менората, занесена в Рим, а в последствие и в Константинопол, тя е едно от тези копия.

– Учителю, храмовата Менора при евреите е и символ на седемте заповеди и на седемдесетте народи на света. Запомнил съм, че Менората представлява единство-

то на Твореца, мъдростта на Тора и олицетворява интелекта. Била е направена от един къс самородно злато. Седемте клони на Менората символизират седемте заповеди, дадени на народите на света. Има описание, че на Менората са изработени двадесет и две чашки, съответстващи на 22-те букви от библейския език, на който е написана Тора, и по който е бил създаден целият свят. Цар Соломон, следвайки указанията, предадени му от пророка Моше, поставил в Храма десет Менори. Така в Храма имало всичко седемдесет пламъка, символизиращи седемдесетте народи по света, задължени да изпълняват седемте заповеди на Ноах, които Всевишният дарил на цялото човечество. А според теб какво олицетворява Менората, Учителю?

– Олицетворява четирите земни посоки, плюс горе и долу, а седмият – средният, главният ствол е ядрото, началото, основата. Небесното или космическото значение на Менората е представено отново от основата – ядрото и произлизащите от него седем проявления на светлината в пространството.

– Нашите изследователи сравняват Менората със знака на Дуло – YUI, който също има седем части. Менората, като символ на светлината, има седем свещника – седемте планети, в които вярвали древните българи. Като доказателство за това се приема и Бронзовата розета, намерена в Плиска и датирана от IX век. Ето какво пише по този въпрос Милош Сидоров:

“Една от отличителните черти на “българианската” от юдейската Менора е хоризонталната черта, която разделя Земния (“втория етаж”, “клонките”, т.е. “племената”) от Небесния свят (“третия етаж”, т.е. “светлината”).

Интересното е, че “българското дърво на светлината” или българската Менора в корена и стеблото си образува буквата “Азът”.

Това е основополагащ знак на българите: първата буква на глаголицата, преминала после в кирилицата. “Азът” е човекът, личността, главното, което е дадено на индивида. Вековната история на българите показва, че “Азът” е тяхната същност – силен и неизкореним.

Този знак, или първата свещена буква, има графическо изображение + със седем точки...”

“Българинът трябва да опознае собствената си идентичност и да преоткрие заложената в него “Български аз” и да заживее по своите си закони и морал...”

... Всъщност става въпрос за човешките права и възможности. Това разбиране хармонира с равенството на хората, с тяхната суверенност, а това са и идеите, които са възприети от Свободното Зидарство...”

“... Всеки човек на земята представлява определена ценност, част от безкрайния Космос и част от “Големия Аз” на човешката цивилизация...”

– Българският знак IYI е графично изображение на Менората според космическите геометрико-графични принципи. Основата представлява ядрото на народите – траките, а разклоненията това са клоновете на разселващите се траки. По същия начин Менората е стилизирана в буквата “Азът” и дава същата символика.

Спрях да записвам, повдигнах глава и погледнах към игумена, който бе престанал да говори.

– Има нещо неясно ли? – учуди се той. – Мисля, че добре се изразих. Менората е залегнала в изписването на първата буква от българската азбука “Азът”. От своя страна “Азът” – Менората, е символът за произхода на народите от ядрото – българите, или траките, или арабите.

– Затова ли българският знак IYI е свързан с Менората?

– И поради тази причина. Свещникът Менора първоначално е даден на траките, а впоследствие е бил и личен знак на Авитохол.

– Учителю, ти каза, че небесното или космическото значение на Менората представлява основата – ядрото и произлизащите от него седем проявления на светлината в пространството. Кои са тези седем проявления на светлината в пространството?

– Трябваше да поясня... – поклати недоволен глава. – Основата – ядрото и произлизащите от него седем проявления на светлината изразяват космическото значение на светлината. Седемте проявления на светлина-

та се отнасят до седемте различни енергийни стойности на светлината, които са познати на Висшите сили, развитите цивилизации и високо посветените.

– И кои са тези седем стойности и проявления на светлината?

Игуменът поклати отрицателно с глава и разтвори безпомощно ръце:

– Ще дойде време, когато те ще се разкрият и пред земната раса.

Разбрах, нямаше право да разкрива тази тайна.

– В сведенията, които намерих за Менората, и които ти прочетох, пише, че тя е изработена от един къс злато.

– Не е така, истинската Менора е била изработена от разтопено злато, не от един къс. Височината ѝ е била деветдесет сантиметра, а разпереността ѝ (ширина-та) – шестдесет сантиметра. Тежала е седем килограма. Както Менората, така и копията ѝ са имали по седем чашки. Отделните чашки нямат индивидуална функция. Те действат като едно общо цяло.

Какво се замисли, Ученико?

– Мислех си, че свещникът Менора не е ценен заради златото, което тежи седем килограма, а защото е имал и друго предназначение освен символиката, която е изразявал.

– И какво друго предназначение е имал според теб?

– Припомних си казаното от теб за златните маски на тракийските владетели и тяхната функция за връзка с Акаша... Мисля, че свещникът Менора е имал същата функция, а не е служил само като обикновен свещник.

– Правилно си предположил. Така е, първата, истинската Менора е имала и друго предназначение освен символиката, която е изразявала. Поставена на правилното място и под правилен ъгъл, – игуменът наблегна на думите: *"на правилното място и под правилен ъгъл"*, – тя е действала като ключ, задвижващ механизма за връзка с Акаша, с представители на цивилизации от други светове. Менората е стояла в личните покои на Бастет, а когато царицата се е усамотявала в храма си е взимала Менората със себе си, за да я позиционира на правилното място за осъществяване на контакта.

– Ако нямаш нещо против, ще ми обясниш ли какво имаш предвид, като казваш да бъде поставена *“на правилното място и под правилен ъгъл”*?

! – Ами щом се налага – усмихна се с характерната си усмивка и поясни: – Поставянето на Менората на правилното място означава, че трябва да се постави върху специална кристална плоча с дебелина около 25 сантиметра, в която са вградени миниатюрни пирамиди. Когато Менората се постави на определеното ѝ място върху плочата, пирамидите се задействат и започват да излъчват определени енергийни потенциали, които преминават през вградените в Менората кристал, свързват се с честотите на Акаша полето и така се осъществява достъп до необходимата информация.

– Това означава, че копията на Менората не могат да правят връзка с Акаша. Те са само златни копия без специални функции...

– Такава е истината! Копията на Менората не могат да осъществяват връзка с Акаша. В тях няма вграден кристал, който служи за контакт с полето на Акаша.

– Учителю, пропуснах да попитам кой е бил първият тракийски владетел, на когото атлантите дават Менората?

! – Връчват я на основателя на първата тракийска държава – Алвехтосепт II.

– А след него? Нали е имало и други, докато достигне до Бастет.

– В гробницата на Бастет, където се намира сега Менората, има документи, в които е описано кога и при какви обстоятелства е била предавана от владетел на владетел. Описани са ритуалите и имената на владетелите, техните владения, общества и традициите. Един от владетелите, притежавали Менората е бил и цар Резос.

Учителя спести имената на другите тракийски царе. Не трябваше да навлизам по-дълбоко, затова казах:

– Глаголицата е космическа азбука.

! – Да, глаголицата е космическа азбука! А езикът на араните или траките е космичен език, който се използва и от други цивилизации, но с променени фонетични особености.

– Говори се, че страната ни е тръгнала назад след премахването на двойното **Ѣ** от българската азбука.

(Ят, двойно е или е-двойно (на старобългарски: **Ѣть**) е названието на тридесет и втората буква **Ѣ** от старата кирилица или на тридесет и третата буква от глаголицата **Ɑ**, както и на звука, който те предават. Днес кирилската **ят** вече не се използва в официалния правопис на нито един славянски език, но продължава да се употребява в църковнославянски текстове.)

– Буква **Ѣ** има своята енергийна стойност, но премахването ѝ от българската азбука не е свързано със срива на България през годините.

– Каква е причината за премахването ѝ? Знае се, че премахването на буквата **Ѣ** (двойно **Е**) е предизвикало негодувание сред българската интелигенция.

– Двойното **Е** е премахнато от българската азбука без конкретна причина. Промени настъпват в много езици и са свързани с осъвременяването или опростяването им. През годините езиците се променят, а с тях и писменостите. Не е необходимо връщането на двойното **Е** в азбуката и в писмеността ни.

Слушах и записвах разкритията на Учителя, изненадан и развълнуван, че свещникът Менора, божественият символ на траките, по право принадлежащ на българите, се намира в нашите земи, при българския народ, на когото е даден от атлантите и е запазен в гробницата на Бастет до Малко Търново...

ОЩЕ МНОГО ВЪПРОСИ

Извинявайте, скъпи читатели, ще кажете, че не ви оставям на мира с моите издирвания за истинското име на Уилям Шекспир. По този повод изпратих запитване до дружеството "Приатели на Шекспировата църква" в Стратфорт, Англия, където се намира гробът му, с молба да уточнят надписите на надгробната плоча. Отговорът, изпратен от там е следният:

Уважаеми господине,

Общовъзприето е мнението, че погребението е на Уилям Шекспир заедно с погребения на други членове от семейството му. Макар че надгробният камък е износен, ясно е изписано, че това е Шекспир и той е погребан тук, поради важното положение, което е придобил като е купил титлата на "събирач на църковния десятък" (lay rector), а не поради славата си на поет.

Поздрави: Дейвид Уотън,

Секретар на борда на „Приатели на Шекспировата църква“

Parish Centre Old Town Stratford Upon Avon

CV37 6BG

Препрочетох още веднъж отговора и разбрах, че в изследванията си съм там, откъдето започнах! Преписах съдържанието и тръгнах да диря игумен Гавраил. За моя изненада го открих до вечерното ни огнище, седнал на тревата заедно с Димитър и Георги. Приблизих се до тях и видях в огнището тлеещи въглини, а двамата братя държаха в ръце по едно бяло калайдисано котле. На тревата до тях бяха поставени пчеларско духало, с което с пушек се прогонват пчелите, и тавичка с малко калай, нишадър и парче плат, различни котлета. Поздравих, седнах до братята и с интерес загледах котлетата. Бяха празни, но те ги разглеждаха много внимателно...

– Да ти е нужен калайджия? – весело рече Димитър и подвикна: – Калайджиятааа, калайджиятааа, калайдисвам тенджери, тиганиии, котлиии...

– Сами си калайдисвате?...

– В днешно време да си виждал калайджии? – отвърна Георги. – Сами си калайдисваме котлетата. Майсторът калайджия е игумен Гавраил, ама и ние можем. И теб ще научим...

Стана весело, игумен Гавраил видя листовете в ръката ми, попита за съдържанието им и поиска да прочете отговора, получен по електронната поща.

– Какво друго очакваше да получиш? – попита той, след като изслуша прочетеното. – Да, върху надгробния камък, е записано името Уилям Шекспир, но знаем, че това не е истинското име на гения.

– Не разбирам каква тайна се крие в истинското име на Уилям Шекспир, че не го разкриваш? Ако трябва да остане скрито за хората, то можеш спокойно да ми кажеш, че не се разрешава и толкова.

– Както преди ти казах, в името на Шекспир няма никаква тайна. След време, когато се открият все още неизвестни негови документи и ръкописи, ще се установи и истинската му самоличност.

– Разбрах, излишно е да продължавам проучването. Да превключа на друга тема?

– Превключвай! Превключвай, периметрите, с които боравиш са безкрайни, така че давай. Слушаме те.

– Искях да попитам дали скалите при Лъвската глава на река Ропотамо са космичен ориентир, както Белоградчишките скали и...

– Не, не са. По времето на изграждането на светилищния комплекс те изобщо не са били нито проектирани, нито създадени за космичен ориентир.

– Учителю, сега от югоизточния край на морето да преминем към североизточния – от Приморско към Варна. Ще те питам за Побитите камъни.

– Мислех, че ще ги пропуснеш, защото те не спадат към светилищата – със задоволство рече игуменът. – Побитите камъни са на повече от петдесет милиона години. Съществували са още по времето на цивилизации

ята на лемурийците. В този район е изградена база, в която е имало лаборатории за анализи и изследвания, транспортни коридори, слизащи под земята и свързващи базата с подземни градове и центрове в радиус от около 1000–1200 километра. Побитите камъни не са използвани за космически ориентири. Били са разположени на групи със строго предназначение в зависимост от целта: едни групи от тях са използвани за лаборатории, други за транспортни бази.

– Не съм приключил със светилищата, Учителю...

– Знам, при теб няма приключване... Светилището при Бузовград ли е на ред? Май, че да. Тогава да поясня, че една част от скалите на Бузовградското светилище са били пригодени като карта и показвали връзките между Слънцето и Земята, Венера и Юпитер, а втората част на светилището представлявала карта на Сириус и показвала връзката ѝ със Земята. И за да не задаваш следващия си въпрос, отговарям ти веднага. Погледнато отгоре, светилището на Белинташ е представлявало карта на Слънчевата система и взаимовръзките между планетите и Слънцето.

– Игумен Гавраиле, – намеси се в разговора Димитър, – брат Михаил писа, че Вавилонската кула се намира в неутрални води, на изток от Несебър и на запад от Анкара. Аз лично не разбрах какво точно е било нейното предназначение. И още нещо, под кулата има ли подземни градове?

– Казах ви, че кулата е използвана само и единствено да "превежда" данни, идващи от извънземни информационни банки в Галактиката. Поради тази причина, под нея няма подземия, тунели, които да я свързват с други обекти, бази или градове.

– Благодаря, игумен Гавраиле, – продължи Димитър, – ще попитам за още нещо, което брат Михаил не уточнява в книгите си. Отнася се за астрологичния знак, под който се намира България. Питам, защото едни поставят България под един знак, други под друг.

– Хмм – многозначително произнесе игуменът, постоя замислен за миг и добави: – Ако говорим за първите арани или траки, заселили се по тези земи, и които са

започнали да създават своето общество, под формата на държава, то това се е случило през месеците март-април, т.е. под знака на Овена. Официалното обявяване на организираната държава, на територията на днешна Североизточна България, е станало около осем месеца по-късно, т.е. някъде в началото или средата на декември, когато управлява знакът Стрелец.

– Тогава кой от двата знака е валиден? – обади се и Георги.

– Акаша определя знаците за създаването на Българската държава! И двата знака са валидни. Единият е първичното, неофициално основаване на държавата – моментът, в който араните са се установили тук, по нашите земи, със съзнанието за трайното си заселване. Вторият се отнася за официалното обявяване на държавата.

– Искам да попитам и за планетата Фаетон – взех отново думата. Така де, Димитър и Георги са заедно с игумен Гавраил през всички сезони на годината и могат да му задават колкото си искат въпроси, а аз... – Има безброй коментари, предположения къде се намира и как влияе на земята. Тази планета съществува ли и днес?

– Не съществува. След експлозията планетата се е разпаднала на множество части, които постепенно се дематериализират и сега в пространството няма никакви части от взривената планета.

– На тази планета е съществувала и цивилизация. Загинала ли е и тя?

– Част от цивилизацията на Фаетон се е преселила в периферията на Млечния път, на по-малка планета. Останалата част е била унищожена заедно с планетата. Цивилизацията на планетата била много развита, но в един момент е започнала да извършва непозволените опити и действия, използвайки висшите Алфа енергии, което довело до унищожаването на ядрото ѝ, а оттам и на цялата планета. Осъзнавайки предстоящата катастрофа, фаетонците започнали да търсят планети, на които биха могли да се преселят. Едно от местата, които са проучвали е била и Земята, но им е било забранено да се заселят на нашата планета. Информацията ми ня-

ма да бъде пълна, ако не ти съобща нещо, което не знаеш. Планетата Фаетон е съществувала в две огледални форми, населявани едновременно от една и съща цивилизация, която е умеела свободно за преминава през времевите измерения и пространства. Едната планета е унищожена, но огледалната съществува, съществуват и фаетонците, които са я обитавали. Когато другата планета загинала, част от спасилите се от взрива, както вече казах, се заселили на малка планета от Млечния път.

– Говорихме за меровингите, а пропуснах да разбера от кой клон на траките произлизат?

– От клона на траките, предвождани от Митон-Рест, които предприели разселване на Запад. Те получават името си от Меровех, който е пряк потомък на Митон-Рест от втория му син. Меровех е знаел произхода на рода си и историята му, спазвал е и някои от ритуалите на траките.

Георги повдигна ръка, искаше да попита нещо, игуменът му кимна одобрително с глава и той зададе въпроса си:

– Възможно ли е под Охридското езеро да има пирамиди? Питам заради трагедията с потъналото корабче...

– Под Охридското езеро няма пирамиди.

– А под стария български дворец до езерото? – проявих интерес аз.

– Ти може би усети пирамидите, намиращи се под стария български дворец до езерото. Да, там е имало база, в която са били позиционирани седем пирамиди, но те са преместени оттам още преди края на расата на атлантите. Следващите въпроси, Михаиле? Не се притеснявай, слънцето още не е залязло.

Засмяхме се, дори повдигнахме глави да видим къде е слънцето.

– Превключвам на други теми – пошегувах се аз. – Споменах в книгите си за голямото златно слънце на маите, което безвъзвратно е претопено и човечеството е загубило...

– Чакай, чакай, нищо не е загубено – меко ме прекъсна той. – Голямото златно слънце на маите е съхра-

нено в подземие. Претопен е негов дубликат, който не е с такава чистота на златото, а и изработката му не е била толкова добра, колкото на оригинала.

И този път игуменът ме изненада с разкритието. Един ден златното слънце на маите отново щеше да "изгрее"! Благодарих и зададох нов въпрос:

– Игумен Гавраиле, би ли могъл да ни разкажеш за рибите и животинските видове, които живеят в подземните реки и езера?

– Михаиле, ти превключваш въпросите си така, сякаш държиш дистанционно устройство. Трудно бих дал описания на рибите и животински видове, живеещи в подземните реки и езера. Те не са познати на съвременната цивилизация. Техни описания ще намериш в древните текстове и архиви, а екземпляри от тях са изложени в древните музеи, намиращи се в различни подземни градове, но знаеш, че те са скрити за сега от хората.

– Българските царе, секли ли са златни монети?

Братята, забравили котлетата в ръцете си, най-после се освободиха от тях и ги оставиха на земята.

– Секли са, но златните монети винаги са били в ограничена серия и са имали много висока стойност.

– Учителю, защо досега не е намерена нито една златна българска монета?

– Няма нищо чудно. Българските царе, секли златни монети са ги съхранявали в личните си трезори, които впоследствие са били предавани на наследниците им, а те от своя страна са ги прибавяли към своите трезори. През вековете златните монети са разпределяни в общо осем трезора, в различни съкровищници, на различни места. В следващите пет-шест години предстои да бъдат открити такива златни монети.

– Аспарух сякъл ли е златни монети? – вклини се в питането Димитър.

– Българските владетели още преди Аспарух са секли ограничен брой златни монети, някои от които са с различна форма, а не с общоприетата – кръгла. По днешните български земи ще се намерят монети и от времето преди Аспарух, както и от времето на неговото

царуване, а също и монети, сечени от Крум, Симеон, Борис I, Самуил, Пресиян. Всички те се съхраняват още в личните трезори на българските владетели и ще бъдат открити в различни подземия в земята на България. Броят им е малък. Всеки владетел е сякъл между седемдесет и осемдесет златни монети. Някои от тях са унищожени. В подземните съкровищници, в секторите с архивите, има точни описания на броя, изображението, формата, размера и датировката на монетите.

– Предполагам, че нямаш право да разкриеш къде се намират осемте трезора, но ако помоля поне за един? – почаках за отговор, но игуменът не каза нищо. – Поне за този на цар Симеон Велики?

– Трезорът на Симеон Велики се намира в подземие под столицата Преслав.

– Благодаря, Учителю. Ще попитам за едно неразгадано име, което всеки българин иска да научи, но няма никакви допълнителни сведения. Историята ги е отнесла във времето... – Опитах се да отгатна по лицето му дали и този път знае какво имам предвид, не успях и цитирах: “Прочее преди славяните нямаха книги, но бидейки езичници, четяха и гадаеха с черти и резки. Когато се кръстиха, бяха принудени [да пишат] славянската реч с римски и с гръцки букви без устроение. Но как може да се пише добре с гръцки букви: Богъ или животь, или *дзьло*, или *црькы*, или *уаіапніе*, или *широтъ*, или *іады*, или *ждоу* или *юпость*, или *іазыкъ* и други тям подобни. И така беше много години...”

– За “Буквите” от Черноризец Храбър – каза веднага той. – Какво искаш да научиш за тази личност? Той е един от най-блестящите представители на старобългарската литература.

– Учителю, името му е обект на множество хипотези. Никой досега не знае това неговото лично име ли е или е псевдоним. Идентифицират го с известни исторически личности като Константин-Кирил Философ, Климент Охридски, Йоан Екзарх, Наум, Черноризец Докс.

В. Н. Златарски през 1927 година изказва хипотезата, според която Черноризец Храбър и цар Симеон са едно и също лице.

– Навремето и аз съм правил много догадки. Но Черноризец Храбър не е Симеон Велики. Установих, че той е негов втори братовчед, който е учил в различни школи и е достигнал високо духовно ниво, получил е много знания, придобил е висока култура. Общите интереси сближават двамата братовчеди и те прекарват често заедно времето си в четене и беседване върху различни произведения и духовни трактати.

– Извинявай, но никога не съм знаел кой се пада втори братовчед на цар Симеон. Ще ми кажеш ли името му?

– Казвал се е Симон Крум!

– Това вече е друго. Благодаря, Учителю.

НОЩЕН ГОСТ

Бяхме привършили с вечерята и се готвехме да излезем навън, когато игумен Гавраил неочаквано заяви:

– Тази вечер ще имаме гост. И тъй като гостът ще пристигне по-късно, предлагам да го посрещнем с нашия вечерен огън... – замълча, огледа ни и посочи с ръка към гората: – Ще донесете ли дърва?

Отдавна не бяхме палили огън, затова се зарадвахме и не попитахме кой ще ни гостува, а бързо тръгнахме към гората, за сухи дърва, което ни отне не повече от половин час. Събрахме паднали сухи клони, донесохме и дебели цепеници от кухнята и ги струпахме на старото огнище, оградено с камъни. Бяхме готови за вечерния огън и госта. Седнахме около готовата клада и зачакахме.

Вечерта бавно пълзеше нагоре към манастира, беше покрила вече низината, гората и накрая се настани и при нас. Появиха се и звездите – едри и безмълвни, отнякъде долетя неясен звук, наподобяващ шум от криле на птица. В съгъстващия се мрак се очерта фигурата на игумен Гавраил, придружен от двете овчарки, който още отдалеч извика:

– Хайде, запалете огъня!

Димитър и Георги оставиха запалването на огъня на мен – “главния огнепалител” и аз побързах да поднеса запалената клечка кибрит към кладата. За миг огънят пламна, сухите клони се разгоряха, превърнаха се във факли и около нас заиграха весели пламъци.

Игумен Гавраил седна до огъня, кучетата заеха запазените си места от двете му страни – Ира отдясно, Рая отляво, и в очите им заблестяха светлините на пламъците.

– Гостът ще се ориентира ли в тази тъмнина, игумен Гавраиле? – попитах обезпокоен. – Да пътуваш на фарове по пътя нагоре е трудно.

– Не се притеснявай, той е свикнал да се ориентира и да намира пътища.

– Скоро ли ще дойде? Не се чува никакъв шум на кола – обади се и Георги. – Надявам се кучетата първи да го чуят...

– Ще дойде без кола – неопределено заяви игуменът.

Направи ми впечатление, че игумен Гавраил не обясни как ще дойде гостът. Според мен съзнателно не ни казваше, затова побързах да разбера:

– Но все пак как ще дойде – с мотор, с кон или пеш?

– Не знам – пак така неопределено отвърна той и едновременно пламъче освети загадъчната му усмивка. – Впрочем, мисля, че вече идва.

Обърна глава на страна и се загледа в тъмнината. Рая и Ира скокнаха на крака и извърнаха глави в същата посока, в която гледаше и игуменът. Погледнахме и ние, а там, от мрака на древната крепост, бавно към нас приближаваше висок силует, навлезе в осветеното от огъня пространство и видяхме, че това е мъж на около петдесет години. Игумен Гавраил бе излязъл пред огъня и с разтворени обятия пресрещна нощния гост. Дватама се прегърнаха, казаха си нещо и се обърнаха към нас. Станахме и ние, твърде учудени от необикновеното посещение, и зачакахме да видим какво ще се случи. Игумен Гавраил ни представи поименно на непознатия и, след като се ръкувахме с него, го покани да седне. Гостът се назова с името Сава.

Кой бе той? Откъде идваше? Как е влязъл в крепостта, без да го забележим, нито дори кучетата да го усетят? Използвал е тъмнината? Няма логика, можеше направо да дойде през входа на крепостта при нас, а не да ни заобикаля... Може би е трябвало да вземе нещо от крепостта? Но какво ще вземе оттам?

Мислите ми като вихрушка се въртяха из главата ми, много странно бе това гостуване. Не, човек не може да се движи нощем слепешката из непозната крепост, ако... Ако не притежаваше очи на котка или специално приспособление за нощно виждане. Не, не, и това не е. Не е фантом, седи цял целеничък пред нас – истински жив човек от кръв и плът. Впрочем...

Мъжът седеше спокойно до огъня и съзерцаваше играта на пламъците – светложълти, преливащи в основата до червено.

– Знам, че се питате откъде дойде нашият гост и защо едва в последния час ви известих за неговото посещение – заговори игумен Гавраил. – Сторих съзнателно това, исках да ви изненадам с необичайната му поява. Мисля, че тя ви даде повод за размисли и предположения и очаквам да сте намерили що годе верен отговор. Много пъти сме говорили за странстващи хора, притежаващи висок интелект и духовна извисеност, идващи от Шамбала. Рядко, много рядко се случва такова посещение и затова съм извънредно радостен, че тази нощ ние посрещаме такъв гост.

Изненадата ни остави безмълвни, щастливи и развълнувани, бяхме отправили поглед към лицето на госта, по което играеха светлините на огъня. След думите на Учителя настъпи тишина, дори пукотът от пламтящите главни не се чуваше. Наоколо се разнесе аромат на горски теменужки. Да, ароматът – вече знаех, мъжът до нас имаше божествена сила и излъчване...

– Мили приятели, – заговори бавно той и гласът му направо отекваше в сърцето ми, – дойдох по молба на игумен Гавраил, както вие го наричате. Дойдох също да се срещна и с вас, защото оценяваме вашето старание, човеколюбие, вярата ви в Бога и в Божествения промисъл на Всемира. Ще отговоря и на някои въпроси, които вие бихте могли да получите и от игумен Гавраил, но този път аз ще бъда с вас при вашите търсения. Можете да питате за всичко, което ви интересува.

Усетих странно спокойствие, после ме обхвана еуфория, душата ми сякаш летеше. Чух се да задавам въпрос:

– Уважаеми господине, моля да ми отговорите на един важен въпрос, който предизвиква спор между философи, биолози, физици, медици и астролози от векове – дали водата е само един от четирите елемента или е свръхматерия, която съхранява кода на живота в молекулите си. Казано е, че Бог е създал четири важни елемента: земята, водата, въздуха и светлината. Земя-

та е създал, за да бъдат хората добри; водата – за да бъдат чисти, въздуха – да мислят право и светлината, за да вървят в правия път.

Гостът изслуша въпроса ми, кимна с глава и гласът му – тих, с характерен тембър, отново отекна в сърцето ми. Чувах гласа му, а пред мен се разстилаше безкрайната синева на небето, дишах въздуха, струящ от него, после небето се сниши и се сля с водите на морето... Виждах водопади, реки и езера, откъдето пиех бистра вода, в далечината се издигаха планини, обрасли с дървета, чиито листа дишаха, издишваха и пречистваха въздуха, а долу, в полето, от земята поникваха семена...

– Михаиле, нали мога да ви наричам така? – кимнах, той продължи. – Водата не е свръхматерия. – Отново бях до огъня и слушах думите на госта. – Тя е субстанция, която, в различните части на Вселената – на различните планети, съществува под различни форми. Водата има памет и структура, която съхранява информация, кодове, емоции. Тя може да бъде използвана като преносител на информация, но хората са забравили отдавна тези знания. Може да бъде използвана за промяна на физическата материя, когато в нея са настъпили изменения, когато в телата на организмите започват заболявания на различни органи и системи. Водата може да предизвиква някои събития, ако в нея са заложили необходимите кодове и параметри за действие. Тя притежава изключително голяма сила.

Погледнах игумен Гавраил и в светлината на огъня видях одобрителната му усмивка. Знаеше отговора и се радваше на присъстващия гост.

Димитър и Георги, все още под влиянието на изненадата, стояха смутени. Димитър пръв събра смелост и започна:

– Господине, извинявам се, искам да попитам нещо, но не знам как да се обърна към вас...

– Наричайте ме игумен Сава – сърдечно отговори гостът и зачака да чуе въпроса.

– Игумен Сава, – заговори Димитър, – мнозина миряни ме питат какво е ракът. Чумата на двадесет и първи

век или древно наказание, което застига човека, от-
както свят светува?...

✚ – Ракът е придобита болест, която се проявява или като карма, или като следствие на трайни негативни мисли, действия, взаимоотношения. Раковите клетки съществуват във всеки един организъм, но се отключват само когато са предизвикани от някоя от горепосочените причини.

– Игумен Сава, наскоро говорихме с брат Михаил за книгите, които са съхранени в тайните градини на Енох. Какво съдържат тези книги?

– Това са книги, които съхраняват историята на Земята, на всички раси, които са я населявали и ще я населяват. В тях са записани законите, взаимовръзките, принципите на Вселената. Описани са взаимоотношенията на земните раси и извънземните такива; връзките с различните Вселенски учители, водачи, Богове и посещенията на някои от тях на Земята. Записана е Свещената космична философия и мъдрост на Вселената. Описани са и видовете енергии, техните потенциали, параметри, начини на използване.

И Георги се престаши. Стана, реши да зададе своя въпрос изправен до огъня.

– Игумен Сава, кои са "небесните пазачи"?

– Вашият въпрос е непосредствено свързан с голямата библиотека, съхранявала книги и други носители, дадени от космичните посетители и закрилници. Небесните пазачи са Пазителите на библиотеката с книгите и записките от времето, когато тя е съществувала на Земята и не е била скрита от хорските очи. Пазителите са били от различни Галактики и са част от Вселенската организация на звеното на Пазителите.

– А Енох? – попитах аз.

– Както вече ви е казал игумен Гавраил, Енох е първороден син на Гаинати и Алвех.

– Игумен Сава, – продължих аз, – кои са архангелите Вревоел, Бертил и Уриел, които поднасят на Енох "тръстиково перо за бързо писане" и той записва под диктовката им астрономически книги?

– Те са част от водачите на звеното на Пазителите и

имат в себе си цялата информация за Вселената. На тях е дадено правото да избират на кого да поверят знанието за Вселената, изцяло или частично.

– Моля ви да изясните кой е поздравил Енох “лично с гласа си” и накрая предизвикващ тъй наречения “потоп”?

– Един от главните водачи на Пазителите. Веднага след отпътуването му от Земята е имало земетресение, което е предизвикало голяма приливна вълна, но това не е потопът, унищожил Атлантида.

– Къде сега се намират книгите...

| – Игумен Гавраил вече ви е обяснил – когато араните тръгват от Атлантида, те отнасят книгите на Енох със себе си и сега тези книги се намират в подземието на двореца на Савската царица, в столицата на Офир и Пунт – Савара.

– Игумен Сава, – обади се Георги, който все още стоеше почитателно прав, – Ерих фон Деникен съобщава, че в пещерите на Еквадор съществува скрита библиотека от метални дискове. Има неясноти...

– Да, в пещерите на Еквадор съществува такава библиотека, в която е съхранена аналогична информация като тази, дадена на Енох.

– Моля за уточнение, ако е възможно – продължи стеснително Георги. – Къде се намира тази библиотека? Ерих фон Деникен прави описание, за което имам съмнение...

– Скрытата библиотека се намира на североизток от град Гуаякил, в посока към Кито, Еквадор.

Използвах паузата и попитах:

– Според сведение, получено от Ватикана, осемдесет от най-големите съкровища са на територията на България. Къде се намират тези съкровища?

| – Голяма част от упоменатите съкровища се намират на територията на България, както твърди сведението. Документите, с посочените осемдесет съкровища, са в тайните архиви на Ватикана и не са обявени официално. Някои от съкровищата са в подземията на Балик, Калиакра, Офир и Пунт, гробницата на Бастет, Музея под Витоша. Когато настъпи времето за тяхното раз-

криване, тайните документи и съкровища ще станат достъпни за цивилизацията.

– Учени създадоха изкуствена клетка и това постижение на генетиката предизвика протест сред много други техни колеги. Ще могат ли учените, създали веднъж жива клетка, да сътворят и изкуствен организъм?

– Да, скъпи приятелю, учени създадоха изкуствена клетка, но опитите им на тази основа да създадат изкуствен организъм, или изобщо изкуствен живот, ще бъдат неуспешни. Няма право както те, така и който и да е от Земната цивилизацията да създава матрици за човешки същества или за други живи организми, не програмирани от Висшия разум.

Пламтящият огън изведнъж застина. Горящите дървета, чиито пламъци се извисяваха високо нагоре в нощта и пръскаха милиарди искри, се превърнаха в илюзорна картина. Огънят не топлеше, пламъците не помръдваха, огънят не бе реален! Спогледахме се с братята, погледнах игумен Гавраил и разбрах, че чудото бе станало заради на въпроса, който сега щях да задам:

– Игумен Сава, какво представлява огънят? Няма учен на Земята, който досега да е дал определение за него.

– Защото отговорът е труден, Михаиле. Горящият огън, този, който палят хората, е само видимата обвивка – тялото на невидимия, духовния Огън.

– Означава ли това, че огънят има и невидимо духовно тяло?

– Означава, че всяка духовност, без значение от степента си на развитие, излъчва определени енергийни честоти, които в материално проявление могат да се визуализират в определен момент като огън, видимото проявление на невидимата, фина енергия на духовността.

– Ще задам въпрос и за видимото Слънце, за което се говори, че не е истинското Слънце, а само неговата външна, най-тъмна, най-плътна обвивка-тяло. Така ли е?

– Слънцето, което виждате е резултат на силните енергийно-топлинни лъчи, които се излъчват от периферията му. Видимото за очите е само илюзорната представа за истинското Слънце, което остава скрито,

поради своята фина енергийна мрежа в съществото на проявлението си и заради населяващите го фини, високо развити същества, които имат изключително чисто ниво на Алфа потенциали.

Огънят отново възвърна своята жизненост – топлеше, пламъците пареха, светлините му танцуваха по лицата ни и хвърляха сенки зад нас. Не знаех колко време бе продължила илюзията за вкаменения огън и за застиналия непарещ пламък. Беше невероятно – само секунди преди това огънят гореше!

Братята мълчаха, може би моите въпроси бяха и техни. Затова отново попитах:

– Игумен Сава, първоелементите на живота в Слънцето ли се съхраняват?

– Първоелементите, тези, които са били заложени в Първичната матрица, по която е създаден живота на Земята, се съхраняват в основната банка на Първоелементите във Вселената. Там е хранилището на всички Първоелементи, които се използват при сътворяването на живота на различните планети. След създаването на Първичната матрица на живота, се решава кои от Първоелементите да се зложат във всяка отделна планета. Подобни банки на Първоелементите има и във всяка отделна Галактика, в тях се съхраняват Първоелементите само за съответната Галактика. В по-късни времена са създадени и Слънчевите банки на Първоелементите, които съхраняват Първоелементите, заложени в матриците на живота на планетите, свързани с конкретното Слънце.

– Интелектът честотна вибрация с космически мащаби ли е?

– Интелектът е видимото проявление на индивидуалното ниво на развитие на всеки отделен индивид във Вселената. Той, следователно, притежава вибрациите на индивида и неговите потенциали. Като част от Вселената, човекът има вибрации, които, без значение от чистотата и нивото си, са част от нея, т.е. вибрациите на човека са част от космическите вибрации. Микрокосмосът, какъвто е и всеки отделен индивид, излъчва част от вибрациите на Макрокосмоса.

– Посветени пишат, че в “Планетарната Шамбала съществуват 144 йерарси – 72 мъжки и 72 женски същности. Владетелят на Шамбала изпълнява ротационна длъжност, а срокът на длъжността на днешния ѝ владетел – Ел Мория – изтича през 2012–2013 година.

...“Мъжката” обител на Шамбала се намира под връх Кайлас, а “женската” е под планината на “Майката на света” – връх Еверест. Двете планини (двата върха) имат свои кристали, състоящи се от сърдечните аспекти на Йерарсите и заедно са част от Кристала на Шамбала, в който, подобно на Вечния Огън, гори Нетленният Благодатен Огън на Твореца. Двете планини (двата върха) са пирамиди, намират се в затворен енергиен контур и постоянно взаимодействие. Между тях има тунел...”

Игумен Сава изслуша внимателно цитирания от мен текст и с жест на ръката показва, че казаното не отговаря на истината.

| – Михаиле, в планетарната Шамбала пребивават повече от 144 същности. Ел Мория е от Висшата Йерархия на Посветените и той периодично пребивава в Шамбала, но не е неин владетел. Мисията и задълженията, възложени му от Ръководството на Висшата Йерархия изискват присъствието му там в определени моменти. В Шамбала няма “мъжка” и “женска” обител. Има отделни зони и нива, но те са свързани с принципите и законите на Планетарната духовна структура.

| Кайлас и Еверест са пирамиди, част от огромен енергиен комплекс, и всяка поотделно притежава собствен уникален енергиен код, вграден в персоналния им кристал. Заедно с другите компоненти на комплекса, те образуват общия Кристал на Шамбала. Всички отделни компоненти са в постоянна взаимовръзка и взаимодействие помежду си.

– Игумен Сава, летаргията, като болест, е отдавна известна, но медиците не могат да посочат причината за възникването ѝ. При заболяването хората изведнъж губят съзнание и заспиват за няколко часа, но някои дори за години. Някога е имало и епидемия от тази болест. Особено през годините 1916 и 1927 стотици хиляди млади хора, най-вече жени, се превърнали в

живи трупове. Мнозина не се събудили никога и починали. Болестта била наречена "възпаление на мозъка, което ви прави уморени". Но и до ден днешен науката не може да открие причината на какво се дължи тази болест. Смята се, че тя се пренася от бактерии диплокок, като първоначално болестта започва с ангина. Как може да се обясни възникването на болестта и какво я причинява?

– Връщаме се към медицината – със задоволство в гласа отбеляза игумен Сава и мигом бях пренесен години назад, в зората на модерната медицина, в една голяма болница, където възрастен професор заявяваше категорично, че науката е безпомощна да даде отговор за възникването на болестта. – Михаиле, възможностите на съвременната медицина не са достигнали нивото, което може да открие причините. Но понеже се интересуваш за причините, ще ти отговоря, че летаргията е болестно състояние на клетъчно ниво в областта на някои мозъчни центрове. Състоянието на сънливост, апатия, мълчание и силно намалено съзнание, каквито са външните признаци на летаргията, се предизвиква единствено и само вследствие на проблеми в енергийната мрежа и центрове на съответния индивид. При такива нарушения на енергийно ниво, клетките, или по-точно ядрата им, в определени мозъчни центрове застиват и не произвеждат необходимите жизнени потенциали. Настъпилите нарушения в клетките се отразяват постепенно на целия организъм, а също и на поведението на индивида.

Помъчих се да си представя човешкия мозък и милиардите "светещи" ядра на клетките, които постепенно заспиват. После в един миг "угасват", не произвеждат нужните енергии, и в мозъка настъпва тъмнина, а по-късно смърт.

– Игумен Сава, какви са причините за тези нарушения?

! – Нарушенията в клетъчните ядра на определени места в мозъка са в резултат на увреждания в енергийното поле и енергийните центрове на индивида. Те могат да бъдат причинени от различни външни фактори,

като лоши мисли и поведение, силен стрес, както и от насочени негативни, увреждащи енергии към индивида от така наречените магии.

Излишно бе да питам игумен Сава за средствата, с които могат да се предотвратят уврежданията в човешкия мозък. Той съвсем ясно посочи причините – лошите мисли и поведение, силен стрес, както и от насочени негативни, увреждащи енергии към индивида от различни магии. Спасението бе в самите нас – да бъдем етични в отношенията си и да спазваме десетте Божии заповеди!

Георги заговори припряно, сякаш се безпокоеше някой да не го прекъсне:

– Игумен Сава, от години има различни легенди за обстоятелствата около смъртта на Наполеон. Учените не могат да установят какви са истинските причини за смъртта му – заболяване или посегателство е сложило край на земните му дни. Говори се, че е отровен с арсен от лица, които са били от близкото му обкръжение. Не е известно как е станало и пренасянето на тялото му през 1840 година от остров Света Елена до Париж. Негови ли са тленните останки, положени в Дома на инвалидите, или на майордома му Киприани, починал няколко години по-рано? Успял ли е да избяга Наполеон от острова и ако да, то къде е погребан?

– Наполеон не е избягал от острова. Бил е бавно тровен с малки дози арсен, който с натрупване в организма му е довел до неговата смърт. Тялото му е било пренесено от остров Света Елена с лодка до брега, а оттам до Париж със специално изработена голяма карета. Тленните останки, изложени в Дома на инвалидите са на Наполеон.

Георги благодари, седна отново, свил крака като йога, и вече с по-спокоен глас продължи:

– Игумен Сава, искам да попитам за православната църквата "Света София" в Истанбул, за която беше направен документален филм. Филмът е работен почти десет години... Екип от спелеолози и водолази слиза на дълбочина от 283 метра и заснема два подземни тунела, облицовани с камък. Предполага се, че византийският

император Теодосий II е преминавал по единия от тях, когато искал да стигне до Хиподрума, където някога се организирали конни състезания и гладиаторски битки, без никой да го види.

– Тунелите под “Света София” в Истанбул, действително са били използвани от Теодосий II за придвижването му до Хиподрума.

– Дали има и по-дълбоки подземия под църквата?

– Не, няма.

– Извинявам се, игумен Сава, под църквата останали ли са някакви ценности?

– Някога под църквата са съхранявани част от ценностите на императорите, но това е било за кратко време и те отдавна са пренесени оттам. Сега под “Света София” няма съкровища и богатства.

– Ще си позволя да попитам дали под голямата Синя джамия, в Истанбул, има тайни подземия?

– Георги, под Синята джамия в Истанбул има три неголеми подземия, в които се влиза през таен вход, намиращ се, зад плоча с колона, в западната част на джамията. В тези подземия се съхраняват много книги и предмети, принадлежали на висшите духовници.

– Игумен Сава – включи се и Димитър в разговора, – точно под купола на “Света София” се намира, зазидан на пода, капакът на главното водохранилище, което е на дълбочина дванадесет метра. Освен това археолозите са открили две стаи с площ от по пет квадратни метра, където са били намерени човешки кости. Предполага се, че костите са на детето Свети Антинегенос, единствения човек, погребан в “Света София” до тринадесети век, и на патриарх Атанасиус, починал през петнадесети век. Вероятно двете стаи са гробовете на двамата. Това отговаря ли на истината или погребенията са на други лица?

– Двете стаи, открити под “Света София”, са гробниците на детето Свети Антинегенос и патриарх Атанасиус – потвърди гостът.

Настъпи тишина, никой вече не задаваше въпроси. Нашият гост се изправи, приближи се до игумен Гавраил и му подаде една книга. Учителя взе ценния дар,

поклони се и прегърна игумен Сава, който се обърна към нас:

– Мили братя, трябва да се сбогуваме. Беше ми драго да ви посетя и отговоря на въпросите ви. Благославям ви в пътя на вашето духовно поприще.

Прегърна всеки един от нас, чу нашите искрени благодарности, усмихна се и си тръгна. Вървеше бавно и все повече се отдалечаваше от светлината на огъня. Отиде си, за да пристигне отново някъде, където го очакват...

ОЛМЕКИТЕ – ЕДНА НОВА ПРЕДСТАВА

Олмеките винаги са ме привличали със своята загадъчна култура, с оставените необикновени скулптурни глави, тежащи по няколко тона, със "смъртоносната" си игра на каучукова топка. Да, интересувам се от тази най-древна мезоамериканска култура на тайнствените олмеки, наречени още и индианска племенна общност, които са населявали територията на днешно Мексико – в района на Веракрус и Табаско.

Историческите сведения за тях датират още от второто хилядолетие пр. н. е., когато олмеките се заселват край Мексиканския залив, по протежението на Атлантическото крайбрежие, и от около 1500 г. пр. н. е. създават свои селища, обединени около полулегендарния Тамоанчан. Цивилизацията на Олмеките е просъществувала около хиляда години, след което запада и изчезва.

Названието "олмеки" означава "каучукови хора" на езика науатл и им е дадено от ацтеките – отнасяло се за добиващите каучук от дървото *Castilla elastica*.

*Глава на олмек,
Сан Лоренцо.*

Глава на олмек в Ла Вента.

Главното божество, почитано от олмеките, е с антропоморфни и зооморфни черти – Ягуарочовек. Символиката на божествения ягуар в мезоамериканската култура е многопластова, претърпява промени, главният бог се смята за хтонично божество. При олмеките ягуарочовекът съчетава в себе си мистериални хтонични характеристики и тези на небесно божество в различните ритуални мистерии.

Олмеките почитат ягуара като древен прародител, тъй като според собствената им митология те произлизат от баща божествен ягуар и майка – земна жена. Ягуарът възплъщава едновременно живота и смъртта. В изображението му на ягуар-дете, учените дават раз-

лични интерпретации на този образ, съчетаващ древност и новороденост, страховита мощ и милост.

Божественият ягуар носи тайните на "сърцето на земята", пастта на ягуара представлява самото откърмващо земно лоно. Така поклонението на божествения ягуарочовек е поклонение и на Майката земя, и същевременно на небесните води. В митологията и вярванията на олмеките небесното начало се изразява от Луната, затова и ягуарът е лунарно-земно божество. Ягуарочовекът възплъщава в себе си функциите на богинята Луна.

В някои изображения той е полуягуар-полузмия, а змията символизира водите – небесните води. Оттук той се явява и като бог на дъжда, и бог на плодородието. На това божество са принасяни човешки жертви. Кръвното жертвоприношение е представлявало прераждане, ново рождение. На божеството са принасяни и жертвени фигурки от нефрит. Нефритът, в древната мезоамериканска култура, символизира водите и растежа (растителността), и духовното ядро.

Жертвоприносителен олтар, Ла Вента.

Божеството от Лос Лимас.

През месец май се отбелязвал празникът на божествения Ягуар.

В изображенията на бога на дъжда присъстват и черти на ягуар – той се възприема и като самостоятелно божество.

Олмекската култура утвърждава култа към божеството на царицата. Изображение от Лос Лимас показва божество с младенец на ръце: едно от тълкуванията се свързва с идеята, че по-древният бог носи на ръце новия бог – бог на царицата. На ръцете и на коленете на държащия бог са изобразени четири божества – предполага се, че те са четири предишни божества, чиито роли са поети от новия бог, от бога на царицата.

Определени култови места, обикновено пещери, са предназначени за ритуално превръщане на човека в ягуар и обратно, според митологията на олмеките. Пещерата и пастта на ягуара носят една и съща, или най-малкото сходна, символика – тази на лоното, на утроба в сърцевината на земята, която е автентичното място на присъствие на "небесното" в земното. Две типични фигури (на седнал и на изправен шаман) показват представите за такава трансформация. Тези две фигури изобразяват ритуал на шамани, които "проправят мост"

Облачен змей-бог.

между земята и небето. Шаманите използвали прах от халюциногенно растение, който вдишвали през носа по време на ритуала, за да "скъсят" пътя между земния и небесния свят.

Стелата "Облачен змей" красноречиво показва вярванията, религията и митологията на олмеките. В стелата "Облачен змей" е изобразен младши бог в утробно състояние, или шаман в състояние на ритуална трансформация, а върху тялото на Змея, сиволизиращ "небесните води", са изобразени кръстове (формата на олмекския кръст е като тази на Андреевия кръст в християнската традиция). Има и друга хипотеза, според която човешката фигура на плочата "Облачен змей" е прото-Кетцалкоатл.

Митологичните представи на олмеките са отразени на една стела-глифика (датирана от периода 900–500 г. пр. н.е.), върху която е пресъздадено претворяването на света. Каменното дърво на живота се преражда в облика на бог на царицата, а това може да се тълкува като "пренареждане" на творението.

Олмеките почитали различни духове, покровителстващи планините и водите, вярвали са, че във водопадите се "криели" зловредни същества.

Каучуковите топки за играта на олмеките в началото са били с диаметър 10–14 см, а по-късно – 22 см.

Според тях те се изготвяли от "кръвта" на каучуковото дърво – от сока му, смесен с ферментирала течност. Символиката на топката е важна – тя се свързвала със символиката на главата, център на духовно и жизнено средоточие и, разбира се, с универсалната символика на сферата, олицетворяваща съвършенството (тяло, съдържащо в себе си всички възможни тела).

Играта е пресъздавала противоборството на две начала – на светлината и мрака, на живота и смъртта. Изявата на тези противоположности е като денят, редуващ се с нощта. Играта е била неразделна част от култа и не е случайно, че всички открити ритуални средища в Мезоамерика имат игрища за тази игра.

Игрището представлявало Вселената, мястото на противоборство. Върху атрибутите на олмеките са изобразявани най-често ягуар и прилеп. Попадналият в кръга възпроизвеждал проникването в "пастта на ягуара", ритуалната "смърт", за да се роди отново. Игрите с топка-олама се изпълнявали при определени празнични ритуали, отбелязвани по техния лунен календар. Те са свързани и с ритуалите за плодородие, и с почитането на божественото Лунно начало. Може би е вярна хипотезата, че тези игри представляват своеобразно театрално представление, изразяващо противоборството между стария бог и бога на майса (царевницата).

Възможно е ритуалната игра на топка да повдигне леко завесата над неразгаданото значение на огромните глави от камък. От първата находка на такава глава през 1930 година от Матю Сърлинг е изминало доста "изследователско" време и вече много археолози-изследователи не са съгласни с тезата, че главите, намерени в Сан Лоренцо например, са своеобразни "паметници" на дванадесет последователни управници или че става въпрос за светски тип изображения.

Главите, както се предполага, изобразяват митичния прародител – воин и културен герой, достойния основател на играта. Загубилите в играта с топка са били обезглавявани и това е една специфична форма на кръвно жертвоприношение. Може би огромните базалгови глави са глави на пренасяните в жертва водачи на

загубилите отбори. Възможно е главата, чиято символика в тази култура е била очевидно сродна със символиката на топката за олама играта, да е имала същата възбуждаща сила. Напълно възможно е откритите глави да представляват ритуални символи на възбуждането.

Изложих съвсем накратко сведенията, които имах за олмеките, но от прочетеното, от фотографиите на каменните глави, от различните скулптури, както и от рисунките на олмеките не можах да разбера нещо повече за тайнствения им произход и живот. Трябваше ми помощта на игумен Гавраил и зачаках подходящ момент. И той настъпи още същия следобед – влязох в черквата, запалих свещ и заварих игумена да чете молитва на съсухрена женица, навела глава. Държах все още запалената свещ в ръка, когато игуменът завърши молитвата. Тя вдигна глава, лицето ѝ бе озарено от надежда, а очите ѝ бяха изпълнени с благодарност. Не чувах какво си говорят, изчаках игумен Гавраил да изпрати жената и когато той се върна се приближих до него. Поставих свещта в месинговия свещник, където догаряха още няколко свещици, и погледнах въпросително Учителя си.

– Изчакай да се преоблека и ще си говорим за... – не се доизказа, влезе в олтара и след няколко минути се появи гологлав, облечен със светлосиня риза и дълги летни панталони. Спря до канделабъра, видя, че свещите са догорели, извади ги от свещника и ги постави в дървена кутия, в която събираха остатъци от свещите. – Да вървим, Ученико. – Тръгна към изхода, последвах го, а той мимоходом подхвърли: – Днес за какво ще беседваме? За индианците?

– За олмеките. Учителю, кои са олмеките, тези загадъчни древни жители на Мексико?

– По-полека, приятелю, успокой топката! Нали така се казва, когато се бърза много, но е нужно търпение. За къде се разбърза, я да отидем да погледнем какво правят братята.

– Не знам къде са.

– Косят тревата зад черквата или са в зеленчуковата градина. Но виждам в ръката ти... Какво е това? Фотоко-

пия? Тогава да поседнем на тревата и да ги разгледам.

Седнахме върху наскоро окосената трева, Учителя взе фотокопията, разгледа ги и ми ги върна.

– Що се отнася до олмеките, – продължи прекъснатия разговор той – те са народ, възникнал през третото хилядолетие преди новата ера, когато група атланти, оцелели след потъването на Атлантида се преселили на територията на Южна Америка. Атлантите се приобщили към част от племена, потомци на червената клонинг двойка. Постепенно са станали един общ народ. Атлантите, според местно предание, са дошли с кораби заедно с мъдреци – астрономи, ботаници, каменостроители, жреци. Корабите им носели керамични предмети, строителни материали, растения, минерали, нефрит, обсидиан. Атлантите предават уменията и знанията си в областта на металургията, строителството, културата на племената на олмеките. Така възниква народът на олмеките, който по-късно се заселва на територията на Мексико, носещ придобитите знания и умения от атлантите, и създава там своята високо развита държава.

– Какъв е бил цветът на кожата им?

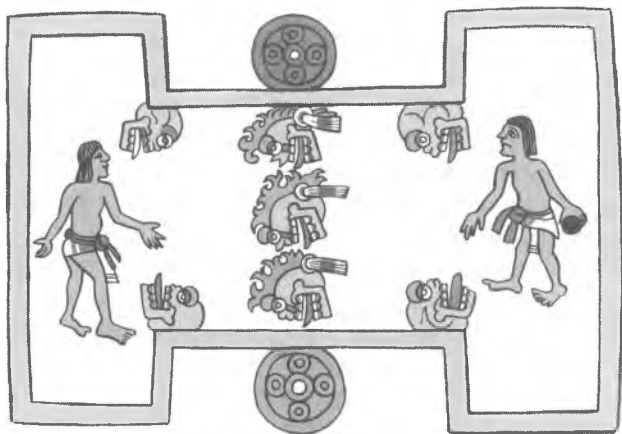
– Били са с по-светъл червеникав цвят на кожата, отколкото червенокожите им предци, и това се дължи на гена, наследен от атлантите, които се слели с предците им.

– Олмеките индианско племе ли са?

– Да, олмеките са индианско племе, тъй като в голямата си част техните предци са били потомци на червената клонинг двойка, т. е. индианци. Културата им е била високо развита, което се дължи на знанията и уменията, наследени от атлантските прародители.

– От 1400 г. до 900 г. пр. н. е. най-древният ритуален център на олмеките се е намирал в района на град Сан Лоренцо. По-късно столицата им се преместила около голямата пирамида в Ла Вента. Археолозите са намерили в района огромни каменни глави с височина до три метра и тегло около тридесет-четиридесет тона...

– И каменните стели с изобразени йероглифи, керамичните фигури, статуетките от нефрит и още много други артефакти – каза игумен Гавраил – са останали

Рисунка на тлachtли, игрището за олама-играта с каучукова топка.

от култовите им съоръжения. Прочел си, че олмеките са имали развита металургия, писменост и календар много преди майте.

– Да, прочел съм тези сведения, запознат съм и с олама – ритуалната игра с каучукова топка на олмеките, която се играе на специално предназначени за нея кортове и е неотменна част от религиозния култ на олмеките, както и на всички наследили я мезоамериканци от предхристиянския период – на теотиуаканците, на ацтеките, на майте.

Спирам се на едно научно описание на кортовете (тлachtли), тъй като имам предубеждение към тълкуването, дадено от специалистите за играта с каучуковата топка. Цитирам дословно: “Кортовете представляват декорирани площадки, разделени на четири зони, оградени са със стени и имат места за зрители. На стените са прикрепени “маркери”, обозначаващи целите, в които топката трябва да попадне. Те са предимно в пръстеновидна форма и имат своя ясна символика. Играчите трябвало да изпратят каучуковата топка в тези “маркери”, оттласквайки я натам без помощта на ръцете, стъпалата на краката и главата си. Загубилите

играта се предавали за жертвоприношение.”

– Учителю, какво означават седемте “озъбени маски”, изобразени на игрището на олмеките? А двете колела, отгоре и отдолу, оцветени в червена и зелена разцветка?

– Нали прочете какво е тълкованието според учените? – усмихна се игуменът. – Михаиле, съмненията ти относно игрището с “озъбените маски” е правилно. Седемте “озъбени маски”, изобразени на игрището на олмеките, са нещо съвсем различно от написаното. Те представляват седемте порока – негативните чувства, които трябва да бъдат преборени и унищожени. Двете колела, отгоре и отдолу, показват двете противоположности – плюс и минус, които създават динамиката, живота и движението напред, еволюцията.

– Смята се, че олмеките са извършвали жертвоприношения на хора, а при играта с каучуковата топка губещият играч бил умъртвяван. Това някак не се връзва с висока култура, а ти, Учителю, казваш, че са имали такава, наследена от атлантите.

– Олмеките не са изпълнявали кървави ритуали, не са пренасяли жертвоприношения на хора нито при игра на топка, нито губещият е бил убиан. Извършвали са символични убийства, а не истински, които се изпълнявали при различни ритуали, като израз на убиването на злото, лошото, негодното. Тези ритуали те са изобразявали на своите стели, скулптури и оттам е останало убеждението, че олмеките са извършвали реални кървави жертвоприношения.

– Какво ще рече, трансформация на човек в ягуар? Не допускам човек да може да се превъплъти в ягуар, нали?

Трансформация на човек в ягуар.

– Това е ритуално превъплъщение. Превръщането на човек в ягуар. Ягуарът символизира сила, пъргавина, власт. При ритуалите човекът с маска на ягуар символизира същество, владеещо Силата, а очилата, поставени на очите му (така е пресъздаден и човекът-ягуар в намерените статуетки) – това са другите очи, с които вижда извън материалното, т. е. невидимото за обикновените очи.

– Нека сега те попитам за гравюрата “Облачен змей-бог в състояние на инициационна трансформация”, тя е твърде интересна, защото много наподобява човек, който управлява някаква сложна машина, или по-точно космичен кораб. На главата на космонавта е поставен уред, измерващ определени параметри за управление и ориентация, а в ляво – над главата му е изобразен монитор. Трудно ми е да определя значението на змията, тъй като тълкуванията на изследователите за змията са най-различни. Ти как би тълкувал гравюрата, Учителю?

– Знаеш ли, много е вярно предположението ти, Михаиле. Гравюрата изобразява човек от зората на новата раса, когато хората са владеели древните умения, технологии, мъдрост и знания, дадени им от атлантите. Змията символизира мъдростта на Космоса. Човекът от гравюрата се намира в капсула за придвижване на определени разстояния и извършва различни дейности с помощта на командния пулт и монитора, на който се изписвали параметри, данни, резултати, изчисления и т. н. Това не е космически кораб.

– Интересно разкритие... Досега не съм срещал древното сведение с описание на капсула.

– Вече срещна – рече той и отново взе да разглежда рисунките.

– Ще я опишеш ли по-подробно? Искам да разбера как изглежда, как се движи – на принципа на НЛО или...? Каква скорост развива, на какво разстояние може да се придвижи и каква височина може да достигне? Влиза ли се с нея под водата? И...

– Има ли още? – прекъсна ме игуменът. – Не успявам да записвам въпросите ти, а сигурно имаш още?

– Извинявай, прекалих. – И за да го умилоствя шеговито добавих: – Да диктувам по-бавно?

– Ти си записвай с химикалката и с диктофона, защото няма да повтарям. – Остави фотографията и тихо заговори: – Капсулата, която олмеките са използвали за придвижване, не работи на принципа на НЛО. Използвали са друг вид двигателни механизми, които се задвижвали от кристал, вграден в тях. При включването в режим на действие, кристалът е излъчвал необходимите за целта потенциали. Капсулите са имали средна скорост 40 км/ч. Разстоянието, което се изминнавало с тях е около 70 километра за едно зареждане. Движили се на височина около 70–80 сантиметра над земната повърхност. Капсулите не са били пригодени да влизат под вода.

Надявах се да получа още разяснения за строежа на капсулата, но явно въпросът за Учителя бе изчерпан.

– Учителю, изследванията сочат, че към 400 г. пр. н. е. олмекската култура замира – основните култови средища са напуснати, а около двеста години пр. н. е. престава и да съществува.

– Да, олмекската култура престава да съществува, олмеките се разселват в различни посоки и постепенно се асимилират от племената и народите, към които се присъединяват.

– Олмеките строили ли са подземни градове?

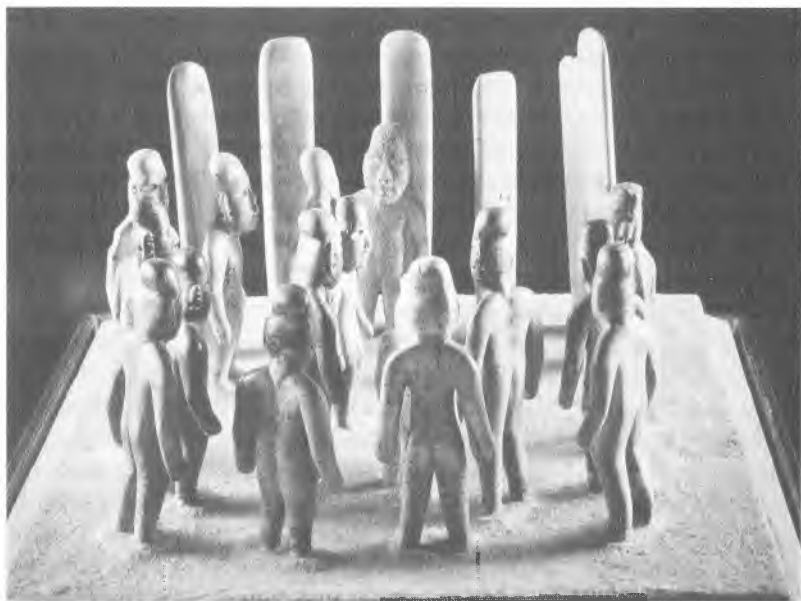
– Не, те не са строили подземни градове, но са имали достъп до някои от подземията на атлантите.

– Освен каменните глави, ритуалните фигурки и рисунките нищо друго ли не е останало от тяхната култура?

– Останали са твърде много неща... Постижения на олмеките в техниката, науката и изкуствата се съхраняват в подземията на атлантите, до които те са имали достъп. Там те са събрали техника и ценности, преди да се разселят на други места, при различни народи.

– Учителю, какво представляват тези вотивни фигури и шестте стели зад тях? Фигурите са намерени в това разположение, а зад тях има шест стели.

– Фигурите са представители на различни цивилизации във Вселената, обединени в едно общо цяло. Ци-

Вотивни фигури, сюжетна композиция.

визациите са обединени от Вселената. Цялата композиция изобразява единството във Вселената. Стелите представляват шестте пространствени измерения, които са били известни на древните, обединени също от Вселената.

– Сред фигурите има глави с африкански черти и други с монголоидни очи. Да не би с олмеките да са съжителствали и африканци, и монголци?

– Фигурките с монголоидни и африкански черти показват знанието на олмеките за съществуването на другите раси – черни, жълти и бели.

– Намерените тритонни глави не са скулптирани в огромни размери случайно, смятам, че имат специално предназначение. Така ли е, Учителю?

– Разбира се, че имат предназначение. В тритонните глави олмеките са вграждали кристали, които са били активирани чрез високочестотни кристални глобуси. Кристалните глобуси и сега се съхраняват в подземията на атлантите.

Глава на олмек.

- А кристалите в главите? Какво е станало с тях?
- Те вече не са активни.
- А някога, когато са били активирани? За какво са използвани?
- Кристалите са били активирани чрез глобусите с цел да се извършва преместване, транспортиране, поддръждане на тежки предмети, каменни блокове, строителни материали и съоръжения.

– Никога досега не си ми казал как е ставало това транспортиране чрез кристалите.

– Не си проявил интерес, Ученико, и не си получил отговор – натякна ми леко игумен Гавраил и аз веднага осъзнах пропуската си. – Всички посочени действия са се извършвали чрез олекотяване материята на съответния предмет, посредством специални разграждащи лъчи, и така се осъществявало пренасянето му в пространството.

– Олмеките притежавали ли са НЛО?

– Не са притежавали. Не им е било нужно. Имали са капсули, за които вече говорихме.

– Тогава как се предвиждали на далечни разстояния, без да притежават превозни средства?

Учителят ме изглежда строго, после съжалително поклати глава:

– Михаиле, едновременно слушаш и записваш какво ти казвам, а не вникваш в думите ми – недоволен игумен Гавраил смръщи вежди. – На далечни разстояния олмеките се придвижвали като са използвали кристалите, използвали са ги и за транспортиране на предмети, уреди и всякакви големи и тежки материали.

– Извинявай, Учителю, не направих връзка. Сега мога ли да продължа с въпросите си?

– Не може, но питай! – пошегува се той.

– Казваш, че постиженията на олмеките в областта на техниката са били високи, но освен големите каменни глави, които са скулптирали, не е открито нищо друго и не зная какво е сътворено от тях.

– Не знаеш, защото не всичко е известно за тях. Постиганията на олмеките в областта на техниката наистина са били високи. Притежавали са уреди за транспортиране, конструиране, изграждане, които са били задвижвани с лазери, кристали и енергийни потенциали. В областта на науката са били напреднали във физиката, математиката, астрономията, медицината. Правили са красиви скулптури, пластики, пана, мозайки, предмети с помощта на лазерни длета и инструменти. Имали са мелодична поезия, хармонична музика и много добри театрални и танцови постановки.

САБАЗИЙ, ВЪРХОВЕН ЖРЕЦ НА БЕСИТЕ

Не мислех отново да пиша за Белинташ, но... едно е да мислиш, друго е неочаквано събитие да те амбицира и да се разровиш в стари сведения. И има защо – търси се светилището на бесите, чийто жрец Сабазий е приет за бог от тях.

Постарах се да прочета някои сведения за бесите, и понеже интересът ми е насочен най-вече към светилището, ще акцентирам на неговото издирване. Голяма помощ за мен, в тази насока, се оказаха книгите на уважавания изследовател краевед Никола Бонев: "Белинташ – светилището на бесите", "Блясъкът на Белинташ", "Белинташ разкрива хилядолетни тайни" и "Белинташ ярка звезда на Родопи", от които, с негово разрешение, ползвах някои материали.

Ще цитирам съобщение на Макробий относно издирване на светилището на Сабазий, в превод от Г. Кацаров:

"... Знаем, че в Тракия слънцето се смята също като Либер. Траките го наричат Сабазий и го почитали много тържествено, както пише Александър (Полихистор). Нему е посветен храм върху хълма Зилмисос, един околчест храм, чийто покрив е отворен в средата. Кръгlostта на храма показва природата на тая звезда. Светлината влиза през върха на покрива, за да се покаже, че слънцето осветява всичко с лъчите, които пуска от върха на небето и че с неговото огряване се открива всичко..."

В "Римски истории" Дион Касий – гръцки историк (155–235 г.) – пише за въстанията и Свещената война на бесите против одрисите и за връщането на отнетото им светилище, в близост до границата.

Дион Касий разказва, че през 28 г.пр.н.е. Марк Лициний Крас – проконсул на Македония, наказал бесите заради тяхната непокорност, като отнел известното

им светилище и го подарил на подкрепящите го одриси. През 16 г.пр.н.е. избухнали най-големите вълнения против римляните и жрецът на бесите Вологес, с близки по род племена, повел Свещена война. През 11 г.пр.н.е. Вологес победил одрисите, които имали подкрепата на Рим, и върнал светилището на бесите.

В книгата си "За живота на Цезарите" древноримският историк Светоний Транквил разказва за Гай Октавий, който при похода си в Тракия през 60 г.пр.н.е., преминавайки през Свещения лес на Бакхус, се допитал до жреците-прорицатели за бъдещето на новородения си син. Жреците предсказали, че синът му ще бъде велик, тъй като от излятото върху жертвения олтар вино лумнал пламък, който се извисил над покрива на олтара. Подобно предзнамение бил получил някога единствено Александър Велики.

Къде ли се намира това светилище, в което Светоний съобщава, че се е състоял извършеният обред?

Едно съобщение от преди няколко години, публикувано в книгите на Боев, повдигна завесата относно тайната на неоткритото светилище:

"В подножието на Свещената скала на Белинташ е открита уникална сребърна оброчна плочка на бог Сабазий, в която всеки елемент има самостоятелно значение, а всички заедно – завършено, вярно и автентично изображение. Образът на Сабазий е изобразен в хармония с обкръжаващите го змии, символизиращи земната и космическа връзка и единството на света, силата на живота и прогреса.

Змиите сочат основните човешки органи, които характеризират здравето и мисълта: коремът с вътрешните органи, сърцето с чувствата, главата с нервната система и разума. Една от змиите се извисява над главата и олицетворява душата, вярата, полета на мисълта. Изобразени са и две по-малки змийчета. Те могат

Краевода Никола Боев.

да символизируют двете начала на живота и зачатие. Хоризонталната, изобразена на корема – женското, а устремената с гъвкави движения нагоре към нея – оплодителната сила и мъжкото начало.

На плочката за първи път се вижда ясно изобразен един много важен детайл – бузеста змия Парейя!

Змиите – символът на подземния, надземен и небесен свят, пълзят и го обграждат. Змията всяка година сменя кожата си, тя се преражда и символизира безсмъртието. Тя е символ и на мъдростта.

Уникалната, с богатата си иконография, сребърна оброчна плочка на Сабазий и съобщението на Макробий за съществуването на негов храм потвърждават тезата, че Белинташ е Родопското светилище на бесите.

Учените приемат, че Сабазий е древен бог на живота природа, на човека и неговото здраве, на продължението на рода.

... Досега е съществувал само описателен образ на Сабазий. Оброчната плочка е образец на съвършена иконография и балансиран композиционен план. Образът на Сабазий внушава величие, спокойствие и е в пълна хармония с обкръжаващите го змии.

Ясно изобразените бузести змии, търсени от археолози и историци заради тяхната сакралност, са изключително важен детайл. Богът не е изобразен с физическата сила на Херкулес, но от образа му лъха величие и неземна сила. Змиите – символът на подземния, надземен и небесен свят, пълзят и го обграждат с кротост и покорство.

Те олицетворяват бога като творец и властелин над света, на здравето и живота. Всичко е предадено с песеливи щрихи, за да бъде подчертано и извисено неговото величие...

...Това влечуго пълзи сред аромата, нектара и вълшебството на целебните билки. То е символът на здравето и изцелението.

Змията всяка година сменя кожата си, тя се преражда и символизира безсмъртието. Тя е символ и на мъдростта.

Единственият досега образ на Сабазий, открит в подножието на скалата, е шедьовър на тракийското изоб-

Сребърна плочка на Сабазий.

разително изкуство, автентичен първообраз на тяхно върховно божество. Значението на находката ще се оценява тепърва. Блясъкът на Сабазий ще осветява Белинташ, Свещения лес на бесите и легендарната Родопи..."

Изчитам записаното на игумен Гавраил. Той пое листа с отпечатаното фотокопие на сребърната плочка и я разгледа. Повъртя листа, с образа на Сабазий, на всички страни, присви очи и се замисли. Подаде ми обратно листа и не каза нищо.

Затова пък аз го запитях:

– Учителю, образът действително ли е на Сабазий?

Не ме чу, беше се пренесъл в миналото и вървеше по неизследимите пътища на древността... Не повторих въпроса, наблюдавах очите и лицето му, което едва забележимо потрепваше. Леко наклони глава към мен:

– Михаиле, образът върху сребърната плочка без съмнено е на Сабазий и отговаря на описанията, които са дадени за него.

– Силно впечатление ми направи тълкуването на символиката на змиите около образа на Сабазий. Краеведът Никола Боев правилно ли е разтълкувал символиката?

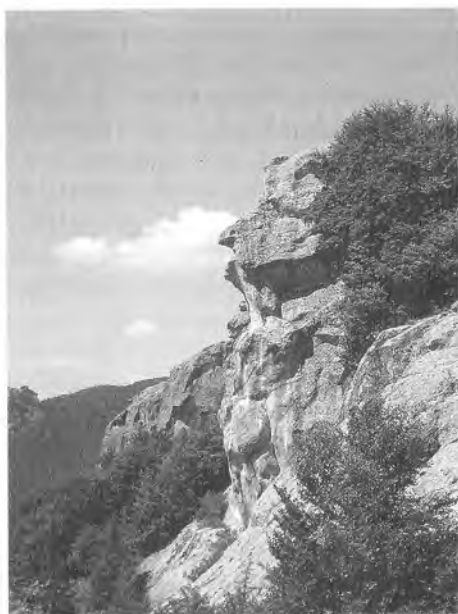
– Правилно!

– Учителю, кой в действителност е Сабазий? Цар, жрец или бог?

– Сабазий е един от най-високо посветените жреци на араните-траки, заселили се по тези земи преди около 10 000 години. Имал е много високо духовно ниво на посвещение и връзката му с Духовни водачи и Учители от Вселената е била постоянна. Хората са го уважавали и почитали като бог и с времето той е бил приет като такъв. В негова чест се изграждали светилища и се изпълнявали ритуали.

– Моля те да ми кажеш нещо повече за символиката на змиите в сребърната плочка..

– Михаиле, Сабазий, като високо посветен, е познавал тайните и мъдростта на Вселената, законите и принципите в природата и човешкото тяло. Затова е олицетворяван като бог на живата природа, на човека и неговото здраве, на продължението на рода. На

Белинташ.

плочката изобразените змии символизируют едновременно както мъдростта (знанието), така и енергиите, протичащи през човешкия организъм. Коремът, сърцето и главата са основните четвърта, пета и шеста чакри. Змията над главата изразява връзката с Космоса – седмата чакра. Двете по-малки змии представляват основните първа, втора и трета чакри, обединени в едно чрез материалните проявления на човека, т.е. те се свързани с материалните неща, но така също са свързани със зачатieto и продължението на рода. Бузестата змия Парейя олицетворява владеещия мъдростта, тайните и знанията на световите и енергиите на висшите нива, т.е. разкрива духовната сила на Сабазий.

– Учителю, плочката с образа на Сабазий е намерена на Белинташ, там ли е погребан Сабазий?

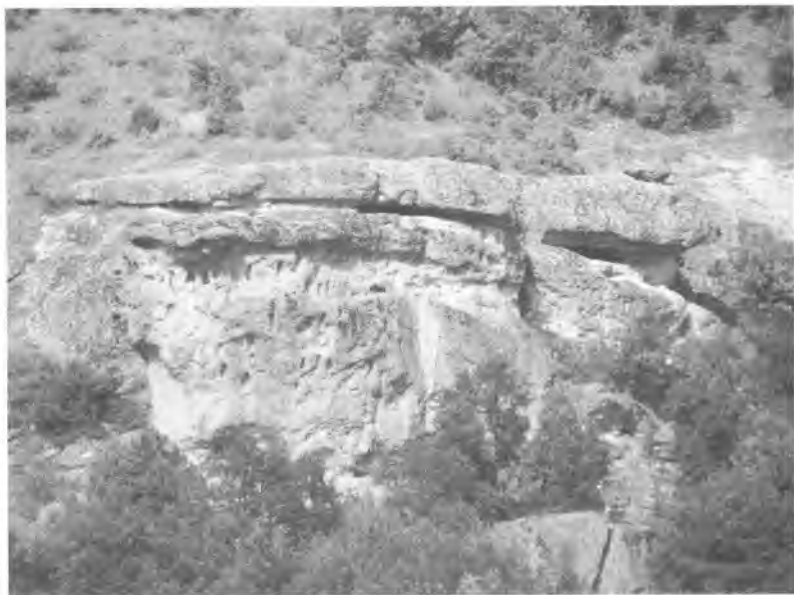
– Не, не е погребан там. Гробницата му се намира приблизително на двадесет и осем-тридесет километра югоизточно от Белинташ. Погребан е в просторна каменна гробница, в която има статуи на почитани Духовни водачи и Учители, на жени и различни животни.

– Замлъкна. Отново отправи взор през мен – там, където някога траките са почитали Сабазий, след малко продължи: – В гробницата има три големи каменни сандъци, в тях се съхраняват ръкописите на Сабазий, както и личните му ритуални атрибути. Съхранени са ценни книги и изключително фино изработени златни предмети, съдове и накити. В гробницата има изграден широк кладенец с никога непресъхваща вода. Около кладенеца като стражи стоят четири златни лъва със златни корони на главите.

Чутото от Учителя още повече разпали желанието ми да разбера къде се намира гробът на Сабазий. Започнах да изброявам села и местности с открити археологически обекти и предположих, че има три възможни места, където можеше да бъде гробницата: село Ковил, село Вранско или село Джанка, община Крумовград.

– Този път се справи добре, Ученико. Гробницата на Сабазий се намира северозападно от село Джанка.

Сега се за скалата, издигаща се високо на десния

Скалните ниши до село Джанка.

бряг на дерето, под естествена козирка, където са изсечени единадесет на брой ниши, които вероятно представляват част от комплекса в махала Казан. Не е лесно да се достигне до нишите, те са труднодостъпни, особено когато в дерето има вода. Помня, че нишите се виждат добре от асфалтовия път малко след края на село Джанка. Дали в тях е гробницата на Сабазий, или съвсем наблизо, където се намира древна шарапана(винарна), изсечена в скалата, представляваща кръгъл басейн, с диаметър 1,6 метра и дълбочина 0,35–0,45 метра. Дъното на басейна е с наклон на изток, там е изсечен отточен отвор, а от запад, над басейна, през скалата е прокопан друг улей за отвеждане на дъждовната вода. Близко до първата шарапана е запазена част от друга шарапана, а пък на едно малко северозападно възвишение има и трета, изсечена в скалите.

– Учителю, какво е било първоначалното предназначение на древната винарна в село Джанка?

– Била е създадена като макет на Вселената, различ-

Скална винарна (шарапана), с. Джанка.

ните галактики и звездни групи. Постепенно отделните елементи са заличени и по-късно големият кръгъл отвор е бил използван от траките за правене и съхранение на вино и грозде.

– Някъде наблизо е имало град на атлантите?

– Не наблизо, а под "винарната" е имало атлантски град. Представлявал голям комплекс от обсерватории за наблюдение на космическите тела и процесите, протичащи в Космоса.

– По-късно мястото се превръща в светилище на траките. Как се е наричало това светилище?

– Себазион.

Имаше нещо неуловимо в израза му, когато ми съобщаваше името на светилището Себазион. Изговори името му така, сякаш го питах за съвременно наименование на селище и от интонацията му усетих, че гробът на Сабазий не е тук. Въпреки това струваше ми се, че имаше някаква връзка между светилището и Сабазий и че гробницата трябваше да се търси в този район.

– Учителю, не много далеч оттук "виждам древен комплекс". Гробницата...

– Да, "виждаш" – зарадван каза той. – Гробницата на Сабазий съвпада с местоположението на древния комплекс, намиращ се на дванадесет-тринадесет километра северозападно от село Джанка.

Не продължих да "дълбая" повече. Нещата бяха достатъчно изяснени и не беше необходимо да продължавам с уточнения. Постоях известно време замислен и преминах към друг въпрос:

– Учителю, краеведът Никола Боев пише, че Белинташ е величественото светилище, посветено на Сабазий – върховното божество на древните траки, център на култова обредност, на познания и опит, модел на древна слънчева обсерватория.

– Така е, Белинташ е светилище, посветено на Сабазий.

– Из цялото плато на Белинташ впечатляват стотиците обредни ямки, за които Светоний пише, "... че върху повече от триста издълбани в скалата ямки, жреците са извършвали огнено-винените обреди".

– Тях, любители-астрономи от Стара Загора, оприличиха като конфигурации на известни съзвездия – допълни игумен Гавраил. – Археоастрономът Алексей Стоев и група специалисти обявиха Белинташ и за светилище на Дионис-Сабазий.

– Прочетох това. Защо го наричат "светилище на Дионис-Сабазий"? Сабазий и Дионис не са един и същ бог.

– Не са! Учените са възприели наименованието от древните автори.

– Искам да продължа с още едно сведение... През 1990 година в книгата "Тракийското скално светилище Белинташ край с. Мостово, Пловдивска област, модел на древна слънчева обсерватория", написана от авторски колектив Ал. Стоев, П. Мъглова, В. Ганева и Ц. Радославова се публикуват резултатите от научните изследвания на авторите. Те приемат, че светилището е било свързано с култа към Дионис-Сабазий. Бог на възраждащата се и умираща природа. Определят Бе-

линташ като модел на древна слънчева обсерватория.

– От това, което цитираш, разбирам, че искаш да се увериш дали учените правилно определят Белинташ като модел на древна слънчева обсерватория?

– Да, ще ми се да е истина.

– Ще уточня, че на Белинташ първотраките са направили звездна карта, която е пресъздавала планетите от времето преди повече от 10 000 години. Тогава небето е било различно, траекторията и подредбата на планетите – също. По цялото плато е имало символи, изобразяващи определени тела от Слънчевата система. Сега тази карта е почти разрушена от времето, климата, природата.

– Учителю, улеите по платото какво представляват?

– Били са едновременно ритуални улеи и звездни линии, свързващи по определен начин различните звена от звездната карта.

– А кръглите дупки?

– Те са ритуални отвори и част от звездна карта, описваща точното местонахождение на звезди и съзвездия едни спрямо други.

– И всички отвори са използвани за огнено-винените ритуали? – попитах недоумяващ. – Представям си как биха изглеждали нощем тези отвори, в които гори огън – една фантастична картина...

И в миг я видях – над земята горят стотици огньове сред нощния мрак. Огнените езици на пламъците танцуват вихрено нагоре, полюшват се наляво, надясно, сливат се, укротяват се за миг и пламтящите им души се издигат високо, снишават се, вдишват и издишват светлина, премигват подобно на звездите над тях – много-оки ярки езера сред зарево, в което се движат жреци с бели хитони. Силуетите им оживяват в причудливи гротески, над които пламъците на огньовете се надпреварват да лудуват.

Гласът на игумен Гавраил прогони картината:

– Не във всички отвори на Белинташ се палели огньове, а в зависимост от ритуала се слагали билки и отвари, заливали са ги със силно и гъсто вино. Улеите са имали различно предназначение – някои от тях са

Кръглите дупки на Перперикон.

били свързани с ритуалните отвори, а други са били част от жилищата. Картината е невероятна, нали?... – и тихичко се засмя.

– Само си я представих... Беше впечатляваща... Учителю, Макробий съобщава за почитания от траките бог Сабазий, чиито кръгъл храм се намирал на връх Зилмисос. Покривът на храма бил с отвор, откъдето прониквали слънчевите лъчи. Перперикон ли е Зилмисос?

– Не, храмът Зилмисос не е Перперикон. Той се намира в посока запад – югозапад от него, където също е имало град на траките и светилище.

– Не уточняваш мястото...

– Постарай се да го откриеш. Не е сложно – твърдо отсече той.

– Ще се постарая, Учителю. Ще взема картата и ще умувам. Какво означава името Перперикон?

‡ Означава Свещена земя или Свещен град.

– Бесите имали ли са писменост?

– Имали са писменост, както и език, който е диалект на общия първотракийски език.

– През месец август тази година (2010), археологът професор Овчаров събщи, че на Перперикон е открил гроб на починал жрец от преди 3000 години. Според мен това не е истински гроб, а е ритуален отвор, идентичен с "гробовете" от Татул.

– Съгласен съм с твоето мнение. На Перперикон не е открит гроб на жрец от преди 3000 години. И на Пер-

перикон, и на Татул това са ритуални отвори, имащи различно предназначение. Говорихме за тях...

– Да попитам, знаеш ли как някога се е наричал Пер-перикон?

– Когато първите траки или арани са построили Пер-перикон, те са му дали името Арантотли-крас – така звучи приблизително.

СЕЛО МУГЛА

(ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ)

... Писал съм за много хубави места в годините, кога ходихме из нашата Земя, но ще ми се да кажа и нещо добро за едно място, нагоре по Мугленска река, близо до върховете на Голям Перелик. Мястото се вика Мур-салица и там е малкото вакъвско село Мугла. Тукашните българи са потурчени и изповядат турска вяра, ама са запазили българския си говор. Преминахме далеч от селото по наша си работа и нарочно описвам тукашната хубост, що ми допадна на сърцето. Гъсти сенчести гори, обширни зелени поляни, бистри извори, пръскала (водопади – б.а.), дълбоки пещери, из кои бродихме и видяхме чудеса. Какво ли не се въди из горите – рунтави незлобливи мечки, сърни, зайци и всякакви хвъркати. На един връх, що му думат Карлък, не очаквах да видя вода, ала намерихме много извори с пръскала. Такава хубост!

Тук, близо до село Мугла, е местността Михрапа – свещено място за мюсюлманите и потурчените българи. Войводата рече, че мястото и преди е било свещено, че тук отколе е имало светилище на стария бог Зилмосис, но е идвал и бог Орфей. Тук расло и биле, дето се беряло през юли месец и лекувало много болести. Каза, че билето (мурсалски чай – б.а.) вирее на няколко места в Родопи и в Пирин.

Ще пиша и за една пещера, наречена Ухловица, коя се намира пак по тия земи, на около час ходене, на североизток от село Могилица. До пещерата се стига по едни стръмнини нагоре, ама щом влезеш в пещерата виждаш чудни ваяния, като коралите, дето ги носят от далечните топли морета. Само са много големи. Накрая на пещерата ще се изумиш: виждат се седем красиви езера...

(Пещерата Ухловица се намира на 1040 метра надморска височина, като температура в нея, през цялата година, е 10–11°C – б.а.)

Отдалеч видяхме и Агушевият конак, за него войводата каза, че имал двеста двајсет и един прозореца, осемдесе и шест врати и двајсет и четири комина.

... Имахме малко премежdie с една чета помаци къде Римския мост и Малък водопад. Късно ги видяхме, а те ни бяха открили, кога се спускахме по рилските склонове и ни изненадаха със стрелба. Слава Богу, никой не загина, ала раниха трима от другарите ни. Кръвта ни кипна от тези вероотстъпници. Не искахме да ги убиваме, заградихме ги и нали сме точни стрелци – до един ги простреляхме в краката и ръцете, та друг път да помнят на кого посягат...

На половин час път от мястото, къде се гърмахме с помаците, има големи, тежки дялани камъни, с изписани знаци по тях. Войводата рече, че са от светилището, кое дирим. Тревата е покрила много от тия камъни, останали от някогаш, личат и следи на градежи от памтивека и те се простират на голяма дължина и ширина. Спряхме при големи скали, струпани на широка поляна, и войводата нареди да седнем. Прегледа ранените, изчисти с ракия засъхналата кръв по тях и отново ги превърза с чисти памучни ленти, а кървавите превръзки изгорихме. Каза, че ще влезем в едно подземие, да разберем дали влагата не го е повредила, и отведе със себе си трима другари до високата скала. Видях как войводата и другарите ни се захванаха за скалата и се напънаха, да я завъртят на една страна. Тя се завъртя бавно, не се поддаваше лесно на напъна им, чувах как се плъзга, как стърже по каменни жлеbove и накрая се показва отвор. Войводата даде знак с ръка, ние побързахме да се вмъкнем в отвора, и по едни грапави стъпала слязохме в обширно място. Долу, на една вдлъбнатина в стената имаше къса желязна ръчка, коя войводата издърпа и скалата се затвори отгоре. Пред нас имаше врата, изкована от бяло желязо, на нея стоеше колело с големина на питка и в него имаше дупки, а в дупките бяха изписани цифри като часовник. Вой-

Камък от Светилището на Слънцето.

водата взе да поставя показалеца си в кръглите дупки, да ги натиска по няколко пъти и вратата се отвори. И друг път сме виждали такива секрети, що войводата разбира и отваря с помощта на книгата, отдето чете какво да стори.

Голяма е залата, в която влязохме. И тук, като в предишни подземия, има книги, карти и ръкописи, навити на рула, съдове, маси и столове, кристални кълба и пирамиди, статуи и много други неща от злато, сребро, от желязо. Помещението бе сухо, нямаше влага и повре-

ди , та нямаше какво друго да вършим и се върнахме горе...”

*

Прочетеното естествено ме заинтригува, направих препис от книгата на Софроний и грижливо я прибрах в куфарчето си. После прегледах записаното и благодарих на грешния Софроний, който отново ми даваше интересен материал за проучване. Много местности и тайни подземия бе посетил, видял и описал Софроний и благодарение на записките му можеха да се открият много неизвестни на археолозите старини. Не случайно книгата му бе попаднала при игумен Гавраил и бе съхранена от него. Да, нищо случайно няма на този свят!

Замислих се за написаното от Софроний, за светилището с “писаните” камъни в Родопите и се опитах мисловно да се пренеса там. И друг път съм се “пренесял”, кога успешно, кога отчасти, но понякога и не съм успявал...

Сега успях! Бях там. Слънцето залязваше, червенкавата светлина бързо се отдръпваше от наредените, в странни кръгови комбинации, огромни камъни, сред които се открояваше голям камък със широка дупка по средата. От камъка, наподобяващ слънце, излизаха каменни лъчи, а фигурите по камъка приличаха на планети, с пръстени около тях, и звезди, много звезди...

Слънцето потъна зад хълма, нощта бързо покри небето, скри и камъните, и в този миг сред тях лумна огън. Скалите оживяха, по тях се появиха очи, които гледаха, премигваха и се втренчваха в тъмнината...

На камъка, изобразяващ слънце, гореше ярък огън, после огънят плъзна по каменните лъчи, появи се странна картина. Сред огъня, на каменното слънце, застана висок мъж в бяла дреха, а по дължината на горящите лъчите стояха наредени един до друг мъже, облечени също в бели дълги дрехи.

Бавно се приближих и видях – там, където стоеше жрецът, огънят не го достигаше, въпреки че пламтеше с все сила и излъчваше горещина, която долавях. Жрецът държеше златна чаша и изля от нея тъмночервено

ино в огъня. Огнени пламъци и гъст дим със свистене се издигнаха в небето. Мъжете също изляха вино в "лъчите" и димни огънове отново литнаха в небето и осветиха нощта. Невероятно преживяване – пламтящо "слънце" с огнени лъчи и мирис, мирис на нещо тайнствено и неразгадано... На тъмното небе се очерта огромен силует на мъж, с развята бяла дреха и разперени ръце встрани – човешки кръст, простиращ се от край до край на небесния купол. Изведнъж жрецът и мъжете от светилището се издигнаха над земята, застанаха посред небето и запяха. Заедно с тях пееше и Богът, който стоеше на небето, запях и аз. Пеех, а в мен навлизаше неподозирана Сила, тя ме изпълваше и издигаше нагоре, бях протегнал ръка да докосна Бога, който също бе протегнал ръка към мен. Още малко, още съвсем малко нагоре и... Огнената светлина изгасна, картината изчезна, и аз, все още тръпнещ от преживяното, се намерих в стаята, където бях приготвил за игумена фотокопие на скалата с характерните "дупки" по нея. Те, "дупките", бяха правени от човешка ръка, въоръжена с лазер, и твърде много си приличаха, да не кажа, че бяха идентични с "дупките", направени на скалата в Бузовград.

Късно следобед споделих преживяното с игумен Гавраил и го попитах за скалите и светилището, описани от Софроний.

– Тези скали се намират в Рила планина, Ученико – между Римски мост и Малък водопад, както ги е записал и Софроний. А и ти ги видя... – усмихна се загадъчно и продължи: – Скалите, знаците по камъните са част от цялата скална формация на светилището, изградено преди около пет хиляди години от заселили се клонове на траките в тези земи. Светилището е било посветено на Слънцето, победата и на всички древни богове. Било е голямо по площ, построено на четири нива. В него се извършвали древни ритуали, посвещения и чествания.

В подземията на светилището, намиращо се в североизточната част на комплекса, се съхраняват архивите, картите и всички материални ценности, притежавани от траките, живели в този период от време по нашите

земи. Светилището е просъществувало около две хиляди и седемстотин години.

– Учителю, траките по време на ритуалите са пиели вино с билки. Познати ли са ти тези билки?

– Билките са били с упойващо и халюциногенно въздействие. Чрез тях жреците се освобождавали от рамките на съзнанието си и са улавяли сигналите на подсъзнанието, което е свързано с информационните канали.

– За упойващото и халюциногенно въздействие на билките ми е известно. Попитах за наименованията на билките...

– Съжалявам, не е позволено да изброявам имената им, а и сам можеш да се досетиш, защо...

Сещам се... Трябваше да премисля, преди да задам този въпрос. Зная, че отново ще получа уклончив отговор, ако попитам какви билки са били горени при ритуалите и какво вино са пили жреците ...

– Билките, които са горени, по време на ритуалите, са били ароматни, а виното силно, тежко от сорта на известното в древността тракийско грозде, което е изчезнало с годините.

Излишно беше да искам повече подробности по този въпрос. Трябваше да се съглася.

– Учителю, заговорихме за светилища и искам да те попитам за достоверността на едно сведение, в което авторът пише, че цар Фердинанд е влизал в пещерата на светилището при Бузовград и е отмъкнал оттам доста неща.

Той се поусмихна и поклати утвърдително с глава:

– Правилно се изрази – отмъкнал! Фердинанд не е бил допуснат да влезе в основното подземие под Бузовград. Царят е проникнал в помощна пещера, където се съхранявали ритуални плочки, статуетки, съдове и е взел оттам златна маска с формата на слънце, един златен орел с разперени крила и мраморна статуетка на жена, изпълняваща ритуален танц. Взел е и доста голямо количество златни монети.

– Разказват, че Фердинанд е притежавал старинни книги с описания на светилища и древни съкровища.

– Притежавал е! Книгите и досега са запазени... Изнесени са в Австрия.

– У нас няма ли...

– По една случайност са останали не оригиналните книги, а три книги със записки на Фердинанд. Те се намират у трима различни мъже, които крият за тяхното съществуване, тъй като добре осъзнават какъв е рискът за самите тях, а и знаят, че времето за разкриването на някои тайни все още не е настъпило.

ХРАМЪТ НА БОГ ДИОНИС

Започнах с издирване светилището на Сабазий, но има и друго светилище, за чийто митичен храм спорят и днес археолози и историци – храма на Дионис. Къде ли се намира този храм, търсен от векове? Ето какво са писали за него древните автори:

Херодот съобщава, че храмът бил построен от тракийското племе беси, които били "жреците на храма на Дионис и неговото прорицалище, което било някъде в свещената планина Родопи". Той уточнява, че прорицалището на Дионис се намира на върха на най-високата планина в Тракия, но други автори споменават като място на прорицалището планината Пангей или Хемус. Херодот казва, че жреци от храма на Дионис давали предсказания, подобно на Пития в Делфи. В прорицалището се пазели и дъсчици със свещените писания на Орфей. А бесите, според него, са племе от сатрите и те живеели в най-високите планини. Пише, че земите на бесите са били по горното течение на река Хебър. Съобщава, че на изток бесите са граничили с одрисите.

Херодот назовава тракийските богове с имената на аналогични гръцки богове. Според него прорицалището на бесите е било посветено на Дионис. Според Макробий то е посветено на Сабазий.

В победоносната свещена война против одрисите, през 11 г. пр. н. е., бесите, предвождани от жреца Вологес, побеждават и си връщат отнетото им преди седемнадесет години светилище. Сабазий, според някои древни автори, е идентичен с тракийския Дионис. Бесите са жречески род от тракийското племе на сатрите, пазители на светилището на Дионис, което според античните сведения се е намирало в Пангей или "стара земя", а според съвременните изследователи – в планината Родопи, на повечето антични карти Родопите са

посочени с това име. Съществува и други предположения за местоположението на храма – едното е свързано с планината Крушници (днес в Гърция), както и с високата планина Боздаг в границите на някогашните сатрийски земи.

Първ за прочутия храм на Дионис споменава Херодот:

"Сатрите, доколкото знам, не са били подчинени никогa на никого и единствени от траките продължават да са и досега свободни; живеят високо в планините, които са покрити с всякакви гори и сняг, и са отлични воители. Те притежават прорицалището на Дионис, то се намира на висок връх в планината. Измежду сатрите с прорицанията в светилището се занимават бесите; жрица дава предсказания, гочно както в Делфи; няма нищо различно."

През I век пр.н.е. сведение за прорицалището на Дионис е дадено и от римския историк Светоний Транквил в съчинението му *"Животът на дванадесетте цезари"*. В него той описва прорицанието, направено на бащата на първия римски император Октавиан Август, командвал легионите из пределите на Тракия: *"... Когато Октавиан, бащата на Август, водил войската си някъде из отдалечените части и в Звещената гора на Дионис, се допитал до оракула на бига за сина си, му било потвърдено от жреците, че синът му ще бъде господар на целия свят, понеже, след като виното се разляло върху олтара, димът се издигнал нагоре – над върха на светилището чак до небето – знамение като това, което получил и самият Александър Велики, когато принасял жертва на същия този олтар."*

Според Амбросий Теодосий Макробий култът към Дионис, когото траките наричали Сабазий, се почитал на върха Зилмисос в кръгла спада с отвор в покрива, откъдето прониквали слънчевите лъчи.

Съществуват и други древни описания на местонахождението на светилището на Дионис, но е трудно то да бъде локализирано. Българските археолози се спират на две хипотези: че светилището се намира или на Перперикон, или че е на Блинташ. Но и двете места не отговарят на описанията оставени от летописеца на

Дионис.

Ал. Македонски, а именно за близостта на храма на Дионис с планината Орбели (Пирин).

Кой е Дионис? Според днешните ни познания той е древнотракийски слънчев бог – божество на възраждащата се и умиращата природа, на виното, лозарството и веселието, който е присвоен по-късно от гърците. Според гръцката митология, Дионис е син на Зевс и на тиванската принцеса Семела, съпруг на Ариадна, дъщерята на критския цар Минос. Щом ревнивата жена на Зевс, богинята Хера, разбрала, че Семела е бременна от Зевс, тя се явила пред нея като старица и подсказала, че именно бог е бащата на нероденото ѝ дете. Хера придумала Семела да помоли Зевс да ѝ докаже, че е бог. Зевс дълго увещавал Семела да не иска това от

него, защото нямало смъртен, който да е видял бог и да е останал жив. Накрая отстъпил пред молбите ѝ и тогава Семела загинала от пламъците на Зевсовите мълнии. За да спаси нероденото дете, Зевс го зашил в бедрото си и месеци по-късно се родил Дионис, който извел майка си от подземния свят и я направил безсмъртна.

Според друга версия Дионис бил син на Зевс и на Семела. Ревнивата Хера се опитала да убие детето, като изпратила титаните да го примамят с играчки и да го разкъсат. За да се спаси, Дионис претърпял метаморфози, превръщал се в лъв, бик, козел, пантера, но титаните го заловили, разкъсали и изяли части от тялото му. Зевс изпепелил с мълния титаните и от техния прах се родили хората. Тази легенда е залегнала в Дионисовите мистерии, разкриващи, че във всеки човек е заложена частичка от божествената същност.

Атина и Деметра спасили сърцето на малкия Дионис, а Зевс го използвал, за да възстанови тялото му, поставяйки го в утробата на Семела. Заради това наричат Дионис "дважди роден".

Нека още от самото начало да изясня, че проучванията, които правя, не се отнасят за гръцкия Дионис с виното и разюзданото веселие, а за Дионис, бога на траките, чието светилище търсим.

В Родопите, близо до село Змейца, на връх Виденица (1652 м, "Гъоз тепе"), се намира светилище на неизвестен Бог, изследвано обстойно от академик Васил Миков, който прави следното описание:

"Това е един самотен връх с кръгла форма, обраснал от северната си страна с борови гори и достъпен от всички страни. На върха се намират следи от голямо градище и селище. На много места, при копане на окопи през Балканската война и при иманярските претърсвания, са намерени основите на градежи, правени от грамадни каменни блокове. Много добре личат останките на крепост, строена с големи каменни блокове без каквато и да е спойка. Също така — основи на постройки, за които нищо положително не може да се каже без предварителни системни разкопки. По повърхността се срещат много глинени фрагменти от съдове, принадле-

Оброчна плочка от Мелник.

жащи на разни времена. Тук се намират и фрагменти от неолитната и бронзовата епохи, подобни на тези, намерени в Имамова дупка, както и фрагменти от съдове на всички последователни времена."

Смятам, че и вие любознателни читатели, заедно с мен, сте се включили в издирването на храма на Дионис, затова бързо се отправям към игумен Гавраил, който в друг, следващ живот навярно ще иска да има по-напреднал в знанията ученик, а не такъв като мен, задаващ безкрайните си въпроси. Какво да се прави, аз и в училището, и в академията си бях такъв...

Игумен Гавраил бе седнал на сянка зад черквата, приведен над нещо мърдащо, което пазеше с ръцете си от кучетата. А те непрекъснато протягаха муцуни към пухестото мъхнато и в мига, когато го докосваха, игуменът леко ги перваше по носовете. Кучетата рязко дръпваха глави назад, втренчили поглед в мърдащото животинче и отново протягаха глави към него. Набли-

жих и видях, че игумен Гавраил пазеше малко пухкаво коте, което се бе обърнало по гръб и игрово размахваше лапички.

– Изненада – рече игуменът, щом заставах до него. – Имаме си гостенин. – Вдигна котето, с цвят на пушек, то измяука, кучетата скокнаха, изправиха се и заским-тяха.

– Не са виждали коте, ще свикнат – пусна котето на земята и внимателно го побутна към Рая и Ира. Те го подушиха, повдигнаха въпросително глави към игумена, после отново го подушиха и започнаха да го лижат, сякаш бе тяхно мъниче. Котето нямаше нищо против – остави се на грижите на новите си родители. – Майчината любов заговори – рече игуменът, доволен от реакцията на кучетата.

– Откъде е ...

– На едно семейство. Бяха дошли при мен, имаха необходимост... Оставили котето в колата, с която бяха пристигнали, но през отворения прозорец то изскочило оттам, скрило се някъде из развалините, не можах да го открият и си заминаха, а то остана тук. После кучетата го надушиха, то се бе свряло в една цепнатина, откъдето го измъкнах. Временно ни е гостенин. Казвай сега за светилището...

– Намира се на връх Виденица, в Западните Родопи, близо до село Змейца. Още навремето д-р Иречек проявява интерес към този връх и говори за присъствието на бесите там. Археологическите разкопки дават основание да се мисли, че на този връх се е намирало и прорицалище на бог Дионис. Мястото е известно с енергийното си излъчване и лековитата вода. Това ли е прорицалището на бог Дионис?

– В миналото до село Змейца са живеели беси и те са построили един от храмовете на Дионис.

– Известно е, че бесите са жречески род от тракийското племе на Сатрите, пазители на Светилището на Дионис, което според античните сведения се е намирало в Родопите. Така ли е Учителю?

– Бесите са част от по-голямото племе на Сатрите, от което се отделят и обособяват като отделен народ

или клон. Те са имали много посветени жреци, но не са жречески род. В миналото всички племена на траките, обособили се като отделни народи или клонове, са имали свои жреци и посветени.

– Извинявай не разбрах, бесите отделен клон ли са?

– Бесите, както и всички племена и клонове на траките, живели по земите на България, с времето са се слели с клоновете на траките, които се завръщат от Азия, а по-късно и с племената на траките, които вече носят името прабългари и така те стават част от българския народ и държава. Това означава, че бесите са част от прародителите на днешния български народ.

– “Сатрите – пише Херодот – не са били подчинени никога на никого и единствени от траките продължават да са и досега свободни; живеят високо в планините, които са покрити с всякакви гори и сняг, и са отлични воини.” Учителю, кои са сатрите?

– Те са потомци на първотраките или араните, съхранили в най-чист вид философията, знанията и уменията на своите предци. Те са точно от този клон на първотраките, от който е произлязъл и Дионис. Навсякъде, където се заселвали, те са изграждали светилища в негова чест, където първоначално водеща роля в ритуалите е имала главната жрица, която в продължение на няколко поколения се е избирала от клона на бесите. Впоследствие са настъпили промени в ритуалите и жреците вече са били мъже, избирани от различни родове на сатрите, а не само измежду бесите.

– Гърците пишат, че в светилищата се извършвали оргии.

– Михаиле, по времето на Дионисиевите посвещения не са извършвани оргии. Жреците са пиели специални отвари, изпадали са в транс и са получавали отговори на конкретни въпроси. В ритуалите са участвали и млади, неомъжени девойки, които са изпълнявали обредни танци. След приключване на комуникацията, тоест на задаването на въпроси и получаването на отговорите, жреците също се включвали в танците. Един от танците е представлявал символично сношение между жреците и девойките и пресъздавал зачатieto и плодородието,

зараждащия се живот. Това е дало основание тези посвещения да се свързват с оргии.

– Един въпрос, който живо интересува не само учениците – кога е живял Дионис?

– Живял е горе-долу по времето на Сабазий, или преди около 10 000 години. Той е от араните-траки, които се заселват в Южна България. Пътувал е много и е пребивавал на различни места по тези земи.

– Херодот пише, че най-голямото и централно проприцалище се е намирало в планината Хемус (Стара планина – б.а.), докато второто, по-малко значимо свещище, е било разположено в Родопите или на планината Пангей (Боздаг). И там се пазели табличките със свещеното писмо на Орфей.

– Описанието е вярно.

– Имам и допълнение към описанието. Писано е, че проприцалището е най-високият храм на бог Дионис.

– И това е вярно. Най-високият храм на бог Дионис се намира в Стара планина.

– Стара планина е голяма... Дели се на Северна и на Южна...

Той се засмя, знаеше, че ще се опитам да измъкна възможно най-много данни за местонахождението на храма.

– Михаиле, най-високият храм на бог Дионис се намира в Южна Стара планина и по-точно в посока север-североизток.

– На открито?

– Не, до храма се достига през пещерен отвор, който сега е затрупан и не се вижда.

– Учителю, как трябва да разбирам написаното "най-висок храм..." Описанието се отнася за височината на планинската местност, където се намира храмът, или се има предвид височината на самия храм?

– Трябва да се разбира самата височина на храма, но също и надморската височина на местността. Храмът е един от най-високо изградените, а височината на колоните му са от пет до седем метра.

Не се стърпях и, преди игумен Гавраил да прекъсне ентузиазма ми, предизвикателно попитах:

– Под храма има ли подземие?

– Заветната ти мечта... – лекичко ме подкачи той. – За твоє спокойствие и удовлетворение, ще ти кажа, че има подземна зала, в която се съхраняват мраморни и златни статуи, предмети, съдове, различни монети и, разбира се, писмени документи.

Помислих, че ще продължи, но игуменът бръкна с ръка в джоба на панталона си и затърси нещо. Реших, че ще ме изненада с някакъв предмет, ала той извади носна кърпа и избърса с нея ситните капчици пот, появили се на челото му. Щеше ли да продължи или трябваше да му задам друг въпрос? Следващият ми въпрос беше съвсем кратък, щях да питам къде е погребан Дионис? Не успях да го задам, Учителя ме изпревари:

– Погребан е на север от днешния град Пловдив, в древно селище в полите на Стара планина...

Е, по "стар навик" не уточни точно къде, но и този отговор бе успех. Дали да не поискам повече подробности? Но и сега Учителя ме изненада:

– Гробът на Дионис е между днешните селища Калояново и Брезово. Там не е бил изграден храм, има само гробница, в която е положен Дионис. И по-точно – гробницата се намира до село Калояново, в посока град Брезово.

– Учителю, Дионис оставил ли е следа от своето съществуване? Някакво наследство?

– И още каква! – развълнува се игуменът. – Дионис е оставил светла диря от твърде съществени неща. Приживе той е автор на много хроники, философски книги, описания на ритуали и т.н.

– Не знаех, че е автор на толкова произведения. Къде се съхранява това безценно богатство?

– Трудовете му са разпръснати из различни древни библиотеки, някои от които на територията на България, други в Гърция и Мала Азия.

– Учителю, ясно като бял ден е, че няма да ми кажеш къде точно се намира светилището на Дионис в Стара планина. Но поне за по-малкото, в Родопите, ми кажи нещо.

– В древността е имало не само две светилища на Дионис. По-малкото светилище, за което става въпрос,

и което е било в Родопите, е светилището на хълма Зилмисос.

– И Макробий пише, че траките почитали Дионис, когото наричали Сабазий, на връх Зилмисос, в кръгъл храм. Покривът на този храм бил с отвор, откъдето прониквали слънчевите лъчи. Храмът отговаря ли на описанието?

– Да, храмът е имал каменен таван над олтара, където е бил направен кръгъл отвор с размерите на олтара. Построен е от първите траки, заселили се по тези земи.

– Учителю, къде се намира този връх? Може би около Перперикон?

– Връх Зилмисос се намира на запад-югозапад от Перперикон.

– Имаш предвид Кръстова гора?

– Браво! – възкликна изненадан игумен Гавраил. – Ти да не си се скарал с географските понятия? Кръстова гора е в посока запад-северозапад. Хайде да те улесня, връх Зилмисос се намира в посока запад и малко на северозапад от град Смолян.

– Нямам карта... – смотолевих, опитвайки да се оправдая безуспешно, под строгия поглед на Учителя.

– Хайде да продължим – подкани ме той. – За светилището на Дионис е казано ясно, че е на планината Хемус. Какво искаш да научиш още за това светилище?

– Някои древни автори съобщават, че там се пазели табличките със священото писмо на Орфей. Какво представляват тези таблички? Да не би да е записано на глинени плочки, като шумерските? Не, това не ми звучи правдиво. Според мен, табличките са на друг вид носител – на кожа или на хартия.

– Ученико, в светилището на Дионис, на планината Хемус, се пазят книги на Орфей, които са били с много твърди корици с метален обков по ръбовете. Това дало основание тези книги да се наричат таблички. Те не са дебели и, погледнати отстрани, приличат на таблички. Добре се ориентира...

– Написани са на тракийски език...

– Да, на тракийски или арански език. И преди съм

казвал, че част от писмените знаци на този език се използват и в древните египетски текстове. Те са били употребявани от вече обособилите се като отделен народ египтяни. Древният арански, или тракийски език, е космически език. На този език се говори на различни места във Вселената, но с определени фонетични и диалектни особености. След време, когато започнат да се разкриват древните подземия и книгите, и ръкописите в тях, написани на тракийски, езикът ще бъде разчетен отново.

– Наши видни учени смятат, че Орфей не е историческа личност.

– Но е историческа! – твърдо отсече той. – Ще ти посоча дори датата на раждането и смъртта му. Орфей е роден в началото на 6432 година пр.н.е. и умира в средата на 6366 година пр.н.е. Орфей е познавал Висшата вселенска философия, тълкувал е мъдростта и ученията на атлантите. Бил е с изключително високо духовно ниво на развитие, което го е правело търсен духовен учител не само от тракийските племена в района. Учението и знанията си Орфей е записал на фина, пресована хартия, покрита със специална течност, която е втвърдявала листовите и ги е предпазвала от увреждане.

– Учителю, ти каза, че в светилището от Хемус се пазят плочките на Орфей. Но нали светилището на Орфей е в Татул?

– Имало е светилища и на други места... – уклончиво отвърна той, посегна и взе котето в ръцете си. То се възпротиви, изви се пъргаво, изплъзна се леко от разтворените му длани, припълзя до Рая и се притисна до корема ѝ. Тя го прие радушно, близна го няколко пъти по главата, а Ира моментално дотърча и също легна до мъничето.

– Учените търсят в Родопите голямо светилище, но не знам на кое божество.

– В Родопите има светилища, които не са открити. Някои от тези неоткрити светилища са на Дионис, а други, които са по-малко – на Сабазий.

– Римският историк Светоний Транквил пише през

първи век пр. н. е.: "... Когато Октавиан, бащата на Август, водил войската си някъде из отдалечените части и в Свещената гора на Дионис, се допитал до оракула на бога за сина си, било му потвърдено от жреците, че синът му ще бъде господар на целия свят, понеже, след като виното се разляло върху олтара, димът се издигнал нагоре над върха на светилището чак до небето – знамение като това, което получил и самият Александър Велики, когато принасял жертва на същия този олтар." Вярно ли е описан този ритуал?

– Да, при предсказанията ритуалът, който жреците са извършвали, е бил с огън и вино. Огънят и виното са двата свещени елемента на тракийските жреци – с тях те правели своите пророчества.

– Има сведение, че селянин от Северна България е влязъл в подземие на бог Дионис и е видял оловен ковчег, поставен на централно място, заедно с няколко дъбови ковчеза. Той не е отварял ковчезите и не е видял мъртъвците, положени в тях. Това се е случило по времето, когато се строили църквата и училището на с. Острец. Селянинът е дал две шепи златни монети за строежа, които бил взел от гробницата. Вярно ли е сведението?

– Подземието, в което той е влязъл няма нищо общо с храма на връх Зилмисос, а се намира северозападно от село Острец.

– Той не е видял кои са погребаните в ковчезите...

– В оловния и дървените ковчези няма положени мъртъвци, в тях са поставени различни предмети и книги на траките. В подземието е имало светилище на Дионис.

(Селата Ново село, Острец, Видима и Зла река са образували днешния град Априлци. Археологическите разкопки на връх Острец показват, че още през неолита тук е имало селище. Има и останки от крепости, от по-късни времена, в котловината и на превала на Русалийския проход – б.а.)

– Учителю, римският поет Овидий, заточен в гр. Томи (гр. Констанца – б.а.), тръгнал по стария римски път, по хребета на планината Хемус (Стара планина),

където бил застигнат от студена буря между връх Исполин и на запад връх Курт кая (Вълчи камък – б.а). Сведенията гласят, че цялото му писмено творчество заедно с тялото му са положени в една от многото пещери.

– Овидий и произведенията му са погребани на североизток от Курт кая. Там има комплекс от седем пещери, като третата отгоре надолу е малко по-встрани от другите. В нея, зад масивни каменни късове, има проход – тесен и криволиещ, който отвежда до малка кухня, там е погребан Овидий.

– Време е да те попитам къде е погребан Дионис?

– Време е! – въздъхна игуменът. – Погребан е на север от Пловдив и западно от Казанлък.

– Къде е това място, Учителю?

– То е селище, което не съществува от векове.

Очаквах да поясни, но доколкото бях изучил похватите му, знаех че ще ме държи в напрежение. Щеше да ме предизвиква да мисля и, макар вътрешно да се бунтувах, знаех че е прав, но продължих да упорствам и да изяснявам нещата.

– Имало ли е име това селище?

– Всички древни селища са имали имена. Наричало се Понис Калин.

– Предполагам, че Дионис е погребан в подземие?

– Да, и то какво подземие... – изрече думите с неочаквано въодушевление и заизрежда бързо: – Дионис е поставен в мраморна гробна камера, крепяща се на осем колони. В гробницата му са поставени златни предмети, дискове, ръкописи и различни кристални форми. Михаиле, имам изненада за теб... – каза игумен Гавраил, очите му засияха и аз развълнуван, с надежда очаквах да ми съобщи нещо необичайно. – Не знам дали другаде по света има подобно погребение, но само ако можеш да... – не се доизказа, премълча нещо, след което добави: – Тялото на Дионис е покрито със златна отливка с неговата форма и е поставено в прозрачен саркофаг, изработен от много фин кристал...

Замълчах. Необикновено погребение, което дълго време щях да премислям. Дионис е притежавал космич-

ни знания и умения, за да работи с дискове и неизвестни до днес кристални форми! Да, преди 10000 години той е познавал Вселенската философия и закони и е проповядвал принципите на тази философия. Подобно погребение, което игуменът описа, и в Египет не е имало...

– В гробницата има ли и други погребения?

– Няма други погребани. Той не е имал жена и деца.

– Да се върнем към мястото на хълма Зилмисос. Имам усещането, че с твоя помощ ще го отрия...

– Възможно е, Ученико... Хълмът Зилмисос се намира на запад и леко северозапад от град Смолян.

– Извинявай, – тихо, почти обиден изрекох: – защо не ми кажеш...

– Защото и аз търся светилището и следя релефа на земята, по който ме води моят Учител. Не винаги мога да ти отговоря за това, за което питаш – меко отвърна той. – Сега отдалеч виждам връх Голям Перелик, местностите около него и продължавам да се движа на запад от върха.

– Да не би да е някъде в района на Дяволското гърло?

– Дяволското гърло има друга история, а като пещерно образувание съществува още от дълбока древност. Настъпили са само някои промени в структурата и релефната му форма. По времето на цивилизацията на лемурийците пещерата е представлявала проход, през който се е достигало дълбоко под земята, където са били изградени транспортна база на лемурийците и лабораторен център – там се контролирали, преобразували, настройвали и насочвали различни енергийни потоци. Още по-дълбоко, под тази база, има точка на времево пресичане, което е позволявало, чрез владенето на определени техники и знания, да се преминава бързо и безпрепятствено в други светове както в Галактиката, така и в цялата Вселена и извън нея.

– Около Ягодинската пещера? – продължих да подпомагам търсенето.

– И тя е била вход към подземен атлантски град. Около нея тогава е имало и наземен град, изграден в кръг и стъпаловидно. Пещерата е служила за връзка

между двата града. Почакай, мисля, че вече знай къде е разположен хълмът Зилмисос. Намира се в района на село Мугла, недалеч от връх Голям Перелик.

– Най-после! Благодаря, Учителю. Познавам района, там също има интересни пещери... Например пещерата Ухловица.

– Да, има, но те са природни образувания и не крият тайни. Не са свързани с древни подземия, съкровищници или подземни градове. Виж, пещерата Ухловица, до село Могилица, има малко по-друга история – била е част от природен резерват от времето на атлантите. Тогава релефът е бил много по-различен. Съществували са безброй подобни пещери, езера, водопади и рекички, свързани помежду си чрез малки водни потоци. Комплексът от природни образувания е бил разположен на голяма площ, с различни височини и нива. Резерватът е бил изключително красив и атлантите са използвали района за отдих и разходки.

– Учителю, ти каза, че светилището на Зилмисос е разположено в района на днешното село Мугла. Къде по-точно?

– На върха, който местните наричат Скалата. Светилището е имало две отделни зони – горната зона е била същинската част на светилището, в която са били ритуалните зали, олтари, монетохранилища, жилищните постройки на жреците и приближените им. Храмът в горната зона е изграден на три етажа (или нива) от дялани и добре оформени каменни блокове. За съжаление – игуменът разпери безпомощно ръце и се усмихна тъжно – всички сгради са затрупани през вековете, някои разрушени частично, други – напълно. Подобно на светилището на Перперикон и това светилище е затрупано под дебел пласт от камъни, почва и растителност. Знам, че очакваш да чуеш какво е съхранено там, но ще те разочаровам. Част от богатствата, съхранявани в този храм, са били изнесени от траките при напускането на този район. Друга част от съкровищата и библиотечния архив е останала запазена в подземната зала, под светилището, което на този етап е невъзможно да бъде разкрито. В долната зона на светили-

На снимката е хълмът Зилмисос, но с известни промени в релефа.

щето е имало само жилищни и работни сгради, както и търговска част с площад. В работилниците се изработвали предмети от злато, сребро, керамика, мрамор, различни камъни. Долната зона е била населявана от обикновените траки, занимаващи се с търговска дейност. В северната част на долната зона е бил изграден комплекс от постройки, в които са отсядали преминаващите поклонници, търговци и посетители. В посока запад-северозапад от основния комплекс е имало построен неголям амфитеатър, където се провеждали чествания, изнасяли се представления, организирали се развлекателни игри.

Връзката между двете зони на селището се осъществявала чрез добре изграден каменен път, с колони от страни, който е стигал до масивна порта, отделяща пътя от светилището. Михаиле, светилището няма да бъде разкрито по-рано от 2018 година.

(Археологични находки доказват съществуването на древна родопска цивилизация в района на с. Мугла. Намерена е писменост от V век пр. н. е., което показва, че тук е живяло население с висока култура, която не отстъпвала на древните цивилизации от Мала Азия,

Близкия Изток и Египет – средища на най-високо развитите древни цивилизации.

Мугла е уникално селище, притежаващо прекрасна природа, разнообразен растителен и животински свят, а и древни тракийски находки. В землището на Мугла се намира връх Голям Снежник, с надморска височина 2188 метра, а под него е Михрапа, свещено място, свързано с предания и легенди за Орфей, както и със сведения за съжителство на различните цивилизации.)

ОТ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ ПРЪСКАЛОТО

... Храната свърши, ала не можем да слезем долу до селата – отново има голямо движение на войската из тази част на Балкана.

И до кошарите не припарваме, предупредиха ни, че около тях обикалят заптиета и има поставени тайни постове, та трябваше да си отваряме очите на четири, да внимаваме, да не ни открият и да не напакоstim, по някой начин, на овчарите. Заобикаляхме кошарите отдалеч не само заради поставените капани, а и заради кучетата, че те, кога лаят могат и да ни издадат на заптиетата. То, храна имахме скътана в няколко пещери – сушено месо, царевично брашно, сол и зехтин, само че точно тук отскоро не бяхме минували и не сме оставили нищо за такива случаи. Ама в планината по туй време храна дал Господ. Костенурки, риби, раци и горски плодове колко щеш. Има и сърни, и глигани, ала не смеем да гърмим. Затова пък си измайсторихме въжени примки и наловихме зайци в по-ниските и опасни места на планината. Сега пак ни е нужен огън, ала е много опасно да се пали на открито. Едва къде здрач открихме дълбока пещера, що не знаехме досега и там, сред мрачината и хладината ѝ, запалихме затулен огън. Одрахме набързо зайците, заклахме десетина костенурки и ги опекохме на жарта. Без да казвам голяма дума, но месото от костенурките и яйцата, що намерихме в тях, са по-вкусни от заешкото месо. Благодарихме за храната, защо помним и времена, кога сме бродили из планината, без да турим залък в устата си и стомасите ни се сбръчкваха – същински гайди без въздух.

Рано утринта минахме над заспалите, отдалечени една от друга махали на селата Боевци, Пеновци и Събевци, къде имахме свои хора и по проснатите по огра-

дите им черги, нашия уговорен знак, разбрахме: съобщават ни, че ни грози опасност и ние ги подминавахме. И в другите махали на Ковачите, Базиргяните и Пандуците също имаше знаци – изпраните и проснатите върху оградите черги да съхнат. Още преди обяд видяхме село Змеица и връх Гьозтепе, за къде бяхме тръгнали. Този връх, в Западни Родопи, не е най-висок, не е и малък. Сигурно има над хиляда и петстотин метра, както рече войводата. Малко след пладне, тъкмо слънцето беше над планината, стигнахме до самия връх, що е кръгъл, а от север е с гъсти борови гори. Дотук може да се стигне от всички страни без мъчности. Има развалини от старо градище с четвъртити големи камъни, градени без спойка. Войводата каза, че тук някога е имало древна тракийска крепост.

И тоя ден ядохме от печените от вчера мяса и вече можехме да отдъхнем от дългото ходене. Сложихме наблюдател и заспахме, а като се събудихме мислехме, че сме спали цяла нощ, усещахме се отморени и бодри. Войводата рече, че това е от мястото, що ни дава силата и затова тук траките някога дигнали светилище, къде трябва да влезнем. Заозъртахме се да видим къде е входът, ала нищо не успяхме да открием. Сред голобрадия връх, с напечените от слънцето камъни и пожълтjала трева, няма и помен от таен вход. Накрая войводата го откри. Входът беше тежка плоча с халка, през коя промушихме яко дърво и двамина с мъка я отместихме. Постояхме известно време навън, да може застоялият и спарен въздух да се разнесе и се спуснахме през отвора, надолу по стъпалата. Запалихме насмолена борина и осветихме вътрешността. Видяхме каменни ковчези и един кладенец, от него блика вода и изскача на тънка струйка нагоре, после пак пада в кладенеца и отново, и отново изскача на човешки бой височина. Войводата рече, че е фонтан, ама природен. Трябваше да пренаредим и проветрим стари книги, поставени в ковчезите. И тъкмо взехме да махаме каменните плочи на ковчезите, кога войводата нареди бързо да затваряме капациите и да излизаме. Съгледвачът дал знак, че вижда в подножието потеря и трябва да се ма-

хаме оттук. Затворихме и засипахме капака на подземието с пръст и тръгнахме да се връщаме по стария път, ама този път не посмяхме да влезем в пещерата – бяхме разчистили мястото, къде палихме предния ден огън и пекохме зайците и костенурките, а костите и всичко, що бе останало от тях, бяхме заровили в земята. Макар и да не бяхме оставили следи, все пак знаехме, че и сред преследвачите има опитни заптиета, дето душат кат вълци и откриват оставени дири.

Вървим из гората ту бързо, ту бавно, понякога бегом, katerим се по нагорницата, впили пръсти в камъни и корени, подхлъзваме се и се препъваме в обраслите с мъх камъни, ту пък ходим като пребити кучета след спускане по стръмнините. Краката треперят, подгъват се – сякаш са от мека глина и, аха, съвсем да се размекнат и разтурят, ама издръжливостта е нашето спасение. Вървим мълчаливи, с раздрани дрехи, лица, ръце и крака, помагаме си един другиму и въпреки несгодите си разправяме по някой хубав спомен от трудния ни живот...

... След пладне преминахме недалеч от Абрашларе (гр. Брезово – б.а.), видяхме да пладнуват стотина черни биволи. Отдалеч легналите биволи приличат на черни камъни, мърдащи и триещи се един в друг.

... Привечер стигнахме близо до село Селджиково (Селджикьой – гр. Калояново, до Пловдив – б.а.) и потърсихме добро място за бивак.

То, летните вечери бързо и неусетно настъпват и доде се настанявахме за нощувка, луната изгря – голяма, кръгла, жълта, и засвети по лицата ни. В светлата нощ можехме да видим и познаем лицата си. Вятърът тихо зашумя по листата на дървета, повя хладина, а нейде близо зажукаха бръмбари, дето ги викаме жетвари. Седнали на избуялата трева, слушаме от войводата думи за някогашните славни времена, кога по земите ни са живели древни тракийски племена, кои се наричали койлалети и одриси. Похапваме от хляба и сиренето, що Бог ни е дал, пийваме хубава водица, а войводата разказва как земите на Селджикьой някога били на Одриското царство на траките. Първият цар

на царството бил цар Терес Първи, царувал петстотин години преди раждането на нашия Бог Исуса Христа. Войводата рече, че утре заран ще сме наред това, що е останало от царския дворец, граден по времето на този цар Терес Първи. Каза, че дворецът и градът, покрай него, били укрепени с яки стени, градени с големи дялани камъни, а самият град го е имало цели двеста години. Каза още, че близо до него имало и други тракийски градове и села, името на едно от тях, кое запомних и записах, е Бендипара...

... Трудно и мъчително се качихме към Юмрукчал (връх Ботев – б.а.) и останали без дъх, седнахме да отдъхнем долу под Пръскалото*, южно от върха, де шурти неспирно водата на това най-високо пръскало, що съм виждал досега.

Макар без сили от катеренето, това, що се откри пред очите ни беше отплата за трудния път и грабна сърцата ни. Искам да пиша за тая невиджана хубост, ама хубост описва ли се? Високите скали, които бяха изправени до небето, стърчаха същи великани.

Седим и гледаме с омая как водата от Пръскалото иде от нейде връз стръмните скали, блика отведнъж и се мята стремглаво надолу, бяла като сняг, пада в една бездна, направена досущ казан. Там клокочи, бълбука, бушува, ври, като да е поставена на огън и вдига пушилка облаци с мъгливи пръски. Същински джендем. Оттук, от високото, в далечината се мержеят къщата на калоферци, червенеят покривите на двата, наскоро горени манастира, огрени от слънцето. Хич не е за чудене, дето древните траки, както рече войводата, са избрали това високо място, за да градят светилището си. Било е заради небивалата хубост и близост до Бога. Тук, дето сме седнали, мястото и водата, що пада в джендема показват и хубост, и страховити урви сред скалите, бездънни пропасти.

* Пръскалото, Райското пръскало или Калоферското пръскало е най-високият водопад на Балканския полуостров с воден пад на височина 124,5 метра. Разположен е в Стара планина, под връх Ботев – б.а.

Пръскалото (водопадът).

Преди да се изкачим при Пръскалото се лутахме дълго из джендема, заграден от стръмните и отвесни склонове на по-малък връх, където водите на Пръскалото преминават досама голямата пещера Хан Маара и потъват в страшни пропасти. Тя, пещерата, и тя е сътворена от Божията ръка, в нея има процепи, през кои може да се стигне до светилището, що се намира по-нагоре – под Пръскалото. Само дето не успяхме да минем и се промушим през процепите. Те са тесни, затрупани са от камъни, кои се срутили от тавана на пещерата и запречили пътя. Не можахме да изпълним заръката, що бе дадена свише на войводата – да достигнем до светилището през процепите, където се е намирал най-високият храм на стария бог Дионис и войводата ни поведе нагоре където Пръскалото. То май и тук ударихме на камък – по скалите няма развалини от храма на светилището, та се спогледахме учудени. Мислим си дали в скалите има невидим отвор, или скрити процепи, та да ни отведат до храма? И войводата не е спокоен, рече, че всичко е затрито и затрупано и извади тефтера, що се не разделя с него. Чете, гледа, пак чете и мери с очи

Пещерата Хан Маара.

скалите и рече, че ще трябва да разбием един затулен вход и да влезем в стаите на светилището, кои не са порутени...

... Не е море, река е, ала е широка и с много вода, по нея плават гемии – едни по течението, други срещу него, та ми напомнят за морето. Друга е морската вода – прозрачна, някога има светлосин или смарагдов цвят, а тая, речната, е мътна, но кога се влее и съедини с морето се проявява. Има и още една разлика – на това място, по дунавския бряг, няма изгрев като на морето. Реката е дълга и широка, оттук се не види морето. Морето е много голямо, а изгревът започва от хоризонта. От водата бавно изплува нажежено, сякаш излязло от ковачница, оранжевото светило, застава до сами водата и проточва дълга златна диря до брега. Слънцето се качва все по-високо и по-високо, водата се къдри в златни люспи, те играят, блестят, разстилат се и утихват. Цялото море блести. Чудна хубост има изгрева... То моята работа не е да пиша за изгреви, ама някога и

на мен ми се отпуска душата, спомените се завръщат и ме пренасят назад...

Днес преди изгрева сме дошли къде двайсет километра на югозапад от Русчук, до самия дунавски бряг, къде от двете страни на устието на една река има село на рибари, наричат го Дикилितаш. Войводата рече, че името си селото носело от двата побити камъка (дикили-таш), които са сякаш пазачи пред селото до малката река (Ореше – б.а.).

До сами селото има местност, наричана Пулгаря, а там, върху плоска скала, намерихме вкопани римски гробници – едни със строшени, други с полуотворени каменни капаци, някога яко споени, а сега изтърбушени, със счупени глинени гърнета, кои войводата нарича амфори, и скелети. Нищо друго няма вътре и не се знае гробовете откога са ограбени. Дойдохме тук не да се ровим в гробове, а да намерим каменен конник. Войводата нареди да записвам всички мерки на конника, кои ще ми казва. Вървахме леко и бързо по реката (Ореше – б.а.), и след около шестстотин крачки се спряхме под една скала и войводата посочи с ръка изсечен каменен конник. Горе, на три метра от земята, поставен като в рамка (широка долу метър, а горе осемдесет сантиметра и висока петдесет сантиметра) има мъж, яхнал препускащ кон, дрехата му се вее. Конникът е облечен с къса дреха – хитон (така рече войводата). Конят си го бива, като жив е, добър майстор го е правил – с гъста, тежка опашка, а пред коня има малка хрътка, с провиснали уши, коя аха, да догони и ухапе едно сърне, що бяга. Пред коня майсторът е изработил и дърво, а по корубата му се вие змия, запътила се нагоре към листата...

Трудно е да намеря име на изсеченото върху камъка. Идат ми на ум най-разни имена, а най-право е да го нарека каменна икона. И тая икона не е поставена току-тъй на вятъра. Всеки знак казва нещо, стига да разбереш какво...

По заръка на войводата направих рисунка на конника, писах и мерките му. По-късно поехме по десния бряг на реката и спряхме пред една пещера. Над ви-

сокия вход на пещерата има счупен жлеб, а под него се редят четири малки ниши. Вътре пещерата е ниска къде метър и половина.

Минахме на отсрещния бряг при баира с калето, а от войводата научихме, че тук някога е била римската станция Фриматиум и развалините, дето се виждат, са останали от нея. Римляните май са се учили от древните траки, построили са като тях крепостта, сред закътана местност със стръмни скали, а отгоре са зидали дебели стени за сигурност.

Смъкнахме се от крепостта в равното и видяхме хубава чешма, с голямо четвъртито корито и широк улей, изсечени в скалата. Войводата рече, че тази чешма, направена по римско време, може да е съградена само от български майстор и затова другаде не може да се види из чуждите земи.

По залез слънце си тръгнахме и искам да пиша, що макар по тия места да няма морски изгреви, то има речни залеzi, а и те са хубави. На запад слънцето преваля небосклона и огненото му кълбо сипе червено по дърветата, крепостта, баирите и реката... Пак се отнесох. Какво да кажа, очите ми все търсят хубостта...

В ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА

Тази нощ "заседателният орган на знаещите и питащите" проведе своята сбирка без манастирски огън.

Димитър и Георги се прибраха след залез слънце, вечеряха и дойдоха на поляната пред църквата, където бяхме седнали с игумен Гавраил и отново разисквахме по безбройните мои теми. Поздравиха, седнаха до нас, подадоха ни по пакетче царевични пуканки, купени от града, и с интерес зачакаха да чуят темите, по които говорехме.

– Игумен Гавраиле, – продължих с въпросите си, – от записките на Софроний се разбира, че светилището на Дионис се намира при пещерата Хан Маара. Така е, нали?

– Щом пише... Да, светилището на Дионис се намира в района на хижа "Рай"! От три места – три входа, се е стигало до него, но двата отдавна са затрупани и е останал само един – този през пещерата Хан Маара. Бързаш да влезеш ли? Ще те предупредя, че не е никак лесно, изисква се умениято на пещерняк. Така че отложи за по-късно.

– Игумен Гавраиле, щом стана дума за ръкописа на Софроний, може ли да запитам и аз за нещо, за което вече разговаряхме? – обади се Димитър и след като получи съгласието му, благодари и зададе въпроси за произхода на взривения от иманяри изсечен конник в село Дикилиташ, Русенско.

– Този конник е бил изграден от по-късните траки през X век пр.н.е. по подобие на Мадарския. Бил е ориентир за подземието, намиращо се под и зад него, където траките са съхранявали наследени от предците ценности, архиви, карти, съдове с различни течности, уреди с вече забравено предназначение.

Изреченото от игумена силно впечатли неспокойната ми душа. Не бързах да задавам въпроси, знаех, че

братята ще ме изпреварят. Не чаках дълго. След кратко размишление, и разменени погледи между тях, Димитър поде:

– Игумен Гавраиле, вредите, които са нанесени върху древния паметник от иманярите, с тяхната първобитна култура, са неизчислими, но сигурно са запазени ценностите в подземията. Навярно един ден ще могат да се видят?

– Дали пък взривът не е повредил и тях? – опита се да доизясни ситуацията Георги. – Щом не се виждат подземията, явно са запазени. Пък и те се намират навярно много надълбоко.

Дойде и моят ред:

– Предполагам, че подобно на Мадарския паметник и зад почти унищожения от талибаните Афганистански конник има пещери, през които може да се проникне в подземията...

Игумен Гавраил разпери ръце, огледа ни, едва-едва се усмихна и бащински рече:

– Същински деца сте, мили братя, – вече пораснали, но останали с детската си любознателност. За добро е... Ще ви успокоя, зад конника в Афганистан наистина се намира дълбока пещера. – Замлъкна, ние вперихме очи в лицето му. Ще продължи ли с разкритието или... Минутите се проточиха, чакаме с нетърпение, споглеждаме се с братята, предполагахме, че каквото бе казано може би е достатъчно, но игуменът продължи: – В задната част на пещерата има замаскирана преградна стена, зад която започва тунел, затрупан при разместване на земните пластове. Тунелът отвежда до подземен град, построен от атлантите като храмово-свещилищен комплекс. В него всички сгради са били направени от много скъп цветен мрамор, злато и слюдести материали, с преливащи цветове.

– Благодаря, пропуснах да попитам колко са проходите...

– Михаиле, проходите към подземията и под двата конника, са три. Единият – централният е най-широк и удобен. Другите два са от двете страни на централния. Те са по-тесни и стръмни. Вече са затрупани и непроходими.

Златна маска на атлантски владетел.

Отново настъпи мълчание, бяхме доволни от това, което чухме. Нямах намерение да задавам нови въпроси, но игумен Гавраил бе решил друго:

– Не мислете, че римската крепост и римската станция Фриматиум са били изградени случайно на това място. – Напротив, изградени са съвсем съзнателно. Римляните са притежавали древни карти за разположението на подземния град и целта им е била да го открият, но желанието им не се е осъществило.

Това отприщи бента на въпросите, за да получим нови разкрития. Буквално игнорирах братята и започнах да реда един след друг въпроси:

– Учителю, надявам се в трезорите на крепостта да е останало нещо... – попитах аз.

– Уви, приятелю, в трезорите не е останало нищо. Римляните са изнесли съхраняваните ценности при напускането на крепостта.

– Здраве да има...

Безсмислено бе да се ядосвам, че всичко ценно е изнесено от крепостта. Затова пък дал Бог крепости, с неразграбени съкровища, колкото щеш из земите ни. И се сетих за нещо недовършено... За откритата гробницата на цар Терес и за златната му маска.

Зная, че на 19 август 2004 година археологът д-р Георги Китов откри уникална златна маска в могила-

та "Светица", южно от град Шипка, и според покойния учен маската е била предназначена за пиене на вино по време на религиозни ритуали. Предполагаше се, че на маската е изобразен тракийският владетел цар Терес I, царувал в края на VI век пр. н. е., и успял да обедини тракийските племена в Одриско царство. Още в част втора на "Тайните подземия на България" писах по този въпрос и посочих, че маската не е на цар Терес I, а изобразява лицето на атлантски владетел. Тази маска цар Терес бил получил по наследство. Остана неизяснено къде е погребан самият цар Терес I.

– Учителю, искам да те попитам къде е гробницата на Терес I?

– Според мен тя се намира в местност, южно от Шипка и Шейново и северозападно от Казанлък.

– Учителю, трудно ми по този начин да търся гробницата.

– Как се извършвали погребенията по времето на Терес? – попита той, без да взема под внимание думите ми.

Димитър и Георги, вперили очи в мен, слушаха с безкраен интерес диалога, провеждан между мен и игумен Гавраил.

– В гробни могили, защо?

– Къде според теб, в споменатия район, има древни могили и селища?

– Доколкото ми е известно най-големите праисторически могили в района са Камшиковата и Чераджийската могила до Калояново, Житница и Дуванли.

– Тогава търси гробницата на Терес до село Калояново, на Камшикова могила!

– Камшикова могила е гробницата на цар Терес? О, благодаря ти, Учителю. Благодаря, а дворецът?

– Дворецът на Терес се намира в посока на юг от гробницата му. Виждам основите на двореца, те са затрупани с времето, както и останките от жилищните и ритуалните комплекси.

– Къде се намират тези останки...

– Те са част от градския център, в който е изграден и царският дворец. Намират се в околностите на Калояново.

Момина могила.

– Да попитам...

– Ще ти кажа, че като всички дворци в древността и дворецът на Терес е имал подземие, в което са се съхранявали съкровищниците, архивите и личните ценности на владетеля.

– Никой не знае кога е погребан цар Терес...

– Погребан е в началото на 449 година пр.н.е. Друго?

– Могилата свързана ли е под земята с други могили?

– Не е свързана, тя е изолирана и около нея няма други могили.

– Учителю, археолозите са затруднени да определят кой е погребан в Читашката могила. Ще помогнеш ли?

– Колкото мога – съгласи се той. – Читашката могила е на тракийски владетел от втората династия на родовете владетели. Погребението се намира на 6,5 метра дълбочина. И за твоя радост, в гробницата, освен погребалната камера, има изградени още две отделни камери, в които се съхраняват вещи на владетеля, ценности и голяма част от личния му архив, включващ различни карти, описи, хронологии и родословия.

– Как се е наричал владетелят?

– Михаиле, ще ти отговоря по следния начин: владетелят ще бъде разпознат, когато се открие гробницата.

Може би искаш да знаеш с какви отличителни атрибути е погребан? Няма? Добре, интересува те...

– Кога е погребан? – прекъснах го аз.

– Погребението е било извършено през 2750 г. пр.н.е.

– Остана още една могила... Момина... Ще те попитам за името на погребания в нея...

– Момина могила е гробница на тракийски висш посветен и неговата съпруга, която след смъртта му се самоубива. Гробницата се намира на седем метра дълбочина. В нея са поставени личните вещи на погребаните, както и атрибути, притежание на посветения, и една кристална сфера с диаметър 80 см, изработена от светлосин кристал.

– Сферата за какво е служила, Учителю?

– Имала е различни приложения – за връзка с Акаша, за виждания в бъдещето, имала е и лечебни функции. Но само част от тях са били известни на посветения тракиец.

– Името му остана неизвестно. Как ли се е наричал?

– Казвал се е Афклип, но е бил наричан и с други имена.

– Знае ли се кога е погребан?

– Ами, някои хора знаят... – с усмивка рече игумен Гавраил. – През 2508 г. пр.н.е.

Благодарих на Учителя. Братята не бяха успели да зададат други въпроси, но бяха съпричастни с питанията ми и останаха доволни от наученото. Многократно съм декларирам, че уважавам и обичам Учителя, но единственото нещо, което не разбирам е защо всеки път трябва да задавам изясняващи или допълнителни въпроси, както щете ги наречете, на които той логично би следвало да отговори още, когато задавам основния си въпрос. Игумен Гавраил, доловил недоумението ми във връзка с вечно доизясняващите въпроси, ме погледна някак остро, без да каже нищо, но веднага чух мисловно да ми отговоря: "Към основния ти въпрос има безброй подвъпроси! От самия въпрос на питаня, зависи и отговорът, даден от знаещия." Погледнах го, но не срещнах погледа му. Беше навел глава и разглеждаше съсредоточено дланта на дясната си ръка. Вдигна

глава и се обърна към мен:

– Случайно да си обърнал внимание на дланите на ръце си?

– Разглеждам съм ги много пъти. Защо, Учителю?

– Правило ли ти е впечатление, че до един период от твоя живот по дланта на дясната ти ръка се виждат едни линии, а след години се появяват нови?

– Не съм обръщал внимание? Трябва ли?

– Трябва! Или си въобразяваш, че хиромантията е измислица?

– Не, мислех, че човек се ражда с тези линии и те остават едни и същи цял живот. Само че по-късно стават по-дълбоки и по-ясни.

– Основните линии на живота, на ума и на сърцето остават, но други по-повърхностни се заличават, а на тяхно място се появяват нови. Новите са следствие от придобитите качества, от преживени събития в сегашния живот. Е, и аз се отплеснах... Ще поговорим отново за линиите по дланите, а сега да се върнем на въпросите, които ви интересуват.

– Игумен Гавраиле, – обади се Димитър, – прочетох-ме това, което си казал на Михаил за душата на човека. Но той не е писал нищо за духа.

– Колкото и нереално да звучи, Михаил е пропуснал да пита... Или пък е разбрал, че духът и душата се припокриват. Ще повторя отново: Душата и Духът на човека, както и на всички същества в пространство-то, се създават в лаборатории, намиращи се в Окоето. Само боговете имат право на създаването им и това тайнство се владее единствено от тях. След създаването им, те преминават през зона на обучение, в която усвояват знанията, уменията, мъдростта и любовта на Вселената и по-късно обитават пространството като свободни души. Когато настъпи моментът, предварително определен от съответния бог, те извършват своето първо въплъщение. Душата е част от духа. В нея са съсредоточени чувствата, мислите, емоциите, а в Духа са знанията, силата, мъдростта, уменията.

– Учителю, кой е Бог Саваот? – включих се отново в питанията.

– Един от основните “учени” от Сириус, които са създали матрицата на новата раса. Останал е на Земята до утвърждаването на клонингите като успешен експеримент.

– Боговете имали ли са човешки образи? – въпросът отново е мой.

– Някои от боговете и богините са пребивавали в човешки образ на Земята, други са идвали от различни светове и са присъствали тук като невидими същности, в определени периоди от развитието на цивилизациите. Има и такива, които са измислени персонажи от хората като олицетворение на определени сили, стихии или проявления.

– Игумен Гавраиле, защо Бог е създал хората като низши създания? – попита Димитър. – Не можеше ли хората да бъдат създадени на по-висше стъпало в своята еволюция?

– Хората не са създадени като низши същества – възрази му игуменът. – В тях е била заложена силна на потенциали матрица. Те са владеели голяма част от знанията и уменията на предишните цивилизации, но с времето тези знания и умения са забравени, загубени вследствие на засилената материална същност на хората, която е подтиснала духовната, а оттам е настъпила и забравата на Вселенската мъдрост и философия.

– Вярно ли е, че първите арани са имали очи, подобни на днешните монголи? – продължи да пита Димитър.

– Араните, които се установяват да живеят в Азия и започват да се смесват с потомците на жълтата клонинг двойка, приемат донякъде и техния цвят на кожата, като до голяма степен запазват формата на очите им. Това са днешните чисти монголи.

Георги ме погледна и сви извинително рамене:

– Не искам да кажа, че Михаил е пропуснал в част пета на книгата си да обясни повече за свещената геометрия, но е така...

– Така е, не е обяснил, защото толкова съм му казал – оправда ме игумен Гавраил. – Свещената геометрия, както и Вселенската мъдрост и философия са забравени знания, които древните са владеели и прилага-

ли. Тези загубени през вековете умения предстоят да бъдат преоткрити след известно време, когато хората бъдат готови отново за тях. Тогава те ще си припомнят кои са основните принципи на свещената геометрия, кои са основните Вселенски закони и каква е мъдростта и философията на Вселената.

Георги разтвори безпомощно ръце. Знанието за свещената геометрия оставаше неразгадано.

– Учителю, в джоба на ризата си нося една изящна старинна гема, подарък от сина ми за рожден ден. Как са се изработвали тези геми? С лазерни уреди ли?

– Гемите се правели от майстори ювелири с много фини и остри, подобни на игли инструменти. Това е древна техника, която се е съхранила през вековете и сега все още има майстори ювелири, които владеят това умение.

– Игумен Гавраиле, вярно ли е че един кристален череп се намира и в България? – попита Георги. – Ще може ли да се види?

– Че е истина, истина е. Намира се в България и е запазен в подземията на Аладжа манастир. Но засега няма как да се види...

– Михаил писа, че първите фараони са погребани в България – продължи Георги. – Ще ни кажеш ли къде?

Игумен Гавраил демонстративно се почеса по главата, направи уж отегчителна гримаса, и се засмя:

– Все повече и повече започват да изземват "авторските права" на Михаил да задава безброй въпроси – каза той. – След като Михаил си замине, не знаей как ще се справя и с вас... Виждам, че и той вече е наострил уши. Е, ще ви кажа, че погребаните в България фараони се намират на две отделни места. Едното място е на север от Варна – към Добрич, а второто е на северозапад от Варна – към Силистра. Имаш ли още въпроси Георги?

– Само да попитам – оживи се Георги, – непрекъснато говорим за наличието на книги, написани на тракийски език. Има ли печатни екземпляри от тях?

– Траките са изработвали и изписвали книгите ръчно.

– Игумен Гавраиле, само да уточня – обади се Дими-

тър, – правилно ли разбрах, че славяните произлизат от клонове на траките, които са се разселили на север от река Дунав, където постепенно се обособяват като отделни народи.

– Правилно! – отговори игуменът и обърна лице към мен: – Михаиле, къде се разбърза? Рано е още...

Димитър и Георги учудено ме погледнаха, видяха с изненада, че си седях кротко и мирно и се питаха защо игуменът каза, че съм се разбързал. Те не знаеха, че по време на разговора аз правех опити да проникна мисловно в подземията на Докторската градина в София, но не се получаваше. Земята не искаше да ме пропусне да проникна надолу...

– Михаиле, нека ти помогна с описанието на подземията под Докторската градина, до които искаш да достигнеш – поясни той и братята разбраха за какво става дума. – Подземията са разположени на две нива. Двете от тях са едно до друго и от едното подземие има тунел, отвеждащ до третото, което се намира по-дълбоко. Понеже бързаш да помогнеш с нещо на страната, ще ти кажа, че това подземие ще може да бъде отворено не по-рано от средата на мандата на следващото правителство.

– Интересно, как всичко в света е предначертано... – тихо издума Георги и повиши глас: – Говори се и се пише усилено, че пожарите в Русия са причинени от американски оръжия и системи, можещи да променят климата на дадена страна.

– Пожарите в Русия изцяло са причинени от промените в климата и от реакциите на природата и земята вследствие на промените, които настъпват – отсече игуменът.

– Игумен Гавраиле, миналия месец, когато бяхме в Рилския манастир, забравих да попитам дали сърцето, погребано в манастира, е на цар Борис III?

– Негово е!

– Наскоро прочетох, че на Северния полюс имало подземни градове и подземия?

– Георги, Михаил писа, че там има градове и подземия още от времето на лемурийците и атлантите. След

време те ще се разкрият.

– Учителю, ти назова имената на първата бяла клонинг двойка, а не знаем имената на другите три клонинг двойки. Можеш ли да ги назовеш?

– Мога, защото ги знам. Имената на първата черна клонинг двойка са Главма и Остраум. На първата червена клонинг двойка са Петроихта и Ахтоцеакъл и имената на първата жълта клонинг двойка са Зумра и Вентиок. Е, попълни и тази празнина в любознателната си картотека, надявам се да си доволен?

– И още как... Благодаря ти, Учителю.

БИБЛИЯ БЕСИКА

От години изследователите търсят "под дърво и камък" сведения за една мистична Библия, която условно наричат Библия Бесика, и за моя изненада и радост, преди известно време прочетох следното:

"Д-р Стефан Гайд и екип от научни сътрудници от отдела по Тракология към Международния институт по Трансцендентална наука в София представиха своето откритие – древната тракийска библия Бесика в БТА.

Според д-р Гайд, откриването на тракийската библия Бесика е плод на дългогодишно търсене. "Според много учени тя се е превърнала в митология" – заяви Гайд. По думите му това е каноничната библия на тракийски език, азбуката, на която е написана, е предшестваща кирилицата, а не е гръцка азбука.

Д-р Гайд отбелязва, че не става дума за апокрифни писания, а за каноническа християнска библия, написана на тракийски език.

"След разшифроването на другите тракийски надписи, започнахме да си поставяме въпроса относно библия Бесика, защото тя единствена можеше да хвърли цялостна светлина върху езика на траките" – заяви д-р Гайдаров. Той посочи, че има много папирусни издания на фрагменти от библията, свитъци от кожа и отделни книги от библия Бесика на различни места по света. Най-древните ръкописи се намират в манастира "Света Екатерина", в подножието на Синайската планина, в Египет. В същия манастир има и немалък брой славянски преписи на библията. Вероятно има части от библията и в Атон, каза Стефан Гайд, а именно учението на Орфей, истинските Евангелия и ролята на траките – твърди ученият.

В нея се споменават траките, Орфей, споменава се съществуващ завет на бог Орфей. Споменават се изключително важни факти, които свързват тази библия

единствено, от всички останали библии, с тракийското племе беси и изобщо с траките по нашите земи. В нея присъстват много звукове и букви, които после влизат и в Кирилската азбука. Така че тя е азбука, предшестваща кирилицата."

Представям и още едно сведение по този въпрос като цитирам откъс от книгата "Светилището на Дионис на Перперикон", написана от колектив: Николай Овчаров, Даниела Коджаманова, Милен Камарев:

"... След християнизирването на Тракия, Библията била преведена на тракийски език (наричан от някои автори "език на бесите"), поради което съвременните учени са дали на този превод условното име *Беска Библия (Biblia Bessica)*. Запазени са сведения за манастири, в които езикът на бесите се използвал в богослуженията. Според житието на св. Теодосий Обожител (423–527 г.) от Симеон Метафраст, един от тези манастири се намирал в местността Кутила на брега на Мъртво море: *"Теодосий, тоя мъдър мъж, подрежда по подобие на някогашния Веселеил, строителя на свещената скиния, извънредно умело и хубаво своя манастир и съгражда в него четири храма. От тях единия предоставил на тия, които си служат с гръцки език и там бил възгласян божият химн от самия него и от останалите отци. Във втория храм отправяли бесите на свой език молитви към общия на всички ни Господ. Арменците получили третия храм, в който и те на бащин език поднасяли Богу химни. А последния и четвъртия храм, който бил построен на страна от останалите три храма, предоставил на завладените от демона и изобщо на умопобърканите, и там отправяли и те своите молитви към Всевишния, колкото пъти им се възвръщало съзнанието, като били съпровождани от тия, които ги обслужвали..."*

Харесва ми строгостта и интериора в черквата на манастира – светлината нахлува през тесните прозорчета на купола, от високите прозорци на сградата и осветява с приглушена, мека светлина иконите, позлатения олтар, огромния полилей. Сред тишината на църковната зала човек чувства невидимото присъствие на Бога.

Нима може да се отрече тази невидима Сила, когато човек застане пред иконите с молба за здраве, за оцеляване, за благодарност? Тук, сред тишината и мириса на тамян, най-силно се усеща единението с божествените сили, с Бог.

В този късен следобед черквата е празна. По свещниците не горят свещи, само запалените фитилчета на кандилата проблясват с тъмно червена, загадъчна светлина. Влязох в черквата съзнателно – имах необходимост да остана сам сред здрача и хладината. Запалих свещ, светлината раздвижи сенки, светците от иконите ме погледнаха, помолих се и дълго си говорих с тях...

След вечеря споделих с игумен Гавраил това, което бях прочел за Библия Бесика и попитах за неговото мнение.

– Ученико, Библия Бесика съществува и нейният оригинал се съхранява в архивите на Ватикана. Написана е с писмеността на траките, на езика на траките. Тя е препис на истинската Библия, на Евангелията, на учението на Орфей, описва и ролята на траките през вековете. Написана е на фина пергаментова хартия и е подвързана с кожени корици.

Изненадан погледнах Учителя. В думите му имаше някакво противоречие за пресъздаване на Библията, учението на Орфей, истинските Евангелия и ролята на траките. Нали евангелията бяха създадени през първи и втори век, а Библия Бесика би трябвало да съществува...

– Не, Ученико – прекъсна мислите ми игумен Гавраил, – няма противоречие. Библия Бесика е сборна книга, в която са поместени истинската Библия, учението на Орфей и истинските Евангелия. Ти смяташ, че бесите са живели далеч преди новата ера и не са могли да направят препис на евангелията, тъй като те са писани по-късно. Но бесите са живели и след новата ера и Библия Бесика, в този си вид, е съставена през II век от н. е. По-точно, комплектована по този начин, тя е била съставена от посветени последователи на Исус Христос, които са избрали и подредили отделните ѝ части на езика на бесите (траките).

– Не допусках, че Евангелията са коригирани като Стария завет.

– Не си допускал, но е така. Евангелията в днешната Библия са преиначени, коригирани, на места – изрязани, а на други има добавяни елементи. И всичко това, за да служат на интересите на църковната власт.

– Библия Бесика е написана на тракийски език. Нали той засега все още не може да се чете, освен от посветени?

– Бесика е написана на тракийски език, който е само забравен. Когато говорим за “невидим тракийски език”, имаме предвид неговото кодиране в картини, плочки, скулптури. Затова той се превръща в невидим, четим единствено от посветени.

– В такъв случай Ватиканът ще може ли да разчете Библия Бесика?

– Ватиканът не може да разчете написаното, но знае приблизително съдържанието на Библията. Бесите са направили още три екземпляра от нея, в които са съхранили оригиналните текстове и писменост.

– Каза, че оригиналът се съхранява във Ватикана, а другите три Библии Бесики, къде се намират?

Учителя се замисли, погледна ме и вдигна безпомощно рамене.

– Като че ли са някъде в България...

Усмяхнах се, предисловието ме зарадва. Той знаеше къде са библиите, не уточняваше местата само и само да ме накара да затая дъх и да раздвижа сивото вещество в главата си.

– Дали не са в подземията на светилището? – попитах хитро без да изясня за кое светилище става дума.

– На кое светилище? – не се подаде на уловката той.

– На бесите – Белинташ! – самодоволен заковах отговора.

– Логичен отговор, Ученико – похвали ме той. – Само че тези три екземпляра на Библия Бесика се съхраняват на друго място...

Думите му ме попариха, ентусиазмът ми клюмна като цвете, залято с вряща вода. Мъчително преглътнах, беше ми неудобно, но все пак попитах:

– В кои подземия, Учителю?

! – В подземията на Перперикон...

Не очаквах този отговор, но библиите бяха у нас и това ме зарадва. Вече окопитил се, продължих да задавам въпроси:

– Твърди се, че Библия Бесика е преведена на различни езици и има нейни преписи в много манастири по света. Говори се, че дори вече била преведена на български език.

– Библия Бесика не е превеждана никога на други езици. Преводът, който се предлага в България, е неточен, но на места има близки до истината твърдения.

– Тогава можем да поздравим доктор Гайдаров за положения труд при издирването на материали за Библия Бесика и за успешните, на места, попадения, които са близо до истината.

– Поздрави го, трудът му не е отишъл напразно! И той като теб ползва контактърка. Познаваш я, беше ти споделила, че ѝ омръзнало да "разчита" надписите на доктора... А според мен услугите ѝ се оказват неточни и подвеждат Гайдаров. Притеснявам се, един ден тя да не злепостави и доктор Гайдаров, че е откраднал написано-то от нейните "книги" и да не съобщи, че книгите му са вредни и хората не трябва да ги четат. Нали така постъпи с теб? Но да забравим това, ти каза, че си ѝ простил.

– Така е... Простил съм ѝ! А с доктор Гайдаров съм се виждал, но не сме имали възможност да коментираме тези въпроси. Важното е, че полага усилия в издирване на тракийските ценности и това ми харесва. Той иска да докаже културния принос на българите в световната история и заслужава уважение и благодарност. Искам да те попитам, известно ли е от кого е написана и къде е сътворена Библия Бесика?

! – Посветените последователи на Исус, написали Библия Бесика не са оставили своите имена. И тъй като искаш да уточня къде е писана Библията, ще ти кажа – съставителите ѝ са обитавали малко скално поселище, където те са били отдадени изцяло на духовното си развитие и практика. Мисля, че е излишно да проявяваш интерес към мястото...

Защо ли игуменът ме отклоняваше от проучване на скалното поселище? Може би не трябваше да се оповестява или имаше предвид нещо друго? Не го попитах защо – Учителите знаят какво да казват!

– Учителю, откъде Ватиканът е научил за Библия Бесика и по какъв начин се сдобива с нея? По всяка вероятност е имал очи и уши по всички кътчета на земята.

– За съществуването ѝ се е знаело от други писмени източници и това е подтикнало Ватикана на всяка цена да я издири, притежава и скрие от очите на хората. И Ватиканът изпраща пратеник в Перперикон с задача да вземе неудобната за духовенството Библия и да я занесе в Рим. Така оригиналът на Библия Бесика попада във Ватикана.

– С други думи Ватиканът притежава Библията с неизвестната тракийска писменост и текстът може да бъде разчетен? И до днес не ми е известно как се изписват тракийските букви – с латински или с букви, подобни на глаголицата?

– Нито с едните, нито с другите. Латинската азбука и глаголицата са създадени много по-късно. Аранската или тракийска писменост, както съм ти казвал, е съставена от символи, някои от които съществуват и в египетските текстове и стенописи. Що се отнася до Ватикана той няма интерес да оповести, че притежава Библия Бесика, изписана с тракийската писменост. Затова Библията на траките се съхранява в секретните архиви и до нея имат достъп единици от висшата йерархия във Ватикана.

– След като Ватиканът не може да прочете библията, написана на тракийски език, защо не ни я върне?

– След време, когато Ватиканът престане да съществува като върховна църковна власт и архивите бъдат отворени, Библия Бесика ще стане достояние на обществата. Текстовете в нея ще бъдат разчетени и преведени.

СВЕТИЛИЩЕТО НА ОРФЕЙ

Тази нощ спях неспокойно – в сънищата си търсех светилището на Орфей, разпитвах за него и получавах най-различни указания. Вървах неуморно през реки и балкани, промушвах се през пещери, в които пропадах и изпълзявах отново навън. Вървах в зноен пек и в бури, снегове и дъждове, изнемощял, но запазил силен дух, вървах ден и нощ, питах и разпитвах... И през цялото време един властен глас непрекъснато ми повтаряше: "Татул! Татул! Татул!"

Събудих се твърде рано и включих компютъра. Интересуваше ме село Татул, известно с един от най-величествените мегалитни паметници по българските земи – комплекс от древно езическо светилище. В селото има и средновековна крепост. Археолозите датират светилището от XII в. пр. н. е. и приемат, че е служело не само за жертвоприношения на тракийските божества, а и за наблюдение на изгрева и залеза на Слънцето, в определени дни от годината, за което подсказва каменният "саркофаг", насочен към Слънцето. В дните на равноденствието, при изгрев, слънчев лъч попадал през скален процеп във вдълбан полукръг, наподобяващ изгряващо слънце, разположен на най-високата част от мегалита.

Върху скална пресечена пирамида са изсечени стъпала, водещи към върха ѝ, където е изграден открит "саркофаг", с дължина 170 см, около който има издълбан улей. Специалистите предполагат, че по този улей се е оттичала кръвта от положената в саркофага жертва. Траките са почитали Слънцето и обрядността им е била свързана с този култ. Приживе тракологът професор Иван Венедиков изказа хипотезата, че става дума за светилище на самия Орфей.

През IV–VII век в скалите е построена крепост, многократно разрушавана и преустройвана. В средновековието е издигната църква, която по-късно е разрушена.

От нея са открити са две колони и два каменни капители с релефно изобразени кръстове. Самото средновековно селище се е намирало в полето, под крепостта и под съвременното село, близо до реката...

Тичаме с игумен Гавраил по надолнището известно време, без да си говорим, готвех се да попитам за нови данни относно светилището на Орфей, когато се спънах в паднал клон. Изведнъж полетях напред. Не паднах, Учителя навреме се бе обърнал към мен, предчувствайки падането ми, беше разтворил ръце и аз се намерих в тях.

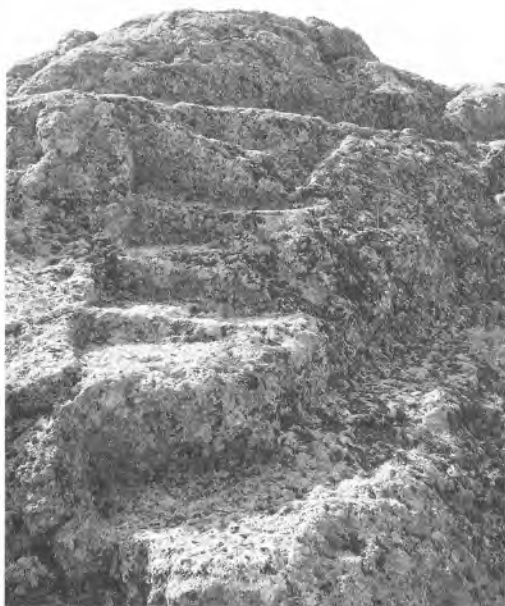
– Мисли, но гледай и в краката си – рече засмян той. – Колкото до светилището на Орфей ще е най-добре да прескочим дотам. Съгласен ли си?

– И още как – отвърнах радостен. – Кога, Учителю?

– Ако не възразяваш, веднага след закуска. Да довършим тренировката и да тръгваме.

– Димитър и Георги?

– Димитър и Георги ще останат в манастира. Имат задължения. Друг път...

Стъпалата.

Каменният "саркофаг".

Предложението ме зарадва и за малко щях да се спъна отново и да налетя на игумена. Като че ли изведнъж гората стана по-привлекателна отпреди, тревата замисиса още по-упойващо, катериците не бяха уплашени, струваше ми се, че птиците чуруликаха невероятни мелодии, а небето засия. На какво се радвах? Че ще посетя светилището или защото то ме примамва и ще разкрие още тайни? Не знаех, но ми бе леко, тичах и не чувствах умора...

Връщахме се обратно нагоре към манастира все така мълчаливи. Бързо се изкачихме, изкъпахме се, закусихме и поехме с колата към светилището.

Искаше ми се да се движим по-бързо, но Учителя обича да пътува по-бавно и да разглежда местата, откъдето минаваме. Аз също наблюдавам с интерес местността и пасторалните картини, нижещи се пред очите ни – зелените полета, кичестите дървета край пътя, с белосани стволоче, мостовете, под които текат бистри реки. И двамата разглеждаме спретнатите селски къщи и дворове, където, сред отрупаните с плодове дървета, грейт с червени и жълти багри цветя, а в подредените лехи растат домати, чушки, зеле...

Храсти от рози, обточили двете страни на уличните

платна, ни съпровождаха, когато преминавахме през малките градчета. Разминаваме се с хора, работещи в полето, с мяркащите се сред лозята бели забрадки и сини дочени дрехи на гроздоберачи.

Спираме в село Татул и поемаме пеш нагоре към светилището. Слънцето днес е по-благосклонно към нас – грее, но по-приветливо, по-ласкаво и нежно. Колкото повече се приближаваме до светилището, толкова по-силно усещам енергията, която се излъчва от него.

Посочих с ръка към странната скала, с форма на пресечена пирамида, с изсечените по нея стъпала, водещи към върха ѝ, където имаше "саркофаг", вдълбан в масивната канара и попитах игумена за какво е служил.

– Това е обреден "саркофаг", в който посветените са лягали при изгрев и залез слънце за извършване на определени ритуали, свързани с пречистване на вътрешния им свят и за отваряне на духовните им очи за знанието, мъдростта и силата на Космоса.

– А другият "саркофаг", който се вижда на огромната скала в южната ѝ страна, и той ли е ритуален?

– Да, и този "саркофаг" е имал обредно предназначение. В него посветените са лягали, след като вече са преминали през ритуала в първия, ориентиран в посока изток-запад. Вторият саркофаг е изпълнявал ролята на място за уединение, в което посветените, след определени упражнения за концентрация, са изпадали в състояние на дълбока медитация и са получавали знания, отговори, свързани с различни въпроси, засягащи живота на тракийците.

Крача внимателно сред светилището, старая се да запомня колкото се може повече подробности и забелязвам, че към двата "саркофага" води изсечено, в скалите, тържествено стълбище от осем стъпала.

– Учителю, броят на стъпалата има ли определено значение?

– Има. Древните са знаели за съществуването на седемте основни енергийни чакри, през които протича жизнената енергия. Стъпалата символизират тези познания – изкачването и достигането на духовно израстване, чийто символ е осмото стъпало.

Оглеждам се, на съседните канари древните майстори са изградили площадки и изсекли стъпала към тях, направени са ниши, личат системи от улеи и басейни за събиране на вода, вино или някакви други течности.

Игумен Гавраил се е подмладил, лицето му е по-ведро от всякога, станал е още по-подвижен, по-словохотлив – радостен. На мисловно зададените ми въпроси отговаря охотно:

– Те са част от цялото светилище и всички са имали определено значение и предназначение.

– Предполагам, че и сега няма да ми разкажеш как точно са били изпълнявани ритуалите, но поне отчасти...

– Ритуалите, Михаиле, са били най-разнообразни... Някои от тях са били свързани с почитта към Слънцето. Ще ти разкрия, че "саркофагът", на върха на скалата, също е изсечен с ритуална цел, но в него не са извършвани човешки жертвоприношения, както се предполага. В Татул не са се извършвали жертвоприношения в буквалния смисъл. Те са били символични. Гъстото тракийско вино и уханните билки, с които се извършвал ритуалът, са представлявали жертвоприношението.

– Учителю, ти потвърди, че траките са почитали Слънцето и обредността им е свързана с този култ. Вероятно "жертвоприношенията" се извършвали при изгрев или залез слънце.

– Изпълнявани са в точно определени дни от годината, винаги и само при изгрев слънце. При залез са започвали празненствата, когато се палели огньове и се е пиело много вино.

– Прочетох, че на север от това светилище има други скални масиви с вдълбани в тях трапецовидни ниши и скални гробници. Те какво представляват?

– Комплексът Татул все още не е разкрит в цялата си съществувала структура. Трапецовидните ниши и скалните гробници са част от цялото селище около светилището. След време, когато се разкрийт всички части на комплекса, а заедно с тях и архивът, ще се намерят сведения, в които се описва предназначението на всеки отделен детайл или група от комплекса.

– Все пак, какво представлява целият комплекс? Звездна карта?

† Светилището, създадено в Татул, е било изградено на базата на свещената геометрия, която траките или араните са владеели. Всяка част от него е в строги взаимоотношения с останалите, като за целта са използвани основните принципи на свещената геометрия.

– Двата “саркофага” свързани ли са с конкретна планета или съзвездие?

– Не, Михаиле, “саркофазите” не са свързани с конкретна планета или съзвездие. При тях взаимовръзките са други. Казах, че тук са използвани основните принципи на свещената геометрия. Е, време е да попиташ...

– Да, Учителю, къде е гробът на Орфей?

† В района на светилището има малка могила, почти незабележима, която ще ти покажа по-късно, а под нея е входът за гробницата на Орфей и Евридика. В гробницата има и друго подземие, което е било използвано за съхранение на древни ръкописи от отдавна отминали епохи.

Исках да попитам още нещо за Орфей и Евридика, но той ме прекъсна:

– За Орфей и Евридика вече говорихме.

– Така е, говорихме... Подземиата на Татул свързани ли са с подземиата на Перперикон и Белинташ?

– Да, свързани са с всички древни светилища в района – с Перперикон и Белинташ, също.

† И преди съм питал... – замълчах деликатно. – Исус Христос в светилището на Орфей ли е бил посветен?

– Ще ти отговоря, че на територията на днешна България Исус е посветен в няколко светилища на южните траки, сред които и това на Орфей и в още две, в района на днешна Варна. Във всяко от тях е получавал посвещение от върховния жрец.

– Благодаря, Учителю. Наскоро се появи и една сензационна новина, че на “гроба” на Орфей поникнала лоза от легендарния тракийски сорт зела, който се смята за изчезнал преди хилядолетия. Нарекли гроздето “Сълзата на Орфей”. Интересното е, че на хълма не

само не растат лози, но и в радиус от десет километра наоколо не се отглежда грозде. Как се е появила тази древна лоза?

– Лозата, поникнала в Татул, действително е от легендарния тракийски сорт зела, изчезнал преди хилядолетия. В природата нищо не се губи. Дошло е време за възстановяване на някои знания и истини, а появата на лозата е материалното проявление на този Вселенски принцип.

– Учителю, тук се чувствам чудесно...

– Много деликатно ми намекваш за пирамиди... Да, Михаиле, бодростта и настроението ни се дължи на едно познато въздействие... Под светилището на Орфей, дълбоко в недрата на земята, има една единствена пирамида. Тя е свързана с енергийната пирамида под Перперикон...

– Така и предполагам. Учителю, изследователите смятат, че бесите са притежавали писмена традиция – свещен език на жреците, език на мистериите, символичен, алегоричен и с такава нагласа можело да се търсят и разгадават знаци и символи.

– Да, така е. Бесите са имали писменост. Бесите са едни от прародителите на днешния български народ...

Уважаеми читатели, по-долу помествам накратко част от разбиранията на нашите учени траколози за тракийските ритуали (мистерии) и тракийския орфизъм:

"Тракийски орфизъм" е термин, въведен от проф. Александър Фол, означаващ тракийското аристократично религиозно учение, проповядващо възможност за обезсмъртяване чрез мистериални обреди. Определянето на Орфей като тракиец, в старогръцката митология, дава основание на проф. Фол да нарече условно учението за безсмъртието на тракийските аристократи "тракийски орфизъм", сравнявайки го с подобното учение в Елада.

Според хипотезата на проф. Фол, оформянето на тракийския орфизъм се датира в периода от средата на II хил. пр. н. е. до IX–VIII в. пр. н. е., и продължава да се изповядва от траките до края на античността – VI в. Основа на учението е идеята за самоусъвършенства-

нето. Орфизмът се практикувал различно от различните обществени слоеве. Тракийските аристократи са посветени в мистериите, в тайното знание на учението. Обикновените траки вярват в обезсмъртяването на аристократите.

Тракийският орфизъм съчетава почитта към хтоничните* и соларните божествени сили – орфическите божества са едновременно соларни и хтонични – такива персонификации са например Орфей и Залмоксиз. Според космогоничния модел на тракийския орфизъм, светът е уреден в 7 или 10-степенен цикъл: 1. Самооплождане на Великата Богиня-майка (Земята); 2. Раждане на Сина (Слънцето); 3. Възмъжаване на Сина; 4. Свещен брак на сина с Богинята-майка. 5; Раждане на сина на Сина (царя); 6. Възмъжаване на царя; 7. Свещен брак на царя с Богинята-майка.

Според тази концепция, възпроизвеждането на космоса и обществото се основава на цикличното и асиметрично, а не на линейното симетрично време. Идеята за самоусъвършенстване подхранва вярата, че преодолият ценностните изпитания и съпруг на Великата Богиня-майка става Бог. Тази вяра се въплъщава в тракийския цар, който е и жрец, и бог. Два са пътищата за сливане с бога и те се илюстрират с митичната съдба на Орфей и Дионис. В мистериалните обреди участниците могат да въведат бога Дионис в себе си в състояние на ентусиазъм – в колективните обреди, но могат и да се опитват да достигнат до Орфей в състояние на екстаз, в индивидуалните.

* Хтонични – от гръцки – земни. Такива богове са и Посейдон, Деметра, Хефес, Артемида, Афродита, Персефона, Хеката. Терминът се свързва и с култа към мъртвите.

ПИРАМИДИТЕ В БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

Преди време една сензационна новина обиколи света – петдесетгодишният бизнесмен, писател и любител археолог Семир Османагич се опитва да убеди учените, че древните хора са строили пирамиди край град Високо в Босна и Херцеговина. Повечето утвърдени учени отхвърлят теорията му, но той защитава убежденията си.

Семир Османагич (Semir Osmanagić) твърди, че до градчето Високо, намиращо се в Босна и Херцеговина, е открил първата пирамида в Европа и най-голямата до сега в света. Новината за откритието се излъчва от Euronews, американската Ей Би Си и италианската RAI.

Когато Османагич посещава град Високо, през месец април 2005 година, той научава, че градът е наследник на някогашното селище край замъка на босненския крал Твърдко I Котроманич (1359–1391 г.), намирало се на върха на хълма Височица (Visočica, 765,5 м) и унищожено варварски от турците при тяхното нашествие. Именно на това, необитаемо от шестстотин години, възвишение той различава очертанията на пирамида.

Град Високо е заобиколен от три възвишения с форма на пирамиди и според Османагич това не е случайно – те са три праисторически конструкции, които заедно оформят идеален триъгълник. Най-голямата, Слънчевата пирамида, се намира под хълма Височица. Следваща по размер е Лунната пирамида, под възвишението Плешевица. Третата е Драконовата пирамида. Османагич казва, че е открил доказателства за наличието на мрежа от тунели, създадени преди около 30 000 години, които свързват трите пирамиди. "Моето откритие ще промени човешката история", посочва Османагич на своя уебсайт.

През октомври 2005 година Семир Османагич започва работа по разкриване на пирамидата с теренни

проучвания и под слоевете пръст са намерени каменни или, както твърди Османагич, "бетонни" структури, които той определя като настилки с плочи, подпорни стени с блокове на суха фуга и от необработен камък на земен разтвор. В структурата са разкопани тунели, а наоколо са намерени огромни каменни кълба, повечето от които са с много правилна сферична форма, открити са и врязани в камъка различни знаци. Семир Османагич смята, че най-вероятно става въпрос не за една пирамида, а за цял комплекс.

Разкопките показват, че намереното е доста по-примитивно от градежите в Египет или от хилядолетия по-късните пирамиди в Централна Америка и, ако не е необясним природен каприз, по-скоро се доближава до мегалитната традиция в Европа или зикуратите в Месопотамия.

През 2007 година Семир Османагич кани египетски специалисти по пирамидите на научна конференция, които след проучване на разкопките допускат, че намерените структури са дело на човешка дейност. Семир Османагич твърди, че тези съоръжения са с хиляди години по-стари от египетските пирамиди и изтъква изключително правилната, за да бъде природна, геометрия на хълма, чиято пирамидална форма се откроява при наблюдение от въздуха. Той намира сходство между пирамидите в Босна и китайската практика за издигане на земни пирамиди, съществувала няколко века пр. н. е., имайки предвид пирамидата над гробницата на първия император с прочутата "теракотна армия".

Направените предварителни изчисления, на така наречената от Османагич "пирамида на Слънцето", показват, че пирамидата е с внушителни размери – височина 220 метра и страна на основата към 360 метра. Допуска се, че в обема ѝ преобладава земната маса, а не камъкът. Не е възможно да се прецени дали тази земна маса покрива изцяло каменно съоръжение, или е насипвана и укрепвана с каменни подпорни стени и настилки по образувалите се тераси, или в древността хълмът е обработен в пирамидална форма и върху него са извършени строителни работи, подобно на скалата, от която

е издялан големият Сфинкс в Гиза. По този способ е направена и голямата пирамида в Чолула, Мексико. Каменната пирамида в Чолула била засипана до височина 54 метра с пръст, като образува основа със страна 440 метра, и това я прави пирамидата с най-голям обем досега в света. По-късно испанците построили върху този "хълм" катедралата Virgen de los Remedios.

Учените не бързат да се произнесат за откритието, направено от Османагич, което трудно се вписва в схващанията за най-древната история на цивилизацията не само на Европа, а и на света.

Е, не съм съгласен с твърдението на Османагич, че пирамидите в Босна и Херцеговина са най-древните в Европа. За пирамиди от подобен род в Европа вече писах твърде много... Но вярвам, че посочените хълмове са пирамиди и се опитах да проникна в тях. Съсредоточих се, видях хълмовете, спрях се на единия от тях и бавно започнах да прониквам пласт след пласт все по-надълбоко. Земята неохотно показваше какво крие, трудно ме допускаше през твърдата си структура, докато аз с усилие на волята си пробих един последен, неподдаващ се на преминаване, пласт и опрях на скални образувания, с неясна форма на пирамида. И изведнъж гледката се размаза, експериментът приключи. Все пак успях да се уверя, че там съществуват пирамиди. Продължих да лежа със затворени очи – припомнях си видяното напълно недоволен, че не успях да проникна през каменните прегради, чиито структури се оказаха непосилни за мен.

Часът е два следобед, през отворения прозорец нахлуват топлина и тишина. Тук, в манастира, тишината е неповторима и човек може да общува с нея, стига да знае как... Тишината е изпълнена със звуци – излъчва нежна музика, рисува земни и небесни картини, пренася те...

През затворените си клепащи за миг мярнах усмихнатата физиономия на игумен Гавраил, а в следващата секунда чух почукване на отворената врата и гласа му: – И чрез мисъл, и на яве съм тук, Ученико.

Отворих очи, това не бе мисловно видение – игумен Гавраил стоеше на вратата на спалнята и чакаше пока-

на да влезе. Сkochих от леглото и го поканих в стаята.

– Извинявай, Ученико, – рече той, щом се настани на стола, – видях, че не почиваш, а витаеш около пирамидите в Босна и Херцеговина и трудно преодоляваш земните пластове.

– Едва успях да различа някаква пирамидална форма и... дотук. Не ме пуснаха да проникна по-надолу, а исках... – признах му с огорчение.

– Ще успееш – обнадежди ме той. – Каменните структури имат по-голямо сцепление от земната пръст. Но и с тяхната структура ще постъпваш както при земната маса, сантиметър по сантиметър. Мога ли да ти помогна за пирамидите?

– Искан ли питане, Учителю, – радостно отговорих и бързо включих диктофона на мобилния си телефон, приготвих се да записвам и в бележника.

– Около град Високо, в Босна и Херцеговина, действително има изградени пирамидални конструкции. Те са създадени преди повече от 30 000 години от атлантите – погледна ме многозначително и продължи: – Османагич казва, че е открил доказателства за наличието на мрежа от тунели, създадени преди около 30 000 години, които свързват трите пирамиди. Нали така?

– Да, и още нещо – неговото откритие щяло до промени човешката история – побързах да добавя аз.

– Ще разтълкуваш ли как се е стигнало до откритието?

– Твърде лесен въпрос, Учителю. – След това, което ми каза...

– Да чуя, Михаиле.

– След като каза, че около град Високо, в Босна и Херцеговина, има изградени пирамидални конструкции и те са създадени преди повече от 30 000 години от атлантите, стана пределно ясно – Семир Османагич има Учител или ползва контактър за връзка с Акаша. По друг път той не би могъл да получи сведенията за пирамидите и за тунелите.

– Така е, отговорът наистина бе лесен. Но да продължа, преди да си започнал да ме разпитваш, – засмя се, потри доволно ръце и каза: – Комплексът е съз-

даден изцяло с енергийно предназначение. Уредите и апаратурите, инсталирани в пирамидите, са служили за производството на допълнителни енергийни потенциали, тъй като енергийната мрежа на този район е била по-слаба и е било необходимо да се осигурят допълнителни мощности за нормалното съществуване на заселилите се в тези земи.

– Семир Османагич говори за тунели...

– Да, има тунели, свързващи пирамидите – били са на две нива, тоест имало е две отделни мрежи от тунели. Едната е служила само за преминаването на енергопотоците от пирамида в пирамида с цел балансиране и подготовка за излъчване в пространството. Втората мрежа от тунели е била създадена за работещите в пирамидите, които се придвижвали по нея до отделните модули в системата.

– Пирамидите функционират ли все още?

– Не, пирамидите не функционират повече от 20 000 години. Няма да бъдат открити скоро.

– Предполагам, че пирамидите в Босна, подобно на всички други пирамиди, са изградени от каменни блокове.

– Така е, изградени са от плътни каменни блокове с вградени в тях метални частици. Размерите им са близки до тези на египетските пирамиди, но материалът е по-лек.

– Не мога да прикрия интереса си към оборудването им...

– Нямаше да бъдеш Михаил... – приглади с ръка разпиляната върху челото си коса и обясни: – Оборудването в пирамидите се състои от различни кристални форми и апаратури за проследяване и контролирани на процесите, протичащи в тях. Във всяка пирамида има оформен команден център.

– Не каза каква е височината на пирамидите.

– Приблизителната им височина е около 130–138 м.

– Около вече разкопаните тунели са намерени огромни каменни кълба, повечето от които имат много правилна сферична форма, открити са и врязани в камъка различни знаци. Какво представляват те?

– Каменните кълба са били част от матриците на пирамидите и всеки знак върху тях показва определено обозначение на даден детайл, тоест били са като етикет на детайла, където е нанесена необходимата информация за него.

– Каза, че пирамидите няма да бъдат открити скоро. Тогава хората няма да повярват в тяхното съществуване – огорчено поклатих глава.

– Когато настъпи времето те ще бъдат открити, ще се докаже тяхното съществуване. Дотогава в тяхното съществуване ще вярват хората с отворени сетива за миналото и бъдещето, които могат да черпят информация от полето на Акаша.

ГРОБНИЦАТА НА ЦАР ИРОД

Цели две хилядолетия продължава да се издирва гробницата на най-омразния, най-лукавия и жесток цар, изклал младенци до две годишна възраст във Витлеем, в неуспешен опит да убие новородения Исус, за да не стане Исус цар на евреите. Според Евангелие от Матей този жесток цар е Ирод.

Ирод е избил децата, убил е и трима от собствените си синове, както и съпругата си, тъща си и много от своите придворни. През целия си живот той е съчетавал творчески талант и жестокост, хармония и хаос. Две хилядолетия след смъртта на цар Ирод неговите градежи, включително Стената на плача и Масада, продължават да са символи на еврейската архитектура и история.

След половин век проучвания по Светите земи, израелският археолог Ехуд Нетцер, посветил се в търсене гробницата на Ирод, се спира на Иродион – хълм, носещ името на цар Ирод. Хълмът се намира на около 13 км южно от Йерусалим и представлява стръмен конус с отрязан връх, подобен на малък вулкан. През април 2007 година Нетцер и колегите му, от Еврейския университет в Йерусалим, разкопават Иродиона и високо на склоновете му откриват гробницата – едно от невероятните архитектурни творения на Ирод Велики. Трудно е човек да си представи огромната работа на стотици работници, превърнали ниския хълм в белокаменен мемориал, заобиколен с дворци, басейни и терасирани градини. И всичко това е сътворено под ръководството и таланта на най-злия човекоубиец и едновременно способен владетел, блестящ военачалник, един от най-изкусните и дейните строители на древния свят.

Сведенията за Ирод са достоверни. Той е роден през 73 г.пр.н.е. в Юдея, в годините на монархията на Хасмонеите, разделена по това време между братята принцове Хиркан II и Аристокбул II, които яростно си

Монументалният дворецов комплекс Иродиум.

оспорвали властта за трона. Хиркан II и бащата на Ирод – военначалник и главен съветник на Хиркан, се съюзили с римляните, които утвърждават на трона Хиркан като цар на Юдея, а брат му Аристокбул изпратили в изгнание. Бащата на Ирод – Антипатер, бил издигнат за прокуратор на Юдея. Майката на Ирод била арабка, а баща му – идумеец. Те възпитали сина си като евреин, но поради произхода си той не заемал такова обществено положение, каквото имали членовете на старите и властни йерусалимски родове, държащи монопол и върху длъжността на първожреца, традиционно заемана от хасмонеите. След като се сдобива с голяма власт – прокуратор на Юдея, бащата на Ирод прави сина си управител на Галилея. През 43 г. пр. н. е. бащата на Ирод бил отровен от агент на хасмонеите, а три години по-късно, когато партите нахлули в Юдея, хасмонеите се съюзили с тях, свалили и обезобразили Хиркан. Римският сенат подкрепя и налага Ирод за цар...

“... Откриха семейна гробница на цар Ирод. Два саркофага – с близки на владетеля и древен театър са сред находките (Klassa.bg Свят 20.11.2008 г.).” Ето какво съобщава изданието:

“Израелски археолог е открил предполагаемата семейна гробница на цар Ирод, където са били положе-

ни съпругата и снахата на владетеля, съобщи Ройтерс. Тази и други находки на археолога Ехуд Нетцер хвърлят светлина върху живота на монарха, царувал над древна Юдея (днешна Палестина) от 37 г. пр. н. е. до 4 г. сл. н. е. Ирод е фигура от особено историческо значение. Владетелят е управлявал провинцията под опекунството на Римската империя и е съградил наново разрушения храм в Ерусалим. Според Евангелието на Матей, Ирод е отговорен за избиването на младенците във Витлеем, родното място на Христос, заради опасения, че бъдещият месия ще отнеме трона му. Царят бил известен с разточителния си начин на живот, който е предизвиквал недоволството на народа му. Съпругата и снахата на Ирод са положени в древната крипта. Според Нетцер двата саркофага, открити по време на разкопките, принадлежат на една от съпругите на древния владетел и на снаха му. Находките подкрепят теорията на археолога, че саркофагът, който е открил през 2007 г., принадлежи на самия Ирод. Гробовете са намерени на място, на което, според археолога, е имало мавзолей. В древни времена на мястото на разкопките се е издигал един от дворците на царя. Мавзолеят е бил с височина близо 25 метра, внушителни за времето си размери, напълно отговарящи на социалния статут на царя. Постройката е била част от монументалния дворецов комплекса Иродиум, който се намира на 15 км от Ерусалим. Тленните останки на Ирод и неговото семейство най-вероятно са изчезнали при разрушаването на криптата по време на голямото еврейско въстание срещу римляните в периода 66–72 г. сл. н. е. Сред руините Нетцер и неговият екип са се натъкнали и на добре запазени фрески на газели. Изображенията, които са украсявали стените, най-вероятно са останки от древен театър. Датирането на тези изображения навежда учените на мисълта, че театърът е бил построен в чест на римския държавник и генерал Марк Агрипа, един от приближените на император Октавиан Август. Освен на технологията, в търсенето на мавзолея, учените са разчитали и на сведенията от древния историк Йосиф Флавий, живял между 37 г. и 100 г. сл. н. е. Докумен-

Ехуд Нетцер със саркофага.

тите, оставени от хроникьора, дават информация за личността на Ирод и неговите съвременници. Именно творбите на Флавий са помогнали на Нетцер и екипа му да локализират местонахождението на гробницата на владетеля.”

Прочетохте изложеното, нали? Но, както всички открития, и това откритие се нуждае от продължение, тъй като не всичко е изяснено. Съобщава се, че археологът Ехуд Нетцер е открил предполагаемата семейна гробница на цар Ирод, където са били положени съпругата и снахата на владетеля. Поздравления за археолога на откритата гробница, но такава ли е истината? Известно е, че откритите саркофази са разбити, а от положените в тях тела няма и следа. Евреите ли са разбили, в отдавна отминали времена, саркофазите и изхвърлили оттам телата на омразните тирани? Въпроси, въпроси, на които няма отговор, а би трябвало, тъй като при тези обстоятелства могат да се градят много версии. Досещате се, нали, при кого ще отида да споделя моите версии...

Игумен Гавраил беше в черквата и събираше догарящите свещи от бронзовите свещници, поставяше ги в кофа с вода, където те угасваха с тих съсък и изпускаха блед пушек. В черквата бе прохладно, мирише на тамян, а иконите все така гледаха право в мен.

Много пъти съм извиквал в съзнанието си образите на светците и мисловно съм разговарял с тях. Те изли-

заха от иконите си и... оживяваха, чувах шумоленето на разноцветните одежди, стъпките им по пода, разбирах говора им... Съветвах се с тях – веднъж с едни светии, друг път с други, разговаряхме за различни неща, а в края на всеки разговор ме учеха все на едно и също – на търпение и мъдрост! Сигурно имаше защо...

Сега иконите дишаха благовонния мирис на тамяна и мълчаха. Поздравих игумен Гавраил, той кимна и, като не преставаше да събира догарящите свещи, ми каза:

– Червеният саркофаг, както предполагат археолозите, е на Ирод, но белите саркофази не са на членове от семейството му, а на негови приближени военачалници, загинали по време на битки, и които били погребани при владетеля си. Ирод и военачалниците му са погребани в двойни саркофази. – Свърши със събирането на свещите, приближи се до мен и добави: – Питаш се дали юдеите са разрушили саркофазите и изхвърлили погребаните тела или това е било направено за заблуда, за да не се търсят и осквернят по-късно телата на омразните владетели? Мислиш, че може би телата са пренесени в друга гробница. Така ли е, Ученико?

– Така е, предполагам, че съществува друга неизвестна гробница.

– Вярно е предположението ти. След погребението на Ирод, негови приближени са извадили от двойните саркофази по-малките с телата и са ги пренесли тайно в друга (все още неоткрита) гробница. Пренасяйки телата на Ирод и неговите военачалници, те са целели да заблудят враговете му, желаещи отмъщение, да запазят гробовете, телата и самата гробница от оскверняване и унищожение. Големите саркофази остават празни в гробницата, която открил Нетцер.

– На кого е принадлежала гробницата, в която са пренесени малките саркофази с телата?

– Била е на съпругата му. При пренасянето на саркофага с тялото на Ирод в нейната гробницата, останките на съпругата са били изнесени и унищожени. В тази гробница са и всички важни документи и архиви. В нея са прибрани документи на Ирод, писма, укази, писмени

нареждания, книги, целият военен архив, планове, карти, чертежи. Между тях са и документите и писмените нареждания на владетеля за избиването на младенците във Витлеем. Времената след смъртта на Ирод са били размирни и неговите приближени са укрили архивите и документите, защото се страхували от възмездието, което би ги застигнало като участници в тези събития. Не са ги унищожили, надявайки се да се върнат отново в управлението на държавата.

ХРАМЪТ НА МАТЕИЦА

Привършихме със закуската и се канехме да станем, когато на разтворената вратата се появи бай Стоян с широка усмивка на лицето. Размаха ръце, поздрави учтиво и, след като получи покана от игумен Гавраил да влезе, побърза да се вмъкне в столовата. Седна до игумен Гавраил и припряно заговори:

– Миналия път твойт гост ми каза, че разбира от иманярски работи – посочи с очи към мен и ми намигна съзаклятнически. – Донесъл съм едни сериозни бележки... – бръкна в задния джоб на панталона си, измъкна няколко сгънати листове и ги сложи внимателно на масата. – Сведенията са взети от таен иманярски дневник, публикуван в интернет. Синът ми де, Тодор, той преснима най-важното от тях и ако разрешиш...

– Първо добре дошъл, бай Стояне, – подхвана игумен Гавраил – нека ти наля чаша чай, а после си поговорете с Михаил. Познаваш го и мисля, че ще отдели време за твоите въпроси. Бива го по тези неща – усмихна се хитро игуменът и побърза да му налее чаша билков чай, стана и заедно с братята се отправиха към черквата.

Бай Стоян ме погледна въпросително, посегна нерешително с ръка към листовите на масата, после неспокойно забарабани с пръсти върху тях.

– Слушам те, бай Стояне – кимнах окуражително, той това и чакаше и мигновено, с привычно движение на ръката, бръкна в джоба на ризата си, извади очила, огледа ги старателно и със замах ги закрепил на върха на носа си. (Направи ми впечатление, че при предишното си посещение той не ползваше очила, а сега щеше да чете с тяхна помощ). Погледна през тях и бързо, на един дъх, изрече:

– Ония разяснения, които игумен Гавраил ми даде за змията и метрите, излязоха съвсем точни. Сега обаче ида за съкровищата, нека да ти прочета – и зачете:

“... Големи съкровища се крият в района между великотърновските села Пушево и Ветринци. Там има система от пещери, които са ползвани от Вълчан войвода да крие съкровищата си – млъкна, погледна ме изпитателно, видя, че слушам внимателно и успокоен продължи да чете: – Най-важна от всички пещери е пещерата Матеица, която се намира в местността Райски дол или Дрянков баир. В нея има подземна църква.”

Вдигна поглед от листа, потърка очи със свити длани, сложи отново очилата и сякаш невярваше много в моята компетентност, та с насмешка попита:

– Чул ли си за тази пещера, господине? Я сега да разбера доколко си уведомен... – Кимнах, а той ме погледна изненадано, още веднъж вторачи подозрителен поглед в мен, прецени, че все пак ще е добре да изпита знанията ми и продължи с четенето: – “Входът към подземните пещери е затулен с огромна метална плоча, препречваща и вход за подземие, дълбоко 74 метра. Щом се слезе в подземие то се върви само наляво, защото по другите разклонения има заложени капани, през които човек може да пропадне. Главният вход към Матеица е разположен между два зъбера, които се виждат от най-стръмната поляна в местността Райски дол, до реката.”

Спря да чете, избърса с длан челото си, по което бяха избили едри капки пот, които се готвеха да се стекат към рунтавите му вежди, хвърли предизвикателен поглед към мен и отново зачете с приглушен глас, сякаш някой друг можеше да чуе тайнствения му разказ:

– “... Вътре в пещерите се пази Книгата на Вълчан войвода, която указва местонахождението на повече от 7000 съкровища. В подземията край Пушево се пазела и една от най-старите лечителски книги. В нея имало над 40 000 рецепти срещу различни болести, а също са записани и начини за мумифициране. Тук се намирала и църквата, в която се пазели големи съкровища.”

– И знаеш ли, господине, чий е този дневник? – Не дочака отговор и сниши още гласа си: – На Кръстьо Пулев, който успял да проникне в Матеица през 1921 година и описал с големи подробности какво е виждал там.

Чул ли си за него? Добре, щом си чул. Та Пулев твърди, че подземната църква е с размери 163 на 105 метра и с олтар, висок 25 метра. Така... Пулев заедно с неговия приятел, един български турчин – Али, се спускат в пещерите на 10 юли 1921 година и в една от галериите се натъкват на скелети, край които били разпръснати скъпоценности... Кръстьо Пулев и Али се връщали много пъти в пещерите, да изнасят злато... Така, слушах ме внимателно, нали, добре. В иманярския дневник има поместено и сведение за други двама влезли в пещерите, но на 21 септември 1953 година, ама имената са посочени само с инициалите им – О. Д. и К. П. Кой е О. Д. не е известно, но К. П. съвпада с името Кръстьо Пулев. Те двамата откриват сандъци с книги, грижливо опаковани в насмолени платна и парафин. И предупреждават, че подземията са пълни със змии и плъхове. Накрая Кръстьо Пулев пише, че "на три места зарових злато, затова на тази милиметрова хартия оставям плана. Внимавай, когато вадиш, защото хората не спят и може да ти коства живота". Това е. Какво ще кажеш по въпроса, господин, как ти бе името,... Михаиле?

Свали очилата, сгъна ги и с привичен жест ги прибра в джоба на ризата си и очаквателно ме загледа.

– Бай Стояне, за Матеица и за Кръстьо Пулев писах преди една година...

– Писал си? – прекъсна ме изненадан, рунтавите му вежди се вдигнаха нагоре и набръчкаха високото му чело. – Какво си писал, къде си писал, какво знаеш за тях? – бързо заизсипва въпросите си бай Стоян, невярващ на чутото. – Че ти си твърде млад...

– Един момент, бай Стояне, нека ти кажа, че познавам сина на Кръстьо Пулев, който имаше дневника и картите на баща си, познавах добре и народния лечител Вергилий Кацаров, който притежаваше копие на този дневник, дадено му от сина на Пулев. Той имаше и част от картите, начертани върху милиметрова хартия. Писал съм за тях.

– Гледай ти, гледай ти... – бай Стоян учуден разтвори ръце, вгледа се в лицето ми и замига от изненада: – Че защо нищо не знам за тези твои писания?

– Моите писания, както казваш, представляват поредица от книги със заглавие "Тайните подземия на България".

– И там описваш тези неща? За Матеица? – Все още невярващ попита той. – Че откъде притежаващ тези знания? А – сети се той – от сина на Пулев и от Кацаров. За Кацаров съм слушал... И какво разказваш за Матеица?

– Описал съм доста подробно знаменитата пещера Матеица и мога да ти кажа, че в подземие то ѝ наистина се пази не само книга с описите на Вълчан войвода, където са записани местонахожденията на повече от седем хиляди съкровища. Там се намира и архив с оригинални карти на някои от описаните съкровища, както и копия на картини, чиито оригинали се съхраняват в други подземия. – Бай Стоян ме зяпна с отворена уста, а аз продължих да го изненадвам: – Размерите на подземната църква са същите, както сочат бележките. Дори ще ти кажа, че в църквата се смесват елементи от различни епохи – римска, египетска и други, тъй като в началото, след построяването ѝ, тя е била създадена просто като храм за благодарствени ритуали, усамотение и отправяне на молби за сполука и успехи в различни начинания. По-късно, когато в подземие то започват да се пренасят съкровища и от други места, този храм е бил доукрасяван и изменян архитектурно. Споделено ми е, че в църквата има книга с над 40 000 рецепти за лечение и за мумифициране, както и описание на различни техники за лечение и билколечение.

Бай Стоян постоя замислен, после тръсна глава, сякаш искаше да се събуди или отърве от натрапчива мисъл.

– Добре де, на какъв език са били написани книгите, че Пулев ги е прочел? – Загледа ме победоносно, открил най-после начин да ме затрудни.

– На чист български език! Именно затова ги е прочел.

– Логично... – промърмори под носа си той и отново ме атакува:

– А това, че Пулев е чертал върху милимитрова хартия, как ти се струва? По онова време милимитрова хартия трудно се е намирала, според мен.

– От сина на Кръстьо Пулев знам, че баща му е разполагал с милиметрова хартия, върху която е чертаел плановете. Имал е начин да се снабдява с нея, макар и в ограничено количество.

Бай Стоян наведе глава и дълго време седя мълчалив и замислен, все още неубеден от моя разказ. Въздъхна мъчително няколко пъти и може би поуспокоен ме погледна:

– Михаиле, приятелю, какво повече си писал в книгите за Матеица? Моля те, разкажи ми.

Поканих го да излезем, да се разходим навън из крепостта и да му разкажа всичко, което знам...

Търсачът на съкровища скочи радостен, протегна се през масата и развълнуван ме сграбчи през раменете...

ЗАГАДКАТА, НАРЕЧЕНА ОРФЕОС

Една плочка, един "миникамък с мегапретенции", както я нарече Любомир Цонев, се превърна в сензация у нас. За тайнствения произход и значението на изображението Орфеос върху плочката се написаха два романа, появили се научни тълкувания и се проведеха много дискусии. Какво представлява тази плочка?

Това е релефно изображение върху хематит на мъжка фигура, разпъната като Исус, с надпис Orpheus Bakikios. Плочката е с размери 14x9 мм. Експерти от Берлинския музей я закупили от неизвестен антиктар през 1904 година. По време на Втората световна война, експонатът, смятан за фалшив, е откраднат при пожар от бункер, където са били съхранявани част от съкровищата на музея.

Няма да коментирам различните тълкувания на прочувателите на плочката, тъй като приемам за твърде сериозно и задълбочено изследването на Любомир Цонев, публикувано в интернет на 12 юли 2005 година, със заглавие – "ОРФЕЕВАТА ЗАГАДКА", откъдето, уважаеми читатели, предлагам част от него на вашето внимание:

"... Централно е разположено разпятие на гол мъж с препаска около кръста. Кръстът е от т.н. латински тип, а мъжът е увиснал с леко подвити нозе. Над кръста е изобразен полумесец, а цялата сцена е увенчана с полукръг от 7 звезди. Долу под кръста, там, където той е забит в земята, има малко странен наглед обект с V-образна форма. От двете страни на кръста са разположени разпокъсано

Любомир Цонев.

Гипсов отпечатък на оригиналната плочка.

на три реда следните две думи: ОР ФЕОС ВАК КІ К ОС.

А всъщност как е редно да наричаме обекта? Под снимката в Католага, 1909 г., има надпис (според мене, съвсем правилен) "Гравирани камъни и стъклени украшения", т.е. употребен е доста общият термин "гравирани камък", който не засяга все още неизяснената му функция. В описателния текст на Католага, 1909 г., обектът е назован по-конкретно "печат". Историкът Eisler, 1921 г., 1925, който пръв научно описва предмета, публикува данни да плочката и я определя като "цилиндричен печат", макар че това е геометрически много неточно твърдение! То, обаче, се подема без коментар от Campbell, 1968 г., откъдето попада и у Al. Fol et al, 2000 г. По-късно Freke, Gandy 1999 г., наричат предмета още по-претенциозно и без никакви обяснения: "ring-seal amulet" (амулет във форма на пръстен-печат). Аз имам свое мнение по въпроса.

... Не е пръстен. Хематитът е твърде крехък и ако ще се носи като пръстен, би трябвало камъкът да се обхване по цялата периферия от метална рамка, която от своя страна да е здраво закрепена към халката, вместо да се пробива, за да се промуши халката направо през него.

... Не е и печат. Според мене гравираният камък е висял на шията на собственика си, като е бил окачен на

някаква нишка или фина верижка, възможно е дори да е бил скрит под дрехата – малък по размери и съкровен по съдържание. Така е бил близо до сърцето, което отговаря на духовния му характер. Още по-малко мога да приема определение от рода на "амулет" или "талисман". Според тълковния речник, 1964 г., амулетът е малък предмет, който суеверни хора носят на шията си като защита от нещастия и болест. Талисманът пък бил предмет, който според суеверието предпазва притежателя си от нещастие; носи му щастие и успех и дори му придава свръхестествена сила. Независимо как ще тълкуваме сюжета, гравирани върху хематити, според мене той определено е свързан със сложно разработена и осъзната религиозна система (или повече от една такава система?), така че отговаря на доста висок етап от духовното развитие на дадена личност, която е надраснала примитивното суеверие с неговите представи за късмет, урочасване, магия и т.н....

... Изпъкналостта му е по-скоро овална, яйцевидна.

Представлява "МЕДАЛЪОН", т.е. "слабо изпъкнало изображение с кръгло или елипсовидно очертание, което се носи като украшение на шията, окачено на верижка".

Накрая в тази уводна част искам да направя специална уговорка и предупреждение към читателите: Нужна е предпазливост. След като за въпросния медальон: (а) не е ясно кога и къде е бил изработен; (б) кога и къде е бил намерен; (в) практически не е запазен до днес; (г) познаваме го само по не особено качествени снимки и рисунки и (д) засега, по съчетанието от разнородните елементи, си остава абсолютно уникален в световната археология, изкуство и митология, то се налага да сме много внимателни и предпазливи в оценката и в изводите. Докато не се открие поне още едно засичане от друг независим източник с подобно съдържание, медальонът не притежава онази статистическа убедителност, която може да му придаде доказателствена стойност в археологията или в историята на религиите. Абсолютната уникалност не е беда в изкуството, но определено е недостатък в археологията. Запазените до

Графично изображение на плочката №2.

днес изображения на обекта – чернобялата снимка или увеличена от Католага, 1909 г., макар и некачествена, си остава засега единствената сигурна следа от самото съществуване на медальона "Разпятие+ОРФЕОС". Както оригиналният материал (хематит), така и материалът на тукашния отпечатък (вероятно червен восък) изглеждат черни върху белия фон.

... Скицата, публикувана от Eisler, 1921 г., и сетне от Al. Fol et al, 2000 г., била нарисувана от художника A. Becker, чиито инициали се виждат отдолу, под внимателния надзор на самия R. Eisler. При създаването ѝ A. Becker имал пред себе си не оригиналния камък, а само гипсови отпечатъци от него, които били предоставени любезно на R. Eisler от O. Wulff – директора на съответния отдел в Берлинския музей (тези отпечатъци ще

номерирам общо като № 2). В този смисъл можем да разглеждаме тази скица като най-добросъвестното реконструиране на оригинала с научна цел. И въпреки това, като я сравним с оригиналната снимка, можем да се убедим, че не е 100% точна. Например: разпнатата фигура и вертикалното рамо на кръста са щриховани така, сякаш са осветени полегато отляво, докато полумесецът и хоризонталното рамо на кръста са щриховани така, сякаш са осветени полегато отгоре. Освен това буквите са изчертани с доста тънки линии – гипсовият отпечатък сочи, че в оригинала те са забележимо по-дебели.

*Изкуствено оцветена
плочка.*

... Противоречиво впечатление оставя книгата на Freke, Gandy, 1999 г. От една страна вътре в нея е публикувана ценна снимка на гипсов отпечатък от оригиналния гравирен камък. Чудесно е, че снимката е направена професионално – добре осветена, с качествено изображение и с мерна линейка, която определя размерите на обекта такива, че съвпадат с данните от Каталога, 1909 г. Именно музейният професионализъм на снимката позволява да допуснем, че отпечатъкът всъщност е някой от отпечатъците, които били направени около 1920 г. по молба на R. Eisler, с позволението на O. Wulff и, които са послужили като образец за художника A. Becker при създаването на скицата. За жалост, обаче, никъде в литературата не открих дали до днес е оцелял поне един от отпечатъците...

От друга страна върху корицата на гореспоменатата книга е показано чудесно полутоново изображение на оригиналния гравирен камък-медальон в зелен цвят. Цветът на обекта е зеленикав, което няма нищо общо с хематита. По обекта се виждат пукнатини, които му придават вид, сякаш е от слонова кост. Всъщност хема-

1146

Оригинални отпечатъци на плочката.

титът е крехък и така напукан би се разпаднал. Гравираният релеф е изобразен като изпъкнал, а от КATALOGA, 1909 г. знаем, че е вдлъбнат. На всичко отгоре изображението е обогатено с едно немислимо богатство от светлосенки. Запитан изрично по този повод, авторът Timothy Freke призна, че това изображение не е снимка, а художествена възстановка (artist's reconstruction). Следователно, изображението не носи автентична информация и може да ни заблуди в детайлите..."

Великолепно изложение на Любомир Цонев!

Като примерен ученик разказах на игумен Гавраил всичко, каквото съм прочел за плочката Орфеос, представих му и копия от изображението ѝ и се приготвих да слушам и записвам думите му.

Той внимателно разгледа фотографията и не бързаше да отговори какво представлява и какво изобразява плочката, както и какво означават надписите на нея. Повъртя я известно време в ръцете си и ми я върна с думите:

– Ученико, плочката Орфеос представлява изображение на общото начало, единството на религиите. Отгоре са звездите – Вселената, която дава своята мъдрост, отдолу е полумесецът – символ на мюсюлманската религия, и разпятието – символ на християнството. Двете по-късни религии са обгърнати от Орфеос Баккикос (Бакхус или Дионис) – учението и мъдростта на Орфей и Дионис, т.е. мъдростта на Вселената, първорелигията. Най-отдолу кръстът завършва с V – символ на победа, сила, мощ, която се изразява чрез единението и обединението около първоистината.

– Благодаря, Учителю, след като ми разкри тълкуването на изображението, редно е да запитам от кого е изработена плочката?

– От вярващ в Орфеизма, духовно посветен майстор...

– Къде е живял този, вярващ в Орфеизма, майстор?

– Че къде другаде, ако не в България – тутакси отвърна той. – Мисли и после задавай въпроси.

– Старая се... Чужди и наши учени изразяват различни становища относно датировката. Едни смятат, че плочката е изработена през трети век, други не по-рано от дванадесети.

– Можеха да помислят по-добре върху възникването на религиите и да преценят... А тя е изработена през десети век.

– Смята се, че е направена от хематит... Любомир Цонев обаче изразява съмнение, че хематитът би издържал подобна обработка.

– Прав е Любомир Цонев, разсъждавал е умно. Плочката не е направена от хематит, а от кварцов камък.

– Може ли да се разбере къде се намира сега?

– Няма да може, Ученико. При пожара в бункера тя е унищожена.

– Останало е само гипсовото копие...

– От тази плочка – да. Но са изработени и други подобни плочки, които предстоят да бъдат открити.

– У нас? – очите ми блеснаха, предугаждайки потвърждението.

– Вече уточних, тук са изработвани! – доближи длани, скръсти пръсти, подпря брадичката си и въздъхна. – Ще ти посоча и мястото, където са изработвани... Намира се в северните склонове на Централна Стара планина...

– Невероятно уточнение. Само дето не поясни на кой от северните склонове – пошегувах се и видях в очите му да трептят весели пламъчета.

– Ами на един от склоновете... Имало е малко, уединено селище на последователи на учението на Орфей.

– Навярно вече не съществува, Учителю?

– Все нещо е останало. Селището е по-специално и не е време за него. Има други по-съществени неща.

– Интересно, как унищожената плочка на Орфеос е достигнала до Берлинския музей?

– Не е сложно... Намерена е в България и е предавана от човек на човек, докато накрая се купува от специалисти и се озовава в музея.

– Има различни тълкувания относно функцията на плочката – печат, медальон, плочка върху пръстен.

– Твоето мнение?

– Мислил съм по този въпрос, може би са ги вграждали като инкрустации в кориците на Библии или други църковни книги.

– Не, Ученико, плочката Орфеос, както и подобните на нея плочки, не е била вграждана в църковни книги. Плочките са имали значение като иконите в християнските храмове, изработвани са в различни големина. Ще говорим ли още за плочката?

– По-добре да попитам за друго, след като нямаш желание да уточниш мястото на онова древно селище... – Той не възрази, отмина казаното с мълчание. – Преди време се опитах да разбера каква е причината едни народи да са многомиллионни, други с по-малка численост и трети със съвсем малко по брой население.

– И какво проумя? – заинтригуван попита игуменът.

– Там е работата, че не можах да намеря отговор. Мислех, че числеността на многомилionните народи се дължи на огромните територии, които обитават, на климатичните особености, както и в зависимост от храната. Съпоставих с още куп доводи и... Затова те моля да ми обясниш.

– Отговорът е лесен, ако го знаеш – закачливо поде той. – А истината е една – различните народи имат конкретни програми за развитие, които да предпоставят тяхната численост. Няма други причини или фактори, които да обуславят числеността на населението.

А сега ме извини, очаквам гости... – усмихна се загадъчно и се запъти към входа на крепостта.

Прибрах се в стаята си и продължих да разглеждам фотокопието с оригиналните отпечатьци на плочката, когато на вратата се почука. Отворих, на прага бе застанал Емил, радостно усмихнат. Не го очаквах, но се зарадвах, станах и го прегърнах.

– Изненадахте ме, Емиле! По какъв случай сте тук, приятелю?

– На гости при баба и дядо, господин Михаиле. Татковите родители. Селото е наблизко и помолих дядо да ме доведе дотук. Знаете ли с какво пристигнахме до манастира? – Погледна ме многозначително и зачака отговор.

– С хеликоптер? – предположих шеговито.

– Не познахте! – възкликна Емил. – С кон. По-точно с два коня. Аз на единия и дядо на другия. От малък мога да яздя – похвали се той. – Дядо от години гледа коне за яздене. Знаехме, че в манастира няма места за пренощуване и привечер ще трябва да си тръгнем обратно – с леко огорчение в гласа сподели Емил. – Много ми се искаше да останем и да пренощуваме. Тук е вълшебно мястото... Може да се запали и огън... – размечта се момчето.

– Ние тук често палим огън, Емиле. Наистина мястото е красиво. Да отидем да ме запознаеш с дядо си. Предполагам, че сте добри приятели?

– О, дядо е знаменит – с възторг отвърна Емил. – Строг е, но е справедлив. Ще ви покажа и конете.

Недалеч от черквата, седнали на земята, дядото на

Емил и игумен Гавраил си говореха нещо, смееха се и често се потупваха взаимно по гърбовете.

– Дядо е голям веселяк и шегаджия – каза Емил, щом зърна дядо си. – Колкото е строг, толкова и обича да разказва весели истории, случвали се с хора, които е обучавал да яздат. Ама наистина са смешни, като ги слушаш, можеш да се напика... Извинявайте, господин Михаиле – изчерви се Емил, – исках да кажа...

– Че човек може да се напикае от смях – допълних изпуснатата дума и се засмях. Емил ме погледна и също прихна в силен и искрен детски смях.

Игумен Гавраил и дядото на Емил изненадани извърнаха глави към нас, видяха засмените ни физиономии и зачакаха да се приближим.

– Дядо, това е господин Михаил... – започна представянето ми Емил, той понечи да стане, но аз побързах да подам ръка, за да се ръкуваме, чух името му Васил и седнах до двамата.

– Доктор сте нали? – подхвана "дядо" Васил разговора и ме огледа изпитателно. – Философът – посочи с пръст застаналия до него Емил, – ви счита за най-добрия си приятел, ако така може да се каже за един доктор. Каква специалност имате?

– Отдавна не съм практикуващ лекар, имам частна детективска фирма...

– Завършил за доктор, не лекува хората, което му е задължението, а станал детектив – набързо ме постави на място дядото на Емил. – Защо така бе, докторе? Защо си блъскал главата да четеш и учиш толкова години, а не работиш по професията си? – продължи да пита дядо Васил възмутен, въпреки опитите на Емил да го накара да престане да говори като го побутваше по гърба.

– Работя и по професията си, бай Василе, но по друг начин – отвърнах внимателно.

– Какъв друг начин, бе докторе? Или лекуваш, или не лекуваш! Няма друга философия. – Не отговорих, той поразмисли малко и махна примирително с ръка: – Ваша си работа. Емил държи много за вас. Нали така, Философе?

– Точно така! – натъртено и ядосано му отвърна Емил, явно недоволен от поведението на дядо си. – Ти пак... Ти пак... – недоизрече започнатото, обърна се към мен и ме помоли да отидем да видим конете.

Дядо Васил остана сконфузен, погледа ме, вдигна рамене, поиска да се извини, но игумен Гавраил постави ръка на рамото му и поклати успокоително с глава.

– Всичко е на ред, бай Василе. Не съм се обидил от думите ви. – Станах и тръгнах след Емил, чиито очи бяха пълни със сълзи.

– Той, дядо... – заговори Емил с наведена глава – понякога е много прям и не се съобразява...

– Животът му налага да бъде прям. При конните надбягвания ездачите трябва да спазват правила и дисциплина. Дядо ти Васил на това ги е учил и му се видя странно, че не съм проявил достатъчно дисциплина, за да практикувам лекарската професия. Не му се сърди – успокоих момчето и то закричи бързо напред.

Двата черни жребци бяха великолепни. При приближаването ни те леко изпръхтяха и приеха с охота милувките на Емил, обвил ръце около шиите им. И аз ги помилвах, ръката ми се плъзна по телата им, покрити с черен лъскав косъм, почувствах силата, която се излъчваше от тях.

– Обичам ги! – каза Емил. – Дядо ми разрешава по два часа езда на ден. Тези двата са любимите ми коне. Искате ли да појздим? – неочаквано предложи той. – Дядо няма да има нищо против. Можете ли да яздите?

– Някога, много отдавна, като ученик в Бургас ходих да се уча да яздя на манежа. И моят дядо Димитър, от Царево, имаше кон, и аз съм яздил, но не толкова много. Дано не съм забравил.

– Тогава да слагаме седлата? – зарадва се Емил.

– Нека конете починат още малко неоседлани. Мога да яздя и без седло.

– Сериозно ли? Ама и аз мога. Хайде тогава, само с юздите.

Отвързахме конете и помогнах на Емил да се качи на коня и щом се почувства сигурен върху гърба му, весе-

ло размаха ръце. След няколко неуспешни опита успях и аз да се кача на другия кон.

– Ама вие успяхте, господин Михаиле – възторжено рече той. – Малко се безпокоях, но знаех, че ще се справите. Е, не отведнъж, ама успяхте.

Притиснах внимателно с бедрата си хълбоците на коня, дръпнах леко и отпуснах веднага юздите му и той послушно пое напред. Така си е, който се е научил веднъж да плува, да пази равновесие, да кара колело или мотор, да язди кон и управлява кола, той не забравя наученото. Може само да си го припомни и да продължи.

Конете зачаткаха с копита по каменната твърдина на крепостта, слънцето издължи сенките ни и те се задвижиха редом с нас по земята. Яздехме бавно сред тишината, нарушавана от конския тропот, и мълчаливо отминавахме руина след руина...

– Господин Михаиле, – Емил приближи коня си до мен, – мога ли да попитам за нещо? Благодаря. Татко и мама четат, а и гледат много телевизия. Притесняват се за идващата 2012 година, за която казват, че освен всички други бедствия и Черно море щяло да навлезе в сушата и да нанесе огромни поражения.

Не попита какво е мнението ми за 2012 година, а за чака отговор на въпроса си като предполагаше, че ще бъде различен от страховете на родителите му. Вече бях негов духовен Учител! Какво можех да му отговоря, освен само това, което знаех от моя Учител.

– Емиле, нивото на Черно море ще се повишава постепенно през следващите 2011 до 2019 година. В по-късен период ще има ново повишаване, но за него е още рано да се говори.

– Благодаря, и аз така си мислех. Все пак ще има покачване на морската вода... Там, където бреговете са ниски ще бъдат залети, нали?

– Да, така е. Но не отведнъж.

Беше отпуснал поводите на коня си и не каза нищо. Седеше замислен, вгълбен в разсъжденията си. Конете не бързаха, вървяха един до друг, наострили уши, сякаш чуваха до стъпките си тропот от копита на множеството.

во коне... Ненадейно изцвилиха и бавно, без някой да дръпне юздите им и да ги поведе назад, сами тръгнаха обратно към манастира.

Игумен Гавраил, дядо Васил и братята близнаци ни очакваха. Слязохме от конете, а дядо Васил побърза да ги оседлае и преди да яхне жребеца си ми подаде ръка и сърдечно рече:

– Докторе, извинявай, не се сърди, ще ти кажа – харен човек си, ама все си мисля, че като доктор ще бъдеш по-полезен.

– Бай Василе, прав си! – стиснах ръката му, а той се засмя и пъргаво се метна на коня.

И този път Емил беше недоволен, че не остава в манастира и трябва да се сбогува с нас. В очите му се беше стаила тъга, усмихваше се пресилено и побърза да ме прегърне. Погалих го по главата, вдигнах го и внимателно го поставих на седлото.

– До скоро! – извикаха едновременно ездачите.

– До скоро! – отговорихме ние.

Дядо Васил и Емил помахаха с ръце, притиснаха с крака хълбоците на черните жребци, дръпнаха леко юздите и се отправиха към залязващото слънце...

КЪДЕ ИЗЧЕЗНАХА ДЕВЕТТЕ ЗЛАТНИ КОРОНИ

Невероятно и обидно е за нас, като народ, че нито една златна корона на български владетел, от първото и второто българско царство, не е открита досега. Откриха се златни маски на тракийски владетели, живели по нашите земи, златна тракийска корона, а корони на български владетели от по-ново време няма. Къде са тези корони, какво е станало с тях?

Не ще напиша името на служителка от УБО ("Управление за безопасност и охрана", грижещо се за членовете на ЦК на БКП, политбюро и най-вече за Тодор Живков), защото не желае да публикувам името ѝ, но тя ми разказа интересни неща.

Познавах служителката от УБО, която имаше много добри и близки отношения с дъщерята на Тодор Живков – Людмила. Тя често посещаваше дома на Людмила и знаеше твърде много за различни събития от личния ѝ живот, които ѝ доверяваше. Имах възможност няколко пъти да разговарям с довереницата на Людмила, която продължаваше да я обича и да скърби за нея и след смъртта ѝ. Преслава – нека така да нарека довереницата, в откровен разговор ми каза, че в дома си Людмила имала девет златни корони, на които се любоввала, поставяла ги на главата си и шеговито я питала коя от короните най-много ѝ отива. Бях изненадан от чутото, че у нас са били открити златни корони, които не са били изложени в археологическия музей, а се намирали в дома на Людмила! По това време тя беше министър на културата и разполагаше с неограничена власт, ползваше и услугите на УБО. Много събития, неизвестни за мен, разказа Преслава – тайни, свързани със свръхстрога охранявани разкопки на подземия, крепости и могили, откъдето са били извадени златни корони, статуи и статуетки, златни монети, мраморен

трон, саркофази и древни книги. Нито една от тези находки не беше попаднала в музеите, за нито една от короните не се бе чула и дума. Всичко потъва в неизвестност, скрито като държавна тайна, за която знаеше само малка група от приближени служители на Людмила и Тодор Живков.

Нямаше как да не повярвам на разказаното от Преслава. Имах възможност да получа и други сведения, за които ще разкажа едва сега (2011 г. – б.а.), след цели тридесет и шест години.

Събитието се развива на връх Бабу в Стара планина (Описвам го така, както ми беше разказано)...

... От хеликоптера, кръжащ над скалистия връх Бабу, се вижда малко плато, в подножието на което е застанал възрастен мъж със селски дрехи, който следи с очи машината. Той маха с ръка за поздрав, проследява полета, докато летецът прави кръгове с хеликоптера и се приземява. От машината изскачат войници, въоръжени с автомати, в камуфлажни униформи, и заемат позиция. Перките на хеликоптера все още се въртят, свистят във въздуха и с мощните си въздушни струи притискат разлюляната трева към земята. Вратата на пилотския сектор се отваря и оттам излиза Людмила Живкова, облечена в спортен екип. Тя посочва селянина, който чинно очаква пристигането ѝ. Малко преди да се изкачи до върха, мъжът обстойно е проверен за оръжие от група цивилни лица, които при кацането на хеликоптера напускат района. Те са изпълнили задачата си – да осигурят безпрепятствен достъп на Людмила до върха, да проверят доверения човек и да не допуснат туристи.

На устните на Людмила се появява усмихва, тя подава ръка на селянина, ръкуват се, а той посочва скалите на върха и двамата тръгват, придружени от войниците към посоченото място.

Лято е, около десет часа сутринта, слънцето къпе в светлина скалите, очертава в тях странни сенки. От височината се виждат и други върхове на Стара планина, а долу, сред зеленината, в равнината червенеят покривите на села и градове...

Камъните, затулващи входа на пещерата са извадени, първи в пещерата влизат част от войниците, снабдени с мощни прожектори, чиято светлина трескаво опипва пещерата. След тях влиза селянинът и посочва на стената едва забележимо очертан правоъгълник, след което излиза навън. Войниците разбиват правоъгълника – добре замаскиран зидан вход и по стъпала надолу влизат в обширно подземие. Лъчите на прожекторите лазят по пода, играят по каменните стени и осветяват "пещерата на Али баба". Подземието е пълно със съкровища – от дървени сандъци са посипани и разпилени по пода едри златни монети, в други сандъци има срупани златни съдове, на поставки са сложени златно копие, златен меч и златна броня. Два диаманта, с големината на яйце от гълъб, пречупват светлината на прожекторите в хиляди искри; златна огърлица, златен пръстен и златно конско седло; книги с твърди кожени корици, златна мастилница, малки златни и сребърни статуетки на богове; двуметров златен кръст и две мраморни статуи, с корони на главите, попълват невероятната колекция.

Хладината в пещерата, съкровищата и застиналите в мрамора лица на статуите, карат сърцата на войниците за тръпнат. Внасят акумулатори, монтират електрически лампи и ярка светлина залива пещерата. Двете статуи на мъж и жена, в естествен ръст, привличат вниманието.

Придружена от водещия офицер, в пещерата влиза Людмила. Тя е във възторг от видяното, лицето ѝ е бледо, а устните безмълвно шептят молитва. Дълго и съсредоточено разглежда и се възхищава на прекрасните произведения от древността и с трепетно вълнение се отправя към статуите. Не е нужно да гадае на кого принадлежат – на постаментите са издълбани имената на император Константин и Елена. Людмила застава чинопреклонно пред владетеля, приел християнската вяра, благодарение на майка си, Елена, и искрено се прекръства. Развълнувана от находката тя протяга препереща ръка към статуята на Константин и внимателно сваля от главата на императора златната корона,

благодари му шепнешком за подаръка, после посяга и към златната короната на Елена и отново благодари... Нарежда да се изнесат съкровищата и мраморните статуи, прекръства се и излиза навън. Преди да отлети разпорежда пещерата да бъде зазидана!

На следващия ден вестник "Работническо дело" съобщава с големи букви на първа страница: "ДВНАДЕСЕТ ВОЙНИЦИ ИЗБЯГАХА ЗАД ГРАНИЦА".

Година преди този случай беше открито съкровище в района на Враца, което вдигна такъв шум, че служители на западните посолства у нас предприеха спешно пътуване до Враца. Наложих се да влезе в действие танковата бригада от София – уж имаше учение, което спря пътуванията към врачанския район, а слухът за намерено съкровище се оказа "фалшив".

Какво се бе случило? Няма да разказвам историята на съкровището, нито ще уточня мястото, важното е, че в пещера около Враца се откриха значими по стойност съкровища, сред които бе намерен и един царски мраморен трон.

Оперативните служители на "специалното" звено в МВР, които извършиха огледа и изнесоха съкровищата, описаха най-съвестно в протоколите за оглед какво са видели, заснели и какво е изнесено. На следващия ден, по нареждане на министър Димитър Стоянов, протоколите от огледите на офицерите вече не съществуваша! На служителите от МВР бе наредено да забравят всичко – те никога не са посещавали района около Враца, не са участвали в откриване на каквото и да било съкровище. Мълчанието им бе купено с по един апартамент, подарък от Тодор Живков.

Къде бяха изчезнали златното съкровище и царския мраморен трон, никога не можах да узная. Не съм се и старал, а и никой нямаше да ми даде сведение – това беше държавна тайна! Интересуваше ме най-вече царският мраморен трон, който би трябвало да се предаде на Националния исторически музей. Бях приятел с тогавашния директор на Националния исторически музей – Румен Катинчаров и го попитах дали в музея не е получен нов експонат – мраморен трон, без да споме-

навам за съкровището. Той не знаеше нищо за постъпване на мраморен трон в музея. Направи проучване и по другите музеи в страната и се оказа, че в нито един от тях не е постъпвал такъв експонат. Разбрах, че е по-добре да не питам повече! Но аз самият се питах: къде изчезна царският мраморен трон?

– Ето, че отново ще говорим за Людмила – прекъсна мислите ми игумен Гавраил, седна до мен на пейката, под стария дъб, и вдигна глава. Огледа кичестите клонови и подхвърли: – Днес ще дирим изчезналите златни корони...

– Не само тях, Учителю, и...

– Да, да – прекъсна ме той, – ще издирваме ценности, изнесени от България, по времето на Тодор Живков, взети от различни подземия, крепости и съкровищници. Откъде да започнем?

– От незаконните разкопки, извършвани тайно, без знание и разрешение на БАН, без присъствие на археолози, само с устното нареждане на Тодор Живков.

– Така е, тогава властваше диктатура! Искаш да знаеш дали по времето на Тодор Живков от България са изнасяни ценности и къде? Да, изнасяни са саркофази и ценности в Русия, Италия и Ватикана.

– Първо ще попитам за мраморния трон, изчезнал безследно от подземията във Врачанско.

– Не е изчезнал. Тронът е транспортиран в Русия!

– За съжаление, загубен е завинаги... Поне знае ли се на кого е принадлежал?

– Девет владетели поред са седели на него.

– Девет владетели? Кои владетели, Учителю? Това е, това е много важно да се знае – оживих се, зачаках с нетърпение да узная имената им.

– Засега не е позволено да се съобщават имената им. Съжалявам, Ученико. Но като компенсация ще ти открия, че зад подземията, където стоял тронът, има каменна зала, в която са положени саркофазите на деветимата погребани владетели. След откриването на саркофазите ще станат ясни имената на тези владетели.

– А духовно извисената Людмила е вършела тези за-

кононарушения и е съдействала за изнасяне на съкровищата извън България!

– Не бързай със заключенията, преди да си изяснил нещата – скастри ме той. – Людмила Живкова не е съдействала за изнасянето им. Тя е настоявала всички съкровища да останат в България и да се разкрие истинската история на нашата страната и древните корени на българите.

– Учителю, да разбирам ли, че искаш да защитиш Людмила?

– Няма безгрешен човек! И тя има допуснати грешки. Надявала се е, че нарушенията, които извършва, ще са от полза за българския народ. Искала е да запази в тайна ценностите, докато настъпи моментът, когато да бъдат изложени в специално изграден за целта музей, без да има опасност някой от върхушката да ги изтъргува извън страната.

– От моята позната научих, че Людмила е притежавала девет златни царски корони.

– Казала е истината. Да, Людмила е имала седем златни корони, извадени от български подземия. Короните са принадлежали на различни владетели, от различни епохи. Другите две корони не са от българските земи.

– Учителю, защо Бог разрешава да се изнасят безценни творения от земите ни? Те вече са безвъзвратно изгубени за нашия народ.

– Михаиле, това че са изнесени е човешко дело, плод на човешките решения, а не Божия воля.

– С други думи са дело на Тодор Живков и на приближените му управляващи, а Людмила?

– Да ти повторя ли, че Людмила Живкова никога не е участвала в изнасянето на ценности от България?

– Но короните ги няма...

– Изнесени са от България след смъртта на Людмила, а ценностите, взети от връх Бабу, са били транспортирани първоначално с хеликоптер до една от резиденциите на Тодор Живков.

– Във вестника пишеше, че дванадесет войници са избягали зад граница.

Врх Бабу в Стара планина.

– Така е било наредено. На войниците, присъствали при откриването и пренасянето на съкровища от връх Бабу, са били поставени различни ултиматуми, отнасящи се до членовете на техните семейства или близки, за да запазят мълчание. Войниците са били възнаградени и с добра сума пари.

– Известно е, че Людмила не е открила тленните останки на император Константин и Елена на връх Бабу. Историческите сведения за смъртта на император Константин гласят, че е починал на 22 май 337 година и е погребан в Константинопол.

– Истината е друга. Император Константин не е погребан в Константинопол, а тук, на връх Бабу. Едно ниво под пещерата, с мраморните статуи на Константин и Елена, има друго подземие, в което Людмила не е могла да влезе. Там, в саркофази в каменна гробница, са положени телата на Константин и Елена.

– Предполагам, че в гробницата се намират още златни...

– Няма други златни корони – побърза да охлади надеждите ми игумен Гавраил. – Има само няколко мраморни статуи. Да не би да искаш да откриеш още златни съкровища? Вземто от връх Бабу е безценно. Приключваме с върха!

– Прощавай, Учителю, прочел съм в едно сведение, че на Бабу е имало римска монетарница...

– Това е друго – смръщи вежди той. – Не говорим за гробница, а за монетарница. Да, в местността около връх Бабу е имало римска монетарница и съкровищни-

ца, в която са се събирали и съхранявали ограбените, при различните походи и набези, богатства. В отделен сектор е имало и архив, в който висшите сановници са пазели древни книги, свитъци, карти и описи. Людмила Живкова е знаела за съкровищницата и е искала да достигне до архива, но това не се е случило. Съкровищницата е все още непокътната.

– Учителю, за смъртта на Людмила Живкова се изписаха всякакви предположения, от допустими и възможни до фантастични небивалици. Всеки, който надникне в интернет ще прочете “многоумни” разкрития от хора, които дори се занимават с наука. Излишно е да описвам становищата им, в тях не може да се открие истината, а на мен ми е нужна истината за смъртта на Людмила.

/ – Истината, Михаиле, е една – Людмила Живкова беше отровена от тайните служби на Великите сили. Тя беше високо духовно посветена, за времето си, жена. Знаеше истината за произхода на расите, народите и по-конкретно на българите. Знаеше местонахождението на древни светилища, подземни градове и съкровища. Искаше да направи достояние на хората и обществата тези знания, работеше за просперитета на България, за да заеме нашата страна полагащото ѝ се достойно място в историята на света. Искаше да открие подземните богатства и да ги използва за страната ни, за успеха на България. Това не се харесваше на Великите сили и е било взето решение за ликвидирането ѝ. Баща ѝ – Тодор Живков, е бил предупреждаван да спре Людмила в търсенията ѝ за древното величие на България, но въпреки разговорите си с нея, тя е отстоявала позициите си и така е предизвикала заговора срещу себе си. По-късно истината за смъртта на Людмила Живкова ще бъде разкрита.

– Учителю, не уточняваш кои от Великите сили са пожелали смъртта ѝ.

Игумен Гавраил поклати отрицателно с глава. Не му бе разрешено да ми каже...

Уважаеми читатели, понеже стана дума за император Константин I, ще ви съобща кратки исторически данни за него, дал право на съществуване и изповядване на

Император Константин.

християнската религия в Римската империя.

Император Флавий Валерий Аврелий Константин е роден на 27 февруари 274 година в Найсус (днешен Ниш, Сърбия). Баща му е Констанций Хлор, а майка му е Елена. Починал на 22 май 337 година и е погребан в Константинопол.

Константин I (император на цялата империя от 324 г. – 22 май 337 година) е първият християнски римски император. Управлението му е повратна точка за християнската църква. През 313 година Константин обявява толерантност към християнството чрез Медиоланския едикт, премахващ наказанията за изповядване на християнството и възвръща конфискуваната църковна собственост. Управлението на Константин, покръстването му и покровителството над Църквата променили статуса на християнството в империята...

– Учителю, откъде Людмила Живкова е притежавала тайните сведения за древни съкровища в пещери и подземия?

– Людмила е имала отворени духовни канали и сети-

ва и е виждала, по духовен път, много от местата и съкровищата. Била е допусната до архивите на Ватикана, като историк, четири пъти. Оттам тя е взела копия на оригинални карти и документи.

– Сега къде са тези карти и документи, които Людмила е притежавала?

– Намират се в двама души от най-близко ѝ обкръжение.

– Ще ми кажеш ли имената им?

– Това не е позволено! – рязко отвърна той. – Не задавай въпроси за имена на живи хора. Изнесената информация може да им навреди. Ще дойде време, когато това, което притежават, ще бъде много ценно за България.

Както винаги бе прав. Реагирах необмислено и се извиних.

– Учителю, известно ли ти е, че Людмила е търсила подземие в Клисурския манастир? Извършени са и разкопки. И там, разказват очевидци, също хеликоптер е кръжал, правени са снимки на местността, измервали са с апарати земни кухни и с металотърсачи са търсили злато и сребро, дори е било забранено, за известно време, влизането в манастира.

– Успокой се, Людмила не е могла да влезе в подземията на Клисурския манастир.

– Наистина ли има подземие, за което се говори и се търси?

– Има, не е голямо, но съдържа безценни книги и ръкописи.

– Учителю, виждам смътно едно друго, голямо подземие, изградено като пчелна пита.

– Ще ти открия още нещо: дълбоко под земята, в посока североизток от малкото подземие и на разстояние около двеста метра от него, се намира подземие на атлантите, изградено изцяло като библиотечен архив, то е разделено на отделни сектори, както каза прилича на пчелна пита.

– Учителю, има хора, които твърдят, че са наблюдавали как от Перперикон с хеликоптер е изнесен каменин саркофаг. Никой не знае къде е бил отнесен. Няма

го в нито един наш археологически музей. Досега не се знае какво е станало с него...

– И няма как да се знае. Каменният саркофаг, открит на Перперикон, е транспортиран в Русия.

– Защо в Русия?

– Съдържал е ценни предмети и ръкописи, които у нас не са могли да ги разчетат. Написани са на отдавна забравени диалекти на траките. Надявали се руските специалисти да успеят да ги разчетат.

– Редно е руските специалисти да бяха дошли у нас. Никоя държава не изпраща археологическите си находки зад граница, за да бъдат разчитани там. Друга е била целта.

– Така е – съгласи се той. – Налагало се е! – Не поясни защо – беше прекомерно ясно.

РИМСКИ ИМПЕРАТОРИ, ПОГРЕБАНИ В БЪЛГАРИЯ

Историческите сведения сочат, че на територията на съвременна България са загинали двама римски императори – Деций Траян през 251 година, около Абритус (Разград) и Флавий Юлий Валент през 378 година, около крепостта Букелон до село Маточина. И двамата императори са загинали в битки с готите. Събитията са документирани от историците, описани са и местата, където са погребани императорите...

Вече ни е известно, че и император Константин е погребан в България, затова ще проследя телеграфно биографиите на императорите Траян и Валент, местата където са загинали и ще потърся истината...

Гай Месий Квинт Деций Траян е роден през 201 година сл. н. е. в Будалия, Долна Панония, близо до Сирмиум. Убит е на 1 юли 251 година сл. н. е. близо до Абритус (град Разград). Римски император от 249 до 251 година. Женен за Херения Етрусцила (от знатен италиански род), от която има двама синове: Херений Етруск и Хостилиан. В началото Деций бил управител на илирийските провинции, а след това служил в Германия и Тараконска Испания, където е бил консул. При Филип I Арабина (Марк Юлий Филип), около 245 година, става префект на град Рим. През 248–249 година управителят на Мизия Пакациан въстава срещу император Филип Арабина и Деций е изпратен да потуши въстанието. Настъпва обрат – легионерите убиват Пакациан, присъединяват се към Деций, избират го за император и той настъпва към Рим.

Филип Арабина е разбит при Верона, а Деций влиза триумфално в Рим и е признат от Сената. Тогава приема името Траян в чест на "най-добрия принцепс" в историята, обявява синовете си за съимператори и подема

Римският император Деций Траян.

кампания за възстановяване на римското общество.

Деций се стреми да спечели популярност като публично демонстрира и възхвалява доблестта, скромността и качествата, ценени от старите римляни. За да възстанови авторитета на императорската власт, Деций въвежда задължителния за всички граждани и поданици култ към бог Юпитер и Гения на Императора. Но християните отказват да отдават почит на бог Юпитер, който не е техен бог. Започва така нареченото Дециево гонение – жестоко преследване, в което мнозина християни загиват като мъченици, а императорът се утвърждава като богоборец в християнската традиция.

II–III век сл. н. е. готите, от Прибалтика и Скандинавия, мигрират към северозападното Черноморие и за първи път нахлуват в пределите на империята през 249 година, след това отново през 250 година, разграбвайки всичко в незащитената Мизия. Втория път обаче готите са пресрещнати и отблъснати от легиони, предвождани от император Деций Траян при Никопол на Дунав. На следващата година, около днешна Стара Загора, рим-

ляните са изненадани от готите и са принудени да се оттеглят победени. Готите, водени от Книва, нахлуват в Тракия и я опустошават. Филипопол (гр. Пловдив) е превзет и унищожен заедно с около 100 000 души, обсадени в него.

Стремейки се да пресече пътя на готите и да ги изтласка на север от Дунав, Деций предвожда войската си край Абритус (град Разград). Сблъсъкът между двете войски се състоял на 1 юли 251 година и готите отново побеждават. Повечето римски войни загиват, включително император Деций Траян и синът му Херений Етруск.

Къде ли се намират гробниците на римските императори, погребани у нас? Вярвам, че не само аз си задавам този въпрос, а и нашите историци и археолози. Надявам се отново с игумен Гавраил да уточним местата, където са погребани императорите. Той не е безразличен към такива издирвания, но иска всичко да става по реда, заложен от боговете в Акаша...

Този път сякаш бе по-благосклонен и веднага ми отговори по познатия начин, характерен за него:

– Гробницата на император Траян се намира в посока югозапад от град Разград.

– В резервата, където се намира античният град Абритус ли, Учителю?

– Не е в комплекса Абритус, а на разстояние два-три километра източно от него.

Това е твърде добър ориентир. Не настоях за повече, но бързо попитах за нещо друго:

– Чел съм, че преди повече от 2000 години, на един километър източно от днешния Разград, е съществувало тракийско селище с неизвестно име. Как се е наричало?

– Наричало се е Петратос.

Ходил съм в резервата, виждал съм руините на Абритус, които напомнят за трако-римски град, разграбен и разрушен от нашествия...

Флавий Юлий Валент е източно-римски и византийски император от 364 до 378 година. Той е арианин, назначен е за император на изтока от по-големия си

Златна монета с lika на император Валент.

брат Валентиниан I. Умира в сражение с готите на 8 август 378 година при Адрианопол. Бил е уцелен от стрела и отнесен все още жив в извънградска вила, която по-късно била обсадена, запалена от готите и Валент загинал в пламъците ѝ.

Това са историческите данни за император Валент, но тъй като разполагах и с друга документация за смъртта и погребението му, попитах:

– Учителю, в анонимни сведения за император Валент пише, че и той е погребан на територията на България.

– Така е, Валент не загива в пламъците на вилата, както се твърди. По време на сражението е бил ранен и в боя умира от раните си. Тайно е пренесен и погребан в Рила планина.

– Ще дадеш ли някаква отправна точка...

– От височината на скалата, където е вградена или поточно вкопана гробницата, се вижда село Говедарци.

– Приключвам с координатите... Може ли да се влезе в гробницата?

– Влизането става през скален процепа, който първоначално е бил разширен, а после затрупан.

Скъпи читатели, погребаните римски императори на територията на България станаха трима, а аз със сигурност знам поне за още един:

Император Тит Флавий Веспасиан е роден на 30 декември 39 година и умира на 13 септември 81 година. Римски император от 79 до 81 година. Той е най-големият син на император Веспасиан и Домицила Старша. Служи в римската армия като военен трибун в провинциите Германия и Британия. Според Светоний, Тит не е само отличен войн, но владее ораторското майсторство, знае гръцки език, пише музика, поезия. Заема длъжността квестор. Тит е префект при император Веспасиан, пръв помощник и съуправител. Участва в потушаването на бунтовете в Юдея и при превземането на Йерусалим.

| По времето на управлението на Тит е завършен строежът на Колизеума; изригва вулканът Везувий (79 г. сл.Хр.) и залива с лава градовете Помпей и Херкулан; избухва грандиозен пожар, бушувал в Рим в продължение на дни; разразява се смъртоносна епидемия.

Тит се стреми към популярност и добри отношения както със Сената, така и с народа на Рим. Въпреки лошата му слава, дължаща се на жестокостта му като пълководец и преториански префект, след неговата смърт той е възхваляван като един от най-благородните и

Император Тит.

Арката на Тит.

добродетелни императори. Умира мистериозно и неочаквано.

Коя е причината, която ме кара да вярвам, че император Тит е погребан в България? Успях да видя фотографии на златния му пръстен с гравирани надпис "IMPERATOR TIT". Такъв надпис бе гравирани на гривна и на мастилница, изработена от тъмен, непознат за мен материал. Сниманите предмети са намерени в България. Откривателят и мястото, където са намерени, останали неизвестни за мен.

Показах снимките на игумен Гавраил и попитах дали са взети от гробницата на Тит.

– Не, Михаиле, пръстенът, гривната и мастилницата не са били положени в гробницата, при погребението на Тит, а са останали в общата съкровищница, която е

била разделена между висшите военачалници. Това е довело и до разпръскване на ценностите. Ти не можа да намериш мъжа, открил пръстена на Тит. А пръстенът отдавна вече е продаден... и няма да влезе в нашите музеи. И тъй като се готвиш да попиташ за гробницата, ще ти кажа, че император Тит е погребан в посока изток-североизток от Пловдив, в каменна гробница, и е положен в два саркофага. Гробницата не е много висока.

– Казваш каменна гробница и нямаш предвид могила, издигната от камъни.

– Правилно се изразих, Михаиле. Гробницата на Тит не е направена като каменна могила, а е каменна гробница, която през годините е потънала, обрасла е с растителност. Била е построена в равнинна местност.

– Има ли и други Римски императори, погребани на територията на България?

– Има.

– Пак ли не е позволено да се споменат имената им?

– Пак! След 2012 година постепенно ще започнат да се разкриват имената и гробниците им.

СЪЩЕСТВУВАЛИ ЛИ СА ВЪРКОЛАЦИ?

През последните двадесет години се нагледахме на американски филми за вещици, призраци, вампири, таласъми, върколаци и всякакви изчадия. Ще си помисли човек, че в Америка само такива филми се правят. Това, че се произвеждат на конвейер – блудкави и пошли, е видно, но защо филмовата индустрия залага на тяхната гледаемост? Защо филмите ни връщат непрекъснато към тези стари поверия? Може би продуцентите съзнателно искат да ни наведат на мисълта, че подобни хора-вълци съществуват и днес? Възможно ли е това да е истина?

Поразрових се из старите писания, попрочетох повечко за върколаците, с които и нашият фолклор изобилства, и реших да разбера истината.

(Някъде около 14 век, когато Европа е изпълнена с предания за митологични чудовища, в славянската митология се появява върколакът. Върколаци са наричали хора, обладани от зли духове, които при пълнолуние се превръщали във вълкочовеци. Превръщането на човек във вълк казват, че е ставало и по друг начин – ако бъде ухапан от вампир и ако не умре, то на следващото пълнолуние той се превръщал във вълк. Върколаци-те живеели в изоставени воденици, запустели ханове и кръстопътища, отдалечени от села и градове, и тежко на този, който минел покрай обиталищата им. Тогава го нападали, изпивали му кръвта и го изяждали. Трудно се разпознавали върколаците, те били способни да примамят и прелъстят жени, в резултат на което се раждали деца, нямащи хрущял на носа. Тези деца виждали злите духове и имали свръхестествени способности.

Вярвало се, че върколаците предизвиквали слънчевите и лунните затъмнения, отхапвайки част от небесното светило. Единствения сигурен начин да се убие върколак било забиването на кол в сърцето му.)

Игумен Гавраил не се изненада, че проявявам интерес към върколаците. Погледна бележника в ръката ми, видя записващото устройство, поставено в джоба на ризата ми, и посочи с ръка да излезем от трапезарията. Навън кучетата все още спяха в сянката на черквата, а ние заобиколихме сградата и седнахме зад купата сено. Настанихме се удобно, опряхме гърбове на отдавна окосената и изсъхнала трева, загледани в близката гора.

| – Михаиле, – заговори игумен Гавраил, – върколаците не са измислица, те са съществували заедно с хората от новата раса. Имали са грешно зададени параметри в матрицата, поради което по-късно са унищожени като вид. Били са изключително кръвожадни, агресивни и силни. Единственият начин да бъдат умъртвени е бил пронизване на сърцето им без значение с какъв предмет. Хората се страхували много от върколаците, изпитвали са ужас от тях, затова и през вековете се е запазил митът за тях. Те, върколаците, са живели като вид до средата на XII век пр.н.е. след което са били унищожени.

– Има сведения за тяхното съществуване чак до XIV век сл.н.е..

– Съществували са отделни, единични екземпляри.

– Моля те, опиши ми как са изглеждали и защо се твърди, че са могли да се превръщат във вълци?

– Това вече са легенди... Върколаците са притежавали човешка форма, но в главите им е била заложена и част от физиката на вълците, поради което са били оприличавани на тях, откъдето идва и наименованието им. В никакви случаи и при никакви обстоятелства не са могли да се превръщат във вълци. Но физическата им сила е била много голяма. Само когато били умъртвявани с пробождање в сърцето, са могли да бъдат убити. По друг начин това не е било възможно. Когато понякога някои са оставали живи и не били погребани, са продължавали да убиват хора и са пиели кръвта им.

– Ако такъв върколак ухапе човек, той превръщал ли се е също във върколак?

– Не, ухапаните от върколаци хора в повечето случаи са умирали. Тези, които по някакъв начин са успявали да оцелеят или да избягат, след ухапването от върколак, впоследствие са побеснявали и умирали, ако преди това не са били убити от хората, които се страхували от тяхното превръщане във върколаци. Но такава вероятност, реално, не е съществувала.

– По полов път ли се размножавали?

– Не, размножавали се чрез делене на специална клетка в организма, която е възпроизвеждала нов организъм.

– Учителю, кой и защо е създал тези уроди?

– Създадени са от цивилизацията на Сириус, в лабораториите на Атлантида, но са били с неправилно вградени параметри в матрицата.

– Създадени са заедно с новата раса?

– Не, създадени са две хилядолетия след новата раса.

– Не проумявам защо е допуснато да продължават да живеят хиляди години...

– Трябвало е да извършат определена дейност и, както казах, по-късно били унищожени.

Усетих, че темата за върколациите бе изчерпана за игумен Гавраил и реших да задам въпрос за миналото, бъдещето и настоящето време, който за мен все оставаше недоизяснен. Не можех да си обясня как човек, който има способност да "попада" в минали времена, може да присъства и участва в отминали вече събития. По какъв начин животът в миналото все още продължаваше да съществува, да се раждат и умират хора... Нали даденото събитие вече е отминало и не трябва повече да съществува?

– Михаиле, миналото, бъдещето и настоящето съществуват като времеви форми само на Земята – при обществата и цивилизациите с по-ниско еволюционно развитие. В реалното Вселенско пространство всичко съществува едновременно, тук и сега. Това е причината хората, попаднали в "миналото" да могат да наблюдават събитията, случвали се тогава.

– Явно, като земен човек трудно възприемам тези

истини, макар да знам, че там, във Вселената, всички времена съществуват едновременно. Учителю, гледам небето с милиардите звезди, планети и галактики и се питам какъв е замисълът на Създателя при сътворяването на тези безброй светове?

– Замисълът, Ученико, е чисто еволюционен, целящ хармония и светлина в най-висша форма. Без нови креации няма динамика и развитие, без тях няма живот и просперитет, а следователно и постигане на висши еволюционни нива.

– Има ли представители на извънземни цивилизации, които в определени ситуации да помагат на нас, хората?

– Има, това са представители от цивилизациите на лемурийците и атлантите.

– Учителю, става ми тъжно, като си помисля колко нищожни сме ние, хората, в нашето развитие в сравнение със способностите и възможностите, които са имали лемурийците и атлантите. И не само те, а и извънземните, които притежават такива невероятни знания, умения и технологии, каквито нито една земна нация не притежава. Ще можем ли някога да достигнем еволюционното развитие на съществата от напредналите планети?

– Михаиле, разбирам желанието ти, но знай, че в хората е заложен съвършеният замисъл на Сътворителя и един ден хората ще реализират този си потенциал. Има време до тогава.

ЖИВА ВОДА ОТ УСТАТА НА КРОКОДИЛ (ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ)

... Ама и турците не си поплюват – преследват ни ката ден, добре поне, че нощем не се втурват да ни правят клопки. Пък то си е и страшничко нощем в гората, която ние познаваме добре, а аскерът не е вчерашен и зачита уменията и преднината, що ни предлага нощта. Тия дни се местим ту на едно място, ту на друго, щото местните паши са наплашени от разплатата с тях от хайдушките чети, дето мъстят за поруганата чест и мъката на раята, и са решили да изловят и изтрепят всинца ни до крак. Де да можеха!

Днес слизаме от планината Витоша и преминаваме досами малко езеро, скътано високо в дъбравата, недалеч от наше село (с. Чуйпетлово, 1200 м надморска височина – б.а.), ала малцина хора знаят де се намира. Хубави хора, сърдечни, едри балканджии, с яки работливи ръце, посрещнаха ни радушно, попълнихме запасите от хляб и сушено месо, отплатихме се с някоя и друга златна пара и поехме къде село Боснек. Близо на хиляда метра височина, над селото, спряхме пред чудновата гледка – сред скалите извира бистра вода от змейска глава, изработена от камък, а над нея от друг камък, по-наляво, с отворена уста, вторачил неподвижно очи, мълчаливо “дебне” морски змей. Кой ще да е направил страховитите каменни глави в тази пустош? Кой е хвърлил толкоз труд да хване водата, коя минава през камъните и да издяла камъка като змей, та водата да тече през него? Войводата каза, че главата не е на змей, а на крокодил, а водата, коя извирала била лековита. Каза още, че главата на крокодила и другия змей не са работени току-тъй на вятъра, а това са сторили, още през петнайсети век, българи, кои са разбирали от древните знаци, изсечени на скалите. Те показвали към едно тайно подземие наблизко.

Подземието беше малко и не намерихме кой знае какви богатства – имаше златни пари, пръстени, гердани и гривни със скъпоценни камъни, отбрани оръжия и други златни предмети. Войводата каза, че то е градено много отдавна, още през първи век, от римляните. А водата, дето извира из устата на крокодила лекувала разни болести, но трябва да се знае как да се пие и ползва водата. Нищо не проумявахме от тези лечителски неща – нямахме болни и аз реших да опитам водата. Тъкмо подложих шепа да пия, от шуртящата из устата на крокодила студена вода, и тя взе, че секна. На, преди шуртеше с все сила и изведнъж край. В почуда вдигнах глава и погледнах войводата, а той рече, че кога пред крокодила застане грешен човек – водата спира да тече. То, че съм грешен – грешен съм, ама наистина защо водата спря да тече? И другарите се зачудиха на чудото и зачакаха отговор, а войводата ни попита дали сме видели горе на високото, над селото, онова езеро? Отговорихме, че сме го видели. Войводата ни каза, че в езерото има воден бик, който убивал добитъка на селото. Хората, да спасят животните си, слагали по рогата на кравите си остри ножове и кога бикът ги нападнал се наранил, хвърлил се в езерото, водата станала червена от кръвта му и започнала да спира. Хората вярвали, че потъналият, в дълбоките води на езерото, бик е изпивал водата, тя спирала да тече, а след време пак потичала... Войводата се засмя и рече, че това е предание.

Добре де, предание, ама защо сега водата спря да се излива? Че бикът е измислица го знаем. А шуртенето и спирането на водата на що се дължи? Най-сетне къде разбрахме, къде не разбрахме от войводата, че водата спирала да тече, от време на време, що долу, под селото, минавал подземен канал, що отвеждал една част от лековитата вода в някакви водни бази. Там водата била друга, а не лечебна. Понякога тоз канал взимал повече вода и тогава вода от устата на крокодила спирала да тече...

По пладне се спуснахме до реката, ама коритото ѝ е сухо, няма капчица вода. Пресъхнала е милата от горещината, та намерихме друго място да седнем и почи-

Живата вода до с. Боснек.

нем – под един голям дъб, за него войводата каза, че е на повече от петстотин лета. Под короната му можеше да се събере още една чета като нашата...

| (Село Боснек се намира в Западна България, близо до планината Витоша. Първите писмени доказателства за селото датират от 1417 година, когато то е наброявало 42 души. В районна на с. Боснек са открити останки от тракийска могила, светилище и рударски калета, напомнящи за някогашен добив на злато и желязо.

Над селото е входът на най-дългата (17 600 м) и дълбока (53 метра) пещера в България, наречена Духлата. Открити, проучени и картирани са седем етажа и шест подземни реки, което превръща Духлата в най-сложната и дълга пещера на Балканите.

В местността Врелото, с най-големия в района карстов извор, се намира и друга пещера, гробище на вкаменели праисторически животни. В нея има огромни зали, лабиринти с обща дължина шест километра и подземна река.

Село Боснек е известно и с извора, наречен Живата вода, за лековитостта му е знаел и го е описал, още навремето, османският пътешественик Евлия Челеби. Водата в извора се излива на тласъци през устата на крокодил – ту се появява, ту изчезва. Тя е лековита и хора от цялата страна посещават чудотворния извор.)

ТУНЕЛИ, ВОДЕЩИ В АДА

Всеизвестно е, че МВР се интересува и събира всякакъв вид информация за неоткрити древни съкровища, културни ценности, археологически обекти (и би било ненормално, ако една държава не се интересува и не издирва съкровищата на своята територия, за да ги запази!). Освен от достъпната историческа документация, МВР се опитваше да получи и допълнителни сведения за неоткритите съкровища, национални богатства, от пророчищата Ванга.

Знам, със сигурност, какво е казала Ванга, когато са ѝ задавали въпроса: "Има ли заровени съкровища в Рилския манастир?" На това запитване Ванга отговорила, че има. Тя е описала стая, в която вижда ценни книги, икони, златни кръстове, мощехранителници и много други ценности. Когато я попитали къде е входът за тази стая, намираща се под земята, Ванга вдигнала рамене и отговорила, че Бог не ѝ показва входа!

Пиша за тази случка, защото в последно време се "разнищват" стари слухове и се препредават невярно сведения за издирвани съкровища в Рилския манастир. А истината е следната – през 1976 година служители от МВР предприемат "претърсване" с металотърсачи на земята близо до Рилския манастир, с надежда да открият съкровище, обозначено на кожена карта. Металотърсачите, с които разполагат по това време МВР и МНО, работят на максимална дълбочина до 1,20 метра, докато днес съвременните уреди отчитат наличието на метали на дълбочина повече от 25 метра под земята. Районът е бил отцепен от вътрешни войски, като е обяснено, че се провежда военно учение. За издирването на съкровището се работи със специално изготвени топографски карти.

Какви са материалите, с които разполага МВР, за да проведе тази операция? На първо място МВР е при-

тежавало писмени сведения, от които става известно, че през 1385 година, по време на турското нашествие, игуменът на Рилското братство, Дометиан, укрива най-важните ценности на най-богатия манастир в България някъде в околността. Сред шедьоврите бил и оригиналният завет на св. Иван Рилски, множество ръкописни книги, мощехранителници, църковна утвар, дарове от българските царе, златотъкани одежди.

Укриването и заравянето на съкровищата е записано от рилски монах, ученик на игумен Дометиан. Според него "всечестният и преподобен" йерей бил "мъж начетен и изпълнен с всякаква духовна мъдрост и разум". Той укрил най-ценните съкровища на манастира заради "големия страх, който владееше тогава от нечестивите агарянски чеда" (турците).

Споделих с игумен Гавраил това, което ми бе известно за издирването на съкровището в Рилския манастир, той се замисли, погледна ме въпросително и нищо не отговори. Знаех, че и преди съм го питал за съкровището. Може би затова сега мълчеше и чакаше да си припомня?

– Учителю, преди време говорихме по този въпрос. – Той уклончиво поклати глава и ме остави да продължа. – Сега те питам по конкретен повод. Знам, че служителите от МВР не са успели да открият търсеното съкровище, тъй като металотърсачите им бяха допотопни, но описанията на рилския монах...

– Описанията на монаха отговарят на истината. Съкровищата, заровени от игумен Дометиан, в района на Рилския манастир, съществуват и са укрити на две отделни места. Едното място се намира северозападно от Хрельовата кула в малка цепнатина, която по-навътре се разширява в неголямо пещерно образувание. Другото място е на около десет метра от магерницата.

– Благодаря, Учителю, ти изключително точно определи района за издирването. Нужно е само да отида на северозапад от Хрельовата кула и да се вмъкна през цепнатината в пещерата или пък да обградя с десетметров кръг магерницата и съкровищата ще бъдат открити.

– Сега пък си недоволен – развесели се игуменът. –

Направил си една кисела физиономия, сякаш са ти потънали гемиите. Да не би да искаш да те заведе ...

– Не, не – махнах с ръка примирително, – поне зная, че съкровищата съществуват. Ще дойде момент...

– Правилно, ще дойде време и ще ти кажа точно откъде ще влезеш. Сега ми разкажи за тунелите по света. И за тях сме говорили, Ученико, но да чуя.

– Според австралийския парапсихолог Гримбриар на земята има около четиридесет тунела, които водели към самия ад. Те, както и различни пещери, изоставени кладенци и шахти са аномални зони. Гримбриар посочва, че четири входа за ада се намират в Австралия, а седем в Америка и от тях всяка година изчезват безследно над сто човека. Изследователите, опитали се да открият тайната на тези тунели, никога не се завръщат.

Един кладенец, за който казват, че е бездънен, а водата в него дори и в най-големите жеги е винаги ледена, се намира на гръцкия остров Тилос. За него също се говори, че води към ада. Наложило да бъде почистен кладенецът и тридесет и две годишният Йонас Колофидис и още трима души се съгласили да извършат тази работа. Колофидис облякъл хидрокостюм и работещите с него го спуснали в шахтата на кладенеца. Почистването продължило час и половина без прекъсване. Тримата, които работели с Колофидис, изтегляли от време на време кофите с тинята, без всякакви премеждия, когато изведнъж чули удари по метален предмет и диво барабанене. Това било сигнал, че Колофидис умолявал възможно най-бързо да го извадят на повърхността и те започнали трескаво да го издърпват от кладенеца. Когато успели да го извадят, всички били изумени от гледката: пред тях на земята лежал парцалив старец с бяла коса, дълга брада, облечен в стари, напълно износени дрехи. Селският фелдшер го върнал за кратко в съзнание, но нищо не можал да узнае, защото Колофидис не говорел и починал след няколко часа. Аутопсията показала, че е умрял от старост. Как може тридесетгодишен мъж да умре от старост? Това, което се случило в кладенеца останало пълна тайна. Всичко разказано звучи като страшна приказка, Учителю.

Учителят слушаше внимателно, без да ме прекъсва, без да иска пояснение, а през цялото време в главата ми преминаваха въпроси, свързани с работника, превърнал се в старец за около час. Може би тридесетгодишният работник бе успял да се пресели, за този кратък отрязък от време, в непознат свят и да се върне с окъсани дрехи? Възможно ли бе там, в онзи другия, неизвестен свят, да е преживял много години? Как е живял, какво е работил, имал ли е семейство и деца? Или там са го прибрали в психиатрична клиника, където е могъл "спокойно" и непрекъснато да обяснява, че идва от друг свят? Къде е прекарал всичките тези години до своята старост? Как е успял да открие обратния път и отново да се върне?

– Нещо замъча, ученико?

– Замислих се... Съобщават, че друга такава странна "дупка" има в Калининградска област, Русия. През 1980 година двама приятели, Николай и Михаил, се захванали да копаят кладенец и достигайки на дълбочина около десет метра чули изпод земята странен шум – многогласни човешки стонове, които звучали ту заедно, ту поединично, ту по-силно, ту по-глухо. Мъжете се ужасили, панически се измъкнали от изкопа и решили никога повече да не доближават "проклетото място". 2004 година Николай отново се оказал по същите места и решил да види какво е станало с недоизкопания кладенец. През изминалите години изкопът бил позатрупан, но все още бил дълбок и той с още двама местни жители, невярващи на разказаното от него, се спуснали на дъното. И тогава чули носещите се изпод краката им мъчителни стонове, приглушени от плътната земя. Страхът, който изпитал в далечната си младост, се завърнал и Николай получил сърдечен пристъп... Това е, Учителю. Има неща, които не разбирам.

– За някои неща можеш да казваш, че не разбираш, но за вратите, водещи към други светове вече говорихме. И за ада, и рая сме писали. Адът не съществува като фактическо място и тайнствените тунели под земята не водят до него. През тях се достига до зони, от които се преминава в други времеви и паралелни светове. Пора-

ди тази причина хората, попаднали там, не се връщат или ако се завърнат са много остарели.

– Така е, но защо се чуват гласове? Това ми звучи нереално.

– Всяко явление си има обяснение. Гласовете, които се чуват са пречупени звукови форми, идващи от различни времеви зони.

– Мога да разкажа за още един случай...

– Щом желаеш...

– Отнася се за старинен замък, близо до Комкриф (Шотландия), откъдето неотдавна изчезнали туристи, любители на приключения.

– Ах, тези баби пътешественици... – промълви игуменът. – Разказвай.

– Някой си, Роберт Макдогли купил замък, негоден за живеене, на безценица, така – просто от любов към "екзотиката" и случайно открил в подземие то му старинни книги по алхимия и черна магия.

– Казваш "случайно"! Какво разказал петдесет и четири годишния Роберт Макдогли?

– Цитирам думите му: "Веднъж останах в подземие то повече от обичайното. Мракът се спусна бързо и ми се стори, че от голямата централна зала идва някаква синкава светлина. Когато се приближих към арката на входа (там нямаше врата), в лицето ме удари ярък синьо-сив сноп светлина, която идваше от триметровия портрет. Цветовете му на дневна светлина изглеждаха толкова бледи и изтрити, че беше почти невъзможно да се види какво е нарисувано на него. Сега съвсем ясно видях, че там е нарисуван човек в цял ръст, като отделните части от облеклото му бяха от явно неподходящи си части от костюми на различни епохи – от XV до XX век. Когато се приближих, да разгледам всичко по-добре, тежкия портрет падна от стената и рухна върху мен."

Слуховете за случилото се разпространили бързо, към замъка започнали да се стичат туристи, жадни за екзотика. Един ден в замъка пристигнали две екзалтирани престарели дами, които се напъхали в нишата, където преди стоял падналият портрет. И... се разтворили

във въздуха! Въпреки предприетите издирвания от полицията и от пожарникарите, които чукали по всички стени, а военните специалисти преслушали помещенията на замъка със специални радары, нищо не могли да открият. Екстрасенсите, привлечени в качеството си на експерти, твърдят, че в замъка се намира "запечатана", в продължение на векове, врата към паралелни светове, където са попаднали жените. Но нито самите екстрасенси, нито полицаите се решили да влязат в нишата, за да проверят това предположение.

– Подобно е на предишните случаи, Михаиле. Нишата в старинния замък е разположена близо до зона, в която при пречупване на плоскостите се преминава в паралелни светове. Не винаги това води до изчезването на хора, всичко зависи от моментното състояние на параметрите.

Игумен Гавраил погледна часовника си, погледна очаквателно и към мен за следващ въпрос.

– Моля за още малко търпение, Учителю – той кимна с глава да продължа и аз зачетох: "Адът се намира в средата на Слънцето. Виждаме как горят мъртъвците; виждаме ада..." Това са думи, предадени от астронавтите от борда на космическия кораб "Скайлаб-2". Записът е държан години наред в тайна, с гриф "Строго секретно" от НАСА, където се пазела сензационната информация. По време на полета връзката неочаквано прекъснала за няколко секунди, а след малко астронавтите предали от космическото пространство обичайните за полета данни, сякаш сензационното съобщение изобщо не било направено.

От НАСА дълго опровергавали слухове за това събитие, но американското списание "Световна наука" повдигнало завесата на тайната и съобщението на екипажа на "Скайлаб-2" било публикувано, предизвиквайки паника у хората. Установено е, че астронавтите изследвали слънчевите изригвания с помощта на спектрограф, който отбелязвал всички изменения на фотолента. Неочаквано пред очите на изумените астронавти течният газ застинал и цели 70 секунди приборът фиксирал кошмарно видение: върху огнен стълб се по-

явили стотици хиляди човешки лица, измъчени от изтезанията на вечния пламък. Астронавтите видели това, което според атеистите не съществува – адът!

Десет години след сензационното съобщение някои американски издания разказали на читателите си за още едно фантастично събитие. Използвайки специално създадена апаратура и телескоп за наблюдение в инфрачервения спектър, изследователите от НАСА заснели на лента странно явление: в открития Космос се реели призраци на починали хора и животни. Това предизвикало разногласия между представители на официалната наука, парапсихолози и свещенослужители. Но всички били единодушни, че фотографията е истинска. Един от членовете на официалната комисия от експерти заявил, че отдавна им е известно за съществуването на призраци, но правителството на САЩ засекретило сведенията, докато стане възможно да се обясни какво представляват светещите образувания, притежаващи човешка форма.

Игуменът отново погледна часовника си, явно не разполагаше с повече време, изправи се и преди да тръгне каза:

– Адът не се намира в средата на Слънцето! Това, което са видели астронавтите от борда на "Скайлаб-2", са светлинно-енергийни преплитания, които създават илюзорни картини, подобни на холограми. Михаиле, за кой път повтарям: адът не съществува като фактическо място.

– Как да си обясня фотографията с призраците?

– Нещата с призраците имат друго обяснение. Призраците съществуват! Това са духовете на починали, които в определени моменти съгъстват енергийното си състояние и придобиват форми и очертания, видими за човешките очи.

Все още не си тръгваше. Гледаше към входа на църквата, където в очакване вече стояха двамата братя моноси и Учителя бавно закрачи към тях. Станах и тръгнах заедно с него. Кучета мигом запрепусаха към нас и се заумилкваха в краката на игумена.

– Учителю, един въпрос в крачка?

– Ако ще питаш за пещерата Духлата, описана от Софроний, ще ти доверя, че тя е свързана с подземен град от времето на средните лемурийци. Градът се намира много дълбоко под земята. А пещерите Пепелянка и Академик не са били използвани с някаква конкретна цел.

ГРАДЪТ НА СЛЪНЦЕТО

Разликите в годините си дават отражение – на мен и братята все ни се ще да си запалим вечерен огън. По-романтично е, по-тайнствено, а игумен Гавраил възприема желанията ни за младежки увлечения. Но никога не ни отказва да осъществим желанията си. И тази вечер сме се наредили около "кръглата маса" – пламтящия огън – и въпросите се сипят подобно на тих, нестихващ дъжд. Разбира се, моя милост е първият, взел думата:

– Учителю, невероятни легенди се носят за древен град, наречен Град на Слънцето или Слънчев град, намиращ се нейде из дебрите на Странджа планина.

Братята наостриха уши, бяха дочули нещо за града, погледнаха игумен Гавраил, очакващи да потвърди казаното, но той млъчеше и те внимателно се заслушаха в думите ми:

– Безмерно богат и невероятно красив бил този град от бял мрамор, в който живеели богове. Вечер боговете придърпвали от небето незнани малки слънца, да осветяват приказния им град. Не всеки смъртен можел да открие града и да бъде допуснат да влезе в него. Там влизали само избрани от боговете хора, които след време ставали жреци...

Един ден Градът на Слънцето изчезнал, потънал в земята или се разтворил във въздуха, но никога повече не се появил отново. Изминали безброй лета и вече никой не си спомнял къде се намирал тайнственият град. Но споменът за града на боговете останал и хората го търсят и днес...

Настъпи тишина. Само огънят придърпваше смъкнали се в жаравата клони и проточваше в небето дълъг пламък. Обърнахме очи към игумен Гавраил. Щеше ли да потвърди, че някога е съществувал този град?

– Имало е такъв град... – заговори тихо той. – Нами-

рал се в Странджа планина, той съществува и днес... Искате да знаете къде? – Огледа ни, навярно приличахме на деца, очакващи края на щастлива приказка, усмихна се и с ръка очерта нещо хълмисто. – Намира се в най-ниските и хълътнали места на Странджа планина. В местността, където Странджа се прелива в Сакар...

Не съм посещавал този район, бе непознат за мен, но не зададох уточняващи въпроси и игумен Гавраил учудено ме погледна. Явно не очакваше това въздържание от моя страна, но продължи с разказа си:

| – Градът наистина е уникален, бил изграден от бял материал с лъскава гладка повърхност. Обитаван е по времето на късните лемурийци, а после и от първите атланти. Наричан е Слънчев град, защото в центъра му се издигала висока златна колона, завършваща с огромно златно греещо слънце. Имало е и други, по-малки златни колони, със златни слънца, издигнати на всеки площад, във всеки парк и градина, по улиците. И върху всяка сграда е имало монтирано златно слънце.

– Невероятен град... – възкликна Димитър. – Дори в приказките няма подобно описание.

– Градът е съхранен... Потънал е много дълбоко под земята и върху него никога не е изграждано светилище или друго селище.

Не продумахме и дума, спогледахме се с братята мълчаливо и по лицата ни се изписа разочарование. Нямаше как да не запитам игумен Гавраил къде точно се намира потъналият Град на Слънцето. Той притвори очи, по устните му се разля характерната усмивка, с която искаше да ми каже: "Не устоя, приятелю Михаиле", но видя вторачените ни погледи и определи с "точност" местоположението на Слънчевия град:

| – Намира се в посока юг-югозапад от Грудово (сега гр. Средец).

Изчакахме за още подробности, но той нямаше намерение да стори това и, тъй като познавах добре навиците му, побързах да го помоля да ни съобщи за големината на златните пилоните и златните слънца, монтирани върху тях.

– Вие какво мислите за големината на пилоните и слънцата? – попита ни той.

– Централният пилон – може би е стометров, а за диска на слънцето предполагам, че е двадесет метра – предложи Димитър.

– Аз нямам идея за размерите на пилоните и слънцата – призна Георги. – Дори стоте метра ми се виждат прекалено високи.

– Сто и петдесет метров пилон и трийсет метрово слънце – наддадох аз. – Височината е достатъчна.

Г – Е, близо сте до истината... Още малко и щяхте да налучкате реалните размери – шеговито подхвърли игумен Гавраил. – Но има малка разлика. Слънцето на централния пилон е с височина приблизително 550 метра, а останалите пилони са с различна височина, варираща от 300 до 450 метра. Размерите на слънцата също са различни. Централното е с диаметър 60 метра, а останалите от 20 до 45 метра. И тъй като ще искате да узнаете откъде и дали изобщо слънцата са черпили енергии, то отговарям – от различни по форма, размери и конструкция пирамиди, разположени в основата на пилоните. И още нещо: слънцата са излъчвали най-различни светлинни и енергийни мощности...

– Игумен Гавраиле, каза ни, че градът е потънал под земята и разбирам, че потъването му е станало с помощта на неизвестна техника. Искам да разбера дали пилоните и слънцата са били демонтирани при потъването на града под земята?

– Не, Михаиле, слънцата не са демонтирани от пилоните. И пилоните, и градът стоят непокътнати. Само хранването на слънцата от пирамидите е преустановено.

– Възможно ли е по някакъв начин да се проникне в Града на Слънцето и той да бъде заснет? – попита Димитър, впечатлен от чутото. – Сега има специална техника, която, чрез сондиране, може да спусне под повърхността на земята камера и да заснима.

– Уви, братко, в Града на Слънцето не може да се проникне. Не търсете достъп към града, тъй като към него не водят тайни и невидими проходи и входи.

Достъпът до него ще бъде възстановен след време, когато шестата раса ще живее заедно с петата.

– Учителю, говори се, че в Странджа планина се намират лаборатории, в които се извършвали трансформации на човешки тела.

– В Странджа планина има подземия, съкровища, гробници, подземни градове и т.н., но лаборатории, в които да са се извършвали трансформации на човешки тела, не съществуват!

Тъмно, рехаво облаче забули с дрипите си за миг луната и отпътува тихомълком на някъде. Луната отново блесна и освети смълчаната крепост. Там, сред призрачно осветената поляна, се открояваха нашите тела, хвърлящи къси сенки. Знаех, че игуменът и братята са посещавали повечето от манастирите ни, в това число и Роженския, затова се заинтересувах дали игумен Гавраил знае за подземиято, намиращо се под манастира, в което е влизано неотдавна.

| – Известно ми е, че под Роженския манастир има подземие – с охота заговори той. – Това подземие е свързано с крепостта над манастира и с подземиято под крепостта. То е било изградено още по времето на първите арани, разселвали се по земите на днешна България. В това подземие те са съхранявали наследените от атлантите книги, дискове, уреди, ценности и скъпи предмети. Впоследствие подземиято е било използвано от тракийски владетели, които са допълвали съкровищницата и архива. Михаиле, в манастира, под олтарната стая, има още едно неоткрито подземие, изградено по-късно. То е малко и в него се съхраняват описи на съкровища, в които са посочени и техните местонахождения, някои ценни предмети, поставени в специално изработени сандъци.

– Учителю, под крепостта има ли и други подземия?

– Има само едно подземие, свързано чрез тунел с подземиято под манастира. В това подземие се съхранявали само трезори и голяма част от тях са изнесени оттам още по времето, когато крепостта е започнала да се обезлюдява и да губи значението и функциите си. Така че днес там няма нищо ценно. Вярно е, че в

подземието, под Роженския манастир, е влизано многократно, но никой не е достигнал до нивата и зоните, в които се съхранявали ценностите. Тунелът, свързващ подземието под манастира и подземието под крепостта, е срутен и затрупан на места, което го прави непроходим. В крепостта няма други подземия.

– Игумен Гавраиле, – обади се Георги, – бих помолил да се изяснят още някои събития около родителите на Исус Христос. След "разпъването му на кръста" те виждали ли са сина си?

! – Да, Мария и Йосиф са пътували два пъти до Европа и са имали среща с Исус, Мария Магдалена и внуците си.

– Учителю, а къде са погребани Мария и Йосиф? – намесих се аз. – Гробът на Мария се сочи на различни места, каква е истината?

{ – Гробовете им са в земите на евреите. Гробницата не е голяма. Намира се източно от Йерусалим. Саркофагите са положени един до друг. От тях не са взимани кости, както от гроба на Йоан Кръстител.

Димитър се приближи още към огъня, побутна с крак недоизгорял клон в жарта и попита:

– Игумен Гавраиле, вярно ли е, че траките първи са опитомили коня?

– Хмм – многозначително изхъмка игуменът, озадачен от въпроса. – Ами, който го е писал е казал истината. Първият кон е опитомен от траките преди 10 000 години. Атлантите също са ползвали коне, но те са били по-различна порода, принадлежала на атлантската раса.

– Стана въпрос за траките и нека да те попитам за град Карнобат.

! – Какво да питаш за Карнобат, Михаиле? Дали под него има подземен град? Има, под днешния Карнобат в древността, по времето на средните атланти, е бил изграден голям лабораторен и експериментален център. В него са били разположени множество апаратури, които са ползвали различни енергийни потенциали. Близко до този център, в посока северозапад, има изграден атлантски град от времето на първите атланти, заселили се там. Този град, по-късно, е бил превърнат в град-музей.

– Мога ли да продължа с въпрос за хълма Перперикон? Благодаря. Учителю, защо хълмът е наречен Исусов?

– Така е наречен по-късно, след приемането на християнската религия. Направена е аналогия между свещения хълм и святата личност на Христос.

– Ето на, случайно или не, заговорихме за Исус, за когото останаха безброй неизяснени въпроси...

– Мислиш ли, че ще успееш да ги изясниш, Михаиле? – усмихна се сърдечно игумен Гавраил. – Досега никой не е успял, но щом си решил...

– Не в този смисъл – признах аз. – Искях само да уточня под кое тепе в Пловдив се е намирал истинският Йерусалим.

! – Всички тепета в Пловдив са образували древния град Йерусалим. Всяко от тепетата има своята древна тайна, криеща истини, непонятни все още на днешните хора. Космическият Исус, дошъл от преди 20 000 години на Земята, е пребивавал в първия Йерусалим, което означава, че е посещавал всички тепета.

– Да попитам за НЛО – от години в цял свят хората ги виждат, наскоро минаха и над София, а срещи все още не се осъществяват.

– За реална среща с извънземни хора не са готови, затова все още не може да се извърши такъв контакт.

– Игумен Гавраиле, и ние с Георги не сме по-малко любознателни от Михаил. Спомняш си, че преди месец посетихме Бачковския манастир и черквата в село Куклен. Имах едно особено усещане, като че ли под черквата имаше празно пространство.

– Ами има. То, под черквата на Куклен има кухня, в която се съхраняват ценни ръкописи и предмети с уникална изработка. А в Бачковския манастир, както и във всички стари манастири, има подземие.

– Игумен Гавраиле, вярно ли е, че Дякон Левски е предаден? – попита Георги и като видя, че се готвя да кажа нещо, замълча.

– Учителю, бързам да прибавя към казаното още факти, защото за предателството се изписаха десетки книги с предположения – от историци и писатели. Всички се питаме толкова години – кой предаде дякон

Васил Левски.

Левски. Цитират се имена на негови съратници, хора, останали живи след обесването му, отричащи предателството. Други съратници на Левски са набедили поп Кръстю в предателство и свещеникът бил отровен от тях. Мнозина историци се позовават на документалната книга на А. Кацев-Бурски "ИСТИНАТА по предаването на Дякон Игнатий – Васил Левски. Анкета, извършена в Ловеч 1925 година със шест портрета и три факсимилета" – издадена 1926 година, печатница "Бял кръст", Курилски манастир.

Питам се, Учителю, какво се е случило през нощта на 18 ноември 1872 година в Къкрината, когато е бил заловен Левски? От публикуваното зная, че още в първите дни след Освобождението поп Кръстю и най-близките другари на Левски – Марин поп Луканов и Димитър Пъшков, са набедени за предатели. А. Кацев-Бурски разпитва останалите живи свидетели – съратници на Дякона по това време (1925 г.): Димитър Пъшков, 80 годишен, свещеник Георги Антипов, на 85 години, и протоiereй Ев. П. Стефанов, които не вярват в предателството.

Прословутата телеграма на Мазхар паша от 24 ноември 1872 година, в която поп Кръстю е посочен за доносник, става решаваща за окончателното изобличаване на поп Кръстю като предател. Няма да оспорвам или да подкрепям някои от множеството версии, защото са само версии, а не доказателства. Мога само да се позова на съобщението, което получих от Акаша.

– А това, което получаващ от Акаша чрез Горгана, доказателство ли е? – контрира ме неочаквано игуменът. – Можеш ли по някакъв начин да обясниш, че полученото съобщение от Акаша е доказателство?

Вдигнах рамене, не можех да докажа нищо. Защо Учителят ми задаваше тези въпроси?

– Попитах те, защото наблягах на думата доказателство. Ще трябва да разбереш, че не всеки приема продиктуваното от Акаша за истина. Това исках да ти кажа.

– Така е, но те питам, Учителю, предаден ли е бил Левски?

– Не е бил предаден! Не е! Това са скалъпени впоследствие версии – заяви категорично игумен Гавраил. – Повтарям, НЕ Е ПРЕДАДЕН! Апостолът Левски, тази свята личност, е изпълнил мисията, която му е била възложена и която е трябвало да извърши на Земята, в България, след което е бил призван да се върне отново в лоното на духовното Съвършенство.

– Как тълкуваш прословутата телеграма на Мазхар паша, в която поп Кръстю се посочва като доносник?

– Написаното в телеграмата не отговаря на истината! Изфабрикувана е съзнателно, с ясна и определена цел – да всява смут, съмнение, недоверие и разцепление сред революционерите.

– За гроба на Левски също има безброй версии...

– Ти написа в книгите си къде е гробът на Левски – в района на градинката срещу Софийския университет. Да, там е погребан Дякон Левски. Апостолът и светинята на българите!

– Учителю, след Левски ще питам и за тайната около смъртта на Ботев. Упорито се мълви, че е убит от Обретенов.

– Ботев не е бил убит от Обретенов.

– Кой го е убил, Учителю, и защо?
– Убит е от четник, който е настоявал да се започне отстъпление.

– От Обретенов и от други останали живи четници е потвърдено, че в Ботев са изстреляни два смъртоносни куршума.

– Първият изстрел е бил смъртоносен за Ботев. Вторият е причинен от заблуден куршум и не бил предназначен за ликвидирането му.

– Отблизо ли е стреляно в Ботев? Той видял ли е убиеца?

– Четникът, застрелял Ботев, е бил на неголямо разстояние от него, прикрит зад голям камък.

– Войновски ли е този четник?

– Да, убиецът на Ботев е Никола Войновски! Той е застрелял Ботев в главата, но не в челото.

– Застрелян е от човек от най-близкото му обкръжение – от щаба му. Но Обретенов също е от щаба на Ботев, свидетел е на убийството му и е знаел, че убиецът е Войновски, а не е казал нищо.

Игуменът кимна утвърдително. Не му беше приятен този разговор. Цялото му лице изразяваше болка, тъга и гняв обхвана и моето сърце.

– Защо никой от живите четници не е признал, че Никола Войновски е извършил убийството на Ботев и не е назвал името му?

– Заради патриотизма и честта на четата, за да не се разбере, че четник е убил Ботев.

– След смъртта на Ботев негов законен наследник и водач на групата става Никола Обретенов. Странното е, че той е свидетел на убийството, а след Освобождението не може да покаже точно мястото, където е убит Ботев.

– Не е знаел къде е било скрито тялото на войводата и къде е погребан. По време на битката тялото на Христо Ботев е било изнесено от двама четници, които успяват да се спасят, а по-късно се връщат и заравят тялото, което вече било започнало да се разлага. Ботев е заровен направо в земята, без ковчег, без отличителни знаци или кръст. Българската земя, която Ботев толкова обичаше, го прие в обятията си. Върху гроба му са

били поставени само няколко камъка, които с времето са разместени и разхвърляни. Костите на Ботев няма да бъдат открити или, в случай на изравяне, няма да може да се установи на кого са.

(Съдбата на Войновски е трагична... На 13 юни 1876 г. в района на с. Шипково четата е разбита окончателно. Никола Войновски е убит на 15 юни (28 юни по нов стил) 1876 г., застрелян в гърдите. Главата на Войновски била отрязана от потерята и занесена в Троян. Другарите му успяват да оцелеят, но след три дни са заловени, предадени от българи в с. Шипково.

В село Чифлик, община Троян, е издигнат паметник на Никола Войновски.)

– Да попитам, кои са доблестните четници, погребали Ботев?

– Казвали са се Иван и Матей.

– Каква е участта им след Освобождението?

– Като съдбата на останалите живи – бедност и мизерия...

Не зададох повече въпроси, а и за какво ли да питам? Дали Никола Войновски е искал да ръководи четата, тъй като Ботев не е бил подготвен за водене на бойни действия, а Войновски е бивш поручик (старши лейтенант) от руската армия?

– Не, не тази е причината – чух мислено да ми отговаря игуменът. – Причина за убийството на Ботев е станала заповедта му – четата да не отстъпва. Никола Войновски не одобрява това решение и, за да промени нареждането на Ботев, стреля в него...

Вечерта на 20 май 1876 г., някъде в долината, под високите била на Купена и Околчица, Христо Ботев е застрелян. Чух изстрела, светлина ослепи за миг очите ми и изтръпнах. Нямам спомен колко време бях пленник на бялата ослепителна светлина. После в главата ми прозвуча плътен мъжки глас, които рецитираше:

... Тоз, който падне в бой за свобода,
той не умира: него жалеят
земя и небо, звяр и природа
и певци песни за него пеят...

Христо Ботев.

Изкушавам се отново да напомня, и в тази част на книгата си, че баладата "Хаджи Димитър" е едно от най-величествените, най-прекрасните стихотворения в българската литература. Четиристишието "Настане вечер..." е гравирано със златни букви в една от залите на Сорбоната, наред с други световни шедеври:

... Настане вечер, месец изгрее,
звезди обсипят сводът небесен;
гора зашуми, вятър повее, –
Балканът пее хайдушка песен...

Великолепно описание. Словата на Ботев ще останат завинаги в сърцата на всеки българин! Мислено отдадох почит на великия Ботев и погледнах игумен Гавраил – и в неговите очи се таеше тъга...

Исках да сменя темата и зададох друг въпрос:

– Учителю, на книжния пазар се появи книгата "Ръкописът на Войнич". Книгата е написана на неизвес-

тен език, от неизвестен автор, с илюстрации на цветя, растения, дървета, които не съществуват на нашата земя. Мисля да не би книгата да е написана на тракийски език? Предполагам, че в илюстрациите има скрит шифър. Кой е авторът на книгата? Кога е създадена и къде? Ще бъде ли някога разшифрована?

– Отпуск ли да си взема, Михаиле? Сто въпроса наведнъж. И аз ще ти отговоря наведнъж, но общо. "Ръкописът на Войнич" е книга, която в оригинал е била написана на езика на атлантите. По-късно е била преписвана и адаптирана към говора и речта на араните – българите. Копието, достигнало до наши дни, е смесица от атлантски, арански и различни кодирани символи. Картините, нарисувани в книгата, носят различна информация и послания. Авторът на оригиналната книга е бил атлантски жрец, живял по времето на късните атланти, приблизително към края на расата им. След години, когато шестата раса се установи на Земята и древните знания и езици се разкрият отново, книгата ще бъде разчетена и ще покаже своите тайни и послания.

– Учителю, знаеш, че не съм практикуващ лекар, но продължавам да се интересувам от новостите в областта на медицината и следя развитието ѝ. Искам да помоля за мнението ти по един въпрос. Учените си съчиниха термина "сънна парализа", и с него започнаха да обясняват твърденията на хора, които съобщават, че в полусънно или в будно състояние са били отвлечени от извънземни, които им правили медицински изследвания. В разговори с лекари тези хора обяснявали, че след отвлеченията извънземните извършвали различни операции върху тях, че чувствали огромна тежест в гърдите си и не могли да помръднат, били като парализирани. Учените смятат, че това състояние е предизвикано от "внушение" на мозъка, което те наричат "сънна парализа". Какво в действителност представлява това изживяване? Според мен отвлечането и операциите, извършвани от извънземните, са реалност.

– Прав си, докторе! Сънна парализа реално не съществува. Това състояние е предизвикано от различни

“контакти” на извънземни с хора. Поради невъзможността все още да се осъществи реален контакт, между тях и земната раса, хората са били поставяни в такава състояние, което помага контактът да се реализира. При тези контакти се извършват интервенции в човешкия организъм за стабилизиране, изследване, корекции на отделни елементи от човешката матрица.

Не се изненадах от отговора. Знаех за осъществяването на този невидим, но осезаем контакт с извънземните! Изпитал съм го върху себе си. Изпитвали са го и мои близки.

Понякога вечер, легнал в леглото, гледам звездите, мечтая, задавам си въпроси, на едни от тях успявам да си отговоря, но други остават без отговор. Не се учудвам, защото ако можех да намеря отговор на безбройните си въпроси, със сигурност нямаше да съм човек, а човекобог! Как например да разбере по какъв начин хората, произлезли от една общност, говорещи на един език, когато се разделят и образуват нова общност, създават нов, различен език, нова писменост?

– Михаиле, знаеш, че от траките произлизат много от народите. Когато различните клонове на траките се отделят от основната част и се заселват в други краища на Земята, техният език, писменост, обичаи и порядки постепенно се променят през годините. Процесът на истина е бил продължителен и сложен. Изисква задълбочени проучвания, които ще ти отнемат твърде много време. Да оставим историците и лингвистите да работят върху тях. Виждам, че ти вече напираш с друго питане.

– Учителю – продължих с нов ентусиазъм, – след 2012 година ще се ползват ли действащите досега електроцентрали?

– В бъдеще енергетиката на Земята ще премине през различни етапи на развитие. Да, ще се използват съществуващите сега централи, но ще навлязат и нови видове енергии, нови технологии. А когато се разкрият подземните градове и централи, нашата цивилизация ще ползва знанията и технологиите на древните високоразвити раси.

– Учените са изчислили, че след пет милиона години Слънцето ще изгасне и ще настъпи краят на живота на Земята.

– Михаиле, много неща ще се променят както на Земята и в нашата галактика, така и във Вселената. Слънцето няма да изгасне! Неговата роля ще бъде различна и то ще продължи да съществува. Земята също ще продължи своето развитие. Тя е най-важният обект във Вселената. Ще промени траекторията и еволюционното си ниво, но ще продължи да бъде най-важната планета. Земната цивилизация постепенно ще достигне най-високото ниво и степен на еволюционно развитие. Хората ще имат всички умения, знания и силата на Вселената. Те ще достигнат мъдростта и ще овладеят енергиите на Вселената. Ще обитават и ще пътуват в цялата Вселена.

Извадих от джоба си миниатюрния диктофон и попитах:

– Учителю, ще изслушаш ли едно съобщение от 9.12.2010 година, предадено от Би Би Си? Интересно е и...

Той кимна, а аз побързах да включа диктофона:

“Екзопланета с изключително висока концентрация на въглерод бе открита от група американски и британски астрономи.

Откритието подкрепя предположението, че във Вселената съществуват планети, чиито тела са изключително богати на въглерод и на практика може да се каже, че повърхностите им са диамантени или графитни. “Ние успяхме да видим цели планински масиви от диаманти” – заяви в интервю за медията водещият изследването Нику Мадхусудхан. “Диамантената” планета е наречена Wasp 12b.

Статията, която Мадхусудхан и колегите му публикуват в списание “Нейчър”, повдига и нови въпроси за процеса на формиране на планетите. Откритието е било направено с помощта на космическия телескоп “Спитцер” на НАСА, който засякъл топлинно излъчване от планетата, намираща се на 1200 светлинни години от Земята.

По-късно е направен анализ на атмосферата на небесното тяло, разказва, работещият в Кралската обсерватория в Гринуич, докторът на науките Марек Кукула. "Просто е невероятно, че тези учени сложиха началото на извличането на информация за това от какво се състоят планетите, въртящи се около други звезди" – допълва той. "Яркостта на тази планета е хиляди пъти по-слаба от звездата, около която се върти и на учените се наложи да направят огромно количество точни изчисления, за да получат каквито и да било данни. Сега вече може да се каже, че съставът ѝ е просто фантастичен" – казва още астрономът.

На науката са известни над 500 т.нар. екзопланети, които се намират извън пределите на нашата Слънчева система. Едва съвсем наскоро учените разработиха инструменти и методи на анализ, позволяващи да се направят първите стъпки за проучването на техния състав. Планетата Wasp 12b е първата, за която става известно, че има повече въглерод, отколкото кислород. Този газов гигант е подобен на Юпитер, но може би ядрото на планетата се състои от смес от диаманти, графити и други, вероятно в течно състояние, въглеродни структури, допълва Би Би Си. Откритието позволява да се направи предположението, че на тази планета има толкова диаманти, колкото на Земята е пясъкът.

"Теоретичните изводи показват, че основата на планетата може да е съставена от диамантени и графитни скали", посочва доктор Мадхусудхан. Предполага се, че на такъв тип планети няма много вода. Вместо вода, при достатъчно висока температура, на повърхността би трябвало да има течност, богата на въглеродни смеси, като катран. Според Мадхусудхан е възможно да има и много други "диамантени" планети, но за него по-важният въпрос е как са се формирали те.

Учените търсят отговор на въпроса защо Wasp 12b е по-богата на въглерод от всички, открити досега планети. Преобладаващата днес теория е, че достатъчното наличие на воден лед в Слънчевата система е позволило формирането на планетите в нея. В случая с Wasp 12b обаче това може и да не е така.

Планетата, с изключително висока концентрация на въглерод, е била открита от група от американски и британски астрономи. Според учените, това откритие е в подкрепа на предположението, че във Вселената съществуват планети, чиито тела са обогатени с въглерод. Повърхността на откритото небесно тяло е покрита или с диаманти, или с графит. Нику Мадхусудхан казва: "Имаме всички основания да смятаме, че повечето скали и планини на тази планета са от диаманти". Планетата, която отстои от земята на 1200 светлинни години, е била открита чрез телескопа "Спитцер", собственост на НАСА."

Записът свърши, изключих диктофона и зачаках отговор.

– Да, да! Планини от диаманти са открили учените. Нужно е само да достигнем до тях и... – иронично потвърди игуменът. – Да, "Диамантената планета", открита от учените, наистина съществува и притежава висока концентрация на въглерод. Само че масивите, които учените са засекли, не са диамантени или графитени. На тази планета въглеродът взаимодейства с различни химични елементи, затова и реакциите са различни и протичат по друг начин. Различни са и климатичните условия, съставът на въздуха, околопланетната обвивка. За съжаление, изказването на доктора на науките Нику Мадхусудхан, че "повечето скали и планини на тази планета са от диаманти", ще си остане само като предположение.

– Благодаря, Учителю, имам още един запис и съм го озаглавил "ФАЛШИВА ТРЕВОГА!" – Той не възрази и аз отново включих диктофона:

"През месец декември 2010 година учени от организацията SETI 12 (занимаваща се с търсене на извънземни цивилизации) алармираха, че три неизвестни космически кораба се движат в права посока към земята, но американската агенция НАСА крие за нашествието на извънземните. Физикът Крейг Кастанов – представител на организацията SETI 12 – твърди, че обектите имат форма на кръг и цилиндър. Дължината на корабите била няколко десетки километра.

От SETI обвиниха публично Националното управление по въздухоплаване и изследване на космическото пространство (NASA), че много добре знаят за трите НЛО, но умишлено прикриват информацията, за да не предизвикат паника у хората.

От НАСА все пак коментираха, че към Земята се приближава огромен астероид.

Обектите все още са на светлинни години от Земята, но след няколко месеца ще могат да се наблюдават и с обикновен телескоп. Учените от SETI изчислиха приблизително кога обектите ще достигнат до Земята, ако продължават да са движат със същата скорост. Това би трябвало да се случи през декември 2012 година, годината, в която завършва календарът на майте."

– Какви са тези обекти, каква е големината им, кои са съществата в тези кораби? Откъде идват и дали ще кацнат на Земята?

– Трите летящи тела, които учените са забелязали, не са астероиди, а космични апарати, както твърдят от SETI 12. Едното от телата представлява голяма летяща база с различни модули, а другите два обекта са летателни кораби. На борда на всеки кораб се намират представители от седем различни цивилизации, провеждащи наблюдения върху космическото пространство, а също и на определени планети, между които и Земята, на които им предстои да започнат своето повисоко ниво на развитие през 2012 година. Представителите на извънземните цивилизации не са опасни за нашата планета и за земната цивилизация.

Огънят гаснеше, жарта се превръщаше в мъждукаща пепел. Беше ни приятно, не ни се искаше да напуснем огнището, желаехме разговорите да продължат. Очаквахме игумен Гавраил да ни подкани да си лягаме и с изненада чухме думите чу:

– Михаиле, защо не пуснеш да чуем и другия запис? Как го бе озаглавил?

– Учените съобщават...

– Нека да го чуем!

Това и чаках... От диктофона отново се чу гласа ми:

– Учените съобщават – да се готвим за среща с извън-

земни. Написаното не е шега. Те, които досега твърдо отричаха съществуването на извънземни цивилизации, неочаквано промениха мнението си и на 10.01.2011 г. БТА предаде:

“Британската Кралска академия на науките съобщи, че светът трябва да се готви за скорошна среща с представители на извънземни цивилизации. В определен момент в галактиката има между десет и сто такива цивилизации – твърди проф. Мартин Доминик от шотландския университет “Сейнт Андрюс”, един от авторите на доклада.

Академиците предлагат към Организацията на обединените нации да бъде създадена специална агенция, която да се занимава с въпросите, свързани с очакваната среща с извънземни. Учените смятат, че не трябва да се страхуваме от тях, тъй като алтернативните светове не носят опасностите, описани във фантастичната литература. Астрономи не за пръв път говорят, че срещите на хората с извънземни са само въпрос на време, припомня Нюзру. Според проф. Сет Шостак, от програмата SETI, и Алекс Барнет, изпълнителен директор на космически център, първата среща с пришълци ще се състои през 2025 г.

Учените съобщават, че са успели да създадат “портрет” на представител на извънземна цивилизация, с когото ще се срещнат хората. Те са го нарекли “Джо-извънземния” и според специалистите, Джо е създаден в пълно съответствие с всички биологични и физически закони.”

Записът свърши. Очаквах мнението на игумена. Чакаха и братята, обърнали развълнувани лица към Учителя.

– Ето, че и учените промениха мнението си! – бавно изрече игумен Гавраил. – Грешат обаче в едно, не е нужно да търсят и очакват представителите на извънземните цивилизации да пристигнат от Космоса. Те винаги са били тук, на Земята!

Въглените все още тлееха под пепелта и ѝ придаваха нереален оттенък, който все по-бързо потъмняваше, а накрая се стопи и сля с мрака.

– Е, приятели, време е! – каза игумен Гавраил и се надигна. – Обаче остана един неизречен въпрос, който от няколко дни занимава Михаил.

– Само един ли? Това не е възможно! – пошегува се Димитър.

Бяхме се изправили до загасналото, но все още лъхашо на топлина огнище и гледахме Учителя. Аз знаех за какво намеква той. Не бях задал един много важен за мен въпрос, който настойчиво стоеше в главата ми. Сега игумен Гавраил ми даваше възможност да получа отговор и аз без да се бавя, попитах:

– Учителю, имам предчувствие, или по-скоро съм убеден, че Исус Христос се е преродил и сега е тук, в България.

– Уверен ли си? – тихо попита той.

– Да, Учителю!

Игуменът замълча. В тишината на нощта сърцето ми учестено пулсираше в очакване потвърждение от Учителя.

| – Михаиле, Исус Христос наистина е прероден в България! Това е неговата трета инкарнация, след смъртта му във Франция.

Изпитах огромна радост от чутото! Смътно виждах силуетите на игумена и братята, но знаех, че и те като мен изпитват радост.

| – Едно от възплъщенията на Исус Христос, във Франция, е било в тялото на висш посветен масон – продължи Учителя. – Второто е в тялото на мъдър посветен монах, а днешното възплъщение на Исус Христос, в България, е в тяло на мъж, годно да приеме душа с Неговите потенциали. Процедурата е планирана и одобрена от Висшите в Космическата йерархия. Исус Христос днес е на възраст около четиридесет и пет години. Той още няма проявление и не е разкрил своята духовна същност.

– Учителю, ще ми кажеш ли... – не можах да завърша. Той се засмя с характерния си гърлен смях, прегърна ме и каза:

– Да, в следващата част на книгата ти...

ПРИЛОЖЕНИЕ

Уважаеми читатели, предлагам на вашето внимание информация, получена от Акаша чрез Гергана Герасимова, за енергийната мрежа на континентите Азия и Африка:

ЕНЕРГИЙНАТА МРЕЖА НА АЗИЯ

Енергийната мрежа на Азия е сравнително по-слабо развита от тази на Европа. Структурата ѝ е променлива и периодично губи обхват в по-отдалечените части на Вселената. В отделни райони има места за телепортация и обслужване на висшите сетивности, които са в рамките на Вселената. Тези районни не са много. В останалите райони и области каналите на мрежата напълно липсват. Поради това континентът има по-слаба роля в процесите на всеобщата еволюция.

Почвата, водата и въздухът на континента също ще преминат през необходимите трансформации. Нископродуктивните почви ще изчезнат и ще бъдат заменени с почви от нов тип, които ще осигуряват висока и качествена реколта. Водите и въздухът ще бъдат филтрирани и приспособени към новите условия. Климатът в Северна Азия ще се затопли. Като цяло средните температури ще се уеднаквяват и ще бъдат около 20–30 градуса по Целзий. Ветровете ще променят скоростта и силата си. Снегове ще има рядко и то само в най-високите планински райони. Дъждовете ще бъдат обилни, но контролирани. Облачността и мъглите ще изчезнат.

Релефът на Азия ще се промени съществено в най-източните части, където голяма част от малките острови ще изчезнат. В Северна Азия бреговете ще увеличат надморската си височина. Южна Азия и Индонезия ще се разделят с голяма част от малките си острови, а други острови ще се слейт и ще образуват по-големи та-

кива в целия Тихи океан. Вътрешността на континента ще запази структурата на релефа си, като само някои по-ниски възвишения ще станат по-равнинни.

Растителният свят на Азия ще увеличи своето разнообразие. Ще се развият и нови видове плодове, зеленчуци, зърнени култури, декоративни видове.

Птиците ще еволюират и в някои райони ще се появят непознати досега видове. Насекомите ще намалеят. Ще останат само съвършени видове, които ще се развиват за нуждите на растителния свят. Животните във водните басейни ще еволюират. Всички видове ще се усъвършенстват и ще се появят много нови, особено в тихоокеанския басейн, които ще бъдат характерни само за него и няма да се срещат в другите водни басейни. На сушата еволюцията ще обхване всички сухоземни видове. Ще се появят и нови представители, особено в южните райони на Азия.

При индивидите енергийните мрежи са с различен обхват и степен на еволюиране, но, подобно на цялостната енергийна мрежа на континента, и най-съвършените ще са с обхват само в рамките на Вселената. Никои от индивидите, които ще останат да живеят на територията на Азия, не ще могат да напускат пределите на Вселената. Анатомията, формата и външният вид на хората ще се промени според новите условия и изисквания. Хората ще се хранят изцяло с плодове, зеленчуци, ще употребяват много вода. Материята няма да претърпи сериозни промени при повечето индивиди.

ЕНЕРГИЙНАТА МРЕЖА НА АФРИКА

Енергийната мрежа на Африка, като цяло е много разнообразна. На места е високоразвита и широко обхватна. На места – със слаби връзки, липсват някои канали, а обхватът едва покрива долната част на Вселената. Енергийната мрежа на континента е изградена от спираловидни проводници, които някъде преминават в нискочестотни механизми, което е причина за разликата в структурата и обхвата на отделните страни.

Климатът в целия континент ще бъде топъл, не мно-

го горещ, със средни температури от 20 до 40 градуса по Целзий в най-топлите периоди. Ветровете ще бъдат прохладни, не силни, а дъждовете – контролирани и плодородни.

Почвите, водите и въздухът в целия континент ще еволюират. Пустините ще преминат в пръстовидни почви, благоприятни за развитието на различни видове плодове, зеленчуци и зърнени култури.

Релефът на Африка ще се промени само в крайбрежните райони. Там бреговете на места ще потънат и част от сушата ще бъде залята от вода, а друга част ще повиши надморското си равнище и там бреговете ще станат високи, на места скалисти и труднодостъпни.

Растителният свят ще еволюира високо, ще се появят нови видове плодове, зеленчуци, варива, зърнени култури и декоративни видове.

Птиците също ще еволюират, на места ще има и нови видове. Насекомите ще се развиват и разпространяват в зависимост от растителния свят. Животинският свят ще еволюира и във водните басейни, и на сушата ще се появят нови видове.

При индивидите енергийните мрежи ще се развиват в зависимост от разположението на дадената страна в континента. Структурата при някои от тях е високо еволюирала и е с голям обхват, а при други е слабо развита. Анатомията при всички видове и типове ще еволюира. Формата и външният вид на някои индивиди ще се промени и развие, а при други ще се запази в сегашния си вид, в зависимост от енергийната мрежа на страната, в която живеят. Материята на индивидите ще промени структурата и свойствата си – ще стане светла, бяла, а при някои прозрачна, еластична и ще придобие способност за трансформиране. Индивидите ще променят своето изражение, маниерите, излъчването си.

Като цяло Африка ще еволюира, ще заеме ново място в световната програма за развитие на Земята.

БЛАГОДАРНОСТИ

На г-н Миню Стайков – за подкрепата и приятелството!

На читателите, които се интересуват от събития, за които няма обяснения.

Електронен адрес за връзка с Гергана Герасимова:
g.gerasimova@abv.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Тайната вечеря на Леонардо да Винчи	8
Държавата остров Аруба	21
Още нещо и за Русия	25
Казанлъшката гробница	31
От записките на Гергана Герасимова	36
Врати за други светове	42
Цивилизация на 120 милиона години	64
Соларните кръгове в Странджа	70
Духове и заклинания бдят над съкровищата	77
В търсене на златната жена	82
Една неразрешена загадка – Атила	86
Еволюцията на Земята	100
Четата на Опълченците	102
Съкровищата на Степан Разин	110
Принцът на мрака	114
<u>Златната Менора</u>	129
Още много въпроси	141
Нощен гост	149
Олмеките – една нова представа	162
Сабазий, върховен жрец на Бесите	177
Село Мугла	189
Храмът на бог Дионис	196
От записките на Софроний	213
В търсене на истината	221
Библия Бесика	232
Светилището на Орфей	238
Пирамидите в Босна и Херцеговина	246
Гробницата на цар Ирод	252
Храмът на Матейца	258
Загадката, наречена Орфеос	263
Къде изчезнаха деветте златни корони	276
Римски императори, погребани в България	287

Съществували ли са върколаци	294
Жива вода от устата на крокодил	298
Тунели, водещи в ада	301
Градът на Слънцето	309
Приложение	328

Милан А. Миланов
**ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ
НА БЪЛГАРИЯ**

част седма

българска
първо издание

редактор: Ели Миланова

формат 16/60/90
Издателство "Везни-4"
ISBN 978-954-9977-47-9

за контакти с автора:
e-mail: mareia.mam@dir.bg
GSM: 0886 963 500